

ဒြပ်သံ

ကုန်ဈေးနှုန်းကျဆင်းခြင်း သတင်း
နှင့် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ

မာတိကာ

၁။ တစ်မူတည်းမူ	၀
၂။ ရောင်းရန်မဟုတ်ပါ	၂၅
၃။ လေအဆန်ကို ယုံတက်မွှေးမြစေနိုင်သော	၄၁
၄။ ကုန်ဈေးနှုန်းကျဆင်းခြင်းသတင်း	၅၉
၅။ ထူးလည်းထူးတယ် ဗျူးလည်းဗျူးတယ်	၇၇
၆။ ယဉ်တစ်ကိုယ်မယ်	၉၅
၇။ တိမ်စင်အမှန်းနဲ့ ပြုံးတဲ့ကောင်းကင်	၁၂၅
၈။ အချစ်ကုန်ဈေးနှုန်းသတင်း	၁၄၃
၉။ မှော်ရမ်းပွင့်ချိန်	၁၆၃

တစ်မူတည်းမူ

တစ်မူတည်းမူ

[၁]

အလောင်းဘုရားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာပြီး ဗိုလ်ချုပ်လမ်းဖက် ချိုးကွေ့လာခဲ့သည်။ နံနက်ခင်းတွင် နှင်းလက်ကျန်လေးတွေက ဝေဝေနေ ဆဲပင်။ နွေဦး၏ အရိပ်အရောင်ကို ပီပီပြင်ပြင် မမြင်ရသေး။ ကိုယ်မြို့ ကိုယ့်ဒေသပင် ဖြစ်သော်လည်း အချိန်ကြာမြင့်စွာ ခွဲခွာရသဖြင့် ဧည့်သည်ပမာ စိမ်းဆတ်စွာ ခံစားရသည်။ သည်တစ်ရက် နှစ်ရက်နှင့်တော့ ကိုယ့်မြို့ကိုယ် အသားကျဦးမည် မဟုတ်။ တစ်ပတ်ဆယ်ရက် ကြာလျှင်ပင် နေသားတကျ ဖြစ်ပါဦးမည်လား မပြောတတ်။

သူထွက်သွားစက ရွာအကြီးစားဟန်ဖြင့် မြို့မဆန်သေးသော တမူးမြို့ သည် ခုတော့လည်း အသွင်သစ် ပုံစံသစ်တွေက နေရာတော်တော်များများ ယူသည်။ ကောင်မလေးတွေ ဒီဇိုင်းကအစ ရန်ကုန်ပုံစံအတိုင်း တွေ့နေရ သည်။

ဈေးသွားဈေးပြန်တို့ ခြေချင်းလိမ်နေကြသော်လည်း သူ့ကို မှတ်မိသိရှိ သူ အတော်နည်းလှသည်။ ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်သူ တစ်ဦးတလေမျှ မတွေ့ရ ပေ။ သူ့ရောက်ချင်သောနေရာကို စိတ်စောကာ ရောက်ချင်စောဖြင့် ခပ်သွက်

သွက် လျှောက်လှမ်းနေရ၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူကလည်း သိက္ခာမဲ့သူကို နှုတ်မဆက်အား သိက္ခာမဲ့သူများကလည်း သူ့အားပုံမဖမ်းနိုင် ဖြစ်နေလိမ့် မည်။

မြို့အလယ် ဗဟိုချက်မဟုတ်သော သတ်မှတ်ကြသော ညောင်ပင်ကြီး၊ ထို ညောင်ပင်ကြီးအောက် စန်းသော်တာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ထိုလက်ဖက် ရည်ဆိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်က သူ့ရောက်ချင်သောနေရာ။ သူ့ရောက်ချင် သော နေရာကို သွားကနဲ လှမ်းမြင်မိသည်။

‘ဟိုက်’

သူပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

[၂]

ဝုန်းကနဲ ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် စာထဲ အာရုံရောက်နေ သဖြင့် အတော်ကြီး ထိတ်လန့်သွားသည်။ သူ့လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဖြူတူ တူကောင်မလေး တစ်ယောက် စူးတူးတူး ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

တောက်လက်သော မျက်နှာဝန်းအကြည့်ကပင် ချစ်စရာကောင်းနေ ပြန်သည်။ စာကြည့်တိုက်ထဲ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသဖြင့် ရှက်ဒေါသ က သူ့ဘက်ဦးတည်လာဟန်တူသည်။

‘ဘာကြည့်နေတာလဲ’

ဘုဆတ်ဆတ် အပြောကလည်း သဘောကျစရာ ကောင်းနေပြန် သည်။

သူကတော့ ခပ်အေးအေးပင်။ စာအုပ်ကို မှောက်လျက်ချ၊ စားပွဲပေါ်ရှိ လွယ်အိတ်ထဲက ပရပ်ဆီဗူးကို ယူကာ ကောင်မလေးဆီ လျှောက်လာခဲ့ သည်။ ကောင်မလေးက နေရာမှ မထနိုင်သေး။

‘ကြမ်းတွေက ဆွေးနေတာ တို့လည်း စာထဲ အာရုံရောက်နေတာနဲ့ သတိမပေးမိဘူး၊ သွပ်မိုးကလန်ပြီး အဲဒီနေရာက မိုးယိုနေတယ်လေ၊ ဒါ ကြောင့် ကြမ်းတွေ ဆွေးနေတာပေါ့’

‘ဪ ဝင်ပေါက်မှာ ထောင်ချောက်ဆင်ထားသလို ဖြစ်နေတာကို

ရှင်တို့က မပြင်ဘူးပေါ့၊ စာကြည့်တိုက် ဝင်ကြေး လစဉ်ကြေးတွေ ဘယ်မှာ သွားသုံးသလဲ'

အရေးထဲ စုံစမ်းစစ်ဆေးသူနှင့် လာတွေ့နေသည်။ ကပျစ်ကညစ် ပြီးစလွယ်လိမ်းကျထားသော သနပ်ခါးကြောင့်သာ ရုပ်ပျက်သလို ဖြစ်နေ သည်။ အနီးကပ်မြင်ရသော နှာတံစင်းစင်းလေး၊ ပါးပြင်ဝင်းဝင်းလေးက အတော်ပြစ်မှားချင်စရာ ကောင်းနေသည်။

'လစဉ်ဝင်ငွေနှင့် အသုံးစရိတ်ရှင်းတမ်းတွေကိုတော့ နောက်မှ စာရင်း စာအုပ်ထဲမှာပြပါမယ်၊ ခုလောလော ဆယ်တော့ မင်းခြေထောက် အရင်ပြဦး'

'ဘာကိစ္စ ပြရမှာလဲ'

'ဒီမှာ ပရပ်ဆီပါတယ်၊ ခြေချင်းဝတ်မှာ နည်းနည်းရောင်နေသလားလို့'

'ရှင့်အပူ မပါဘူး'

'ကဲ ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ လိမ်းပေးရော'

ပရပ်ဆီဗူးကို ကောင်မလေးဘေးနားချပြီး စာကြည့်တိုက်မှူး စားပွဲဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဝုန်းခနဲ လဲကျသံကြောင့် အလန့်တကြား နောက်ဖက် လှည့်ကြည့် မိပြန်သည်။ အတော်ပေတေတေ ကတ်တတ်တတ်နိုင်သော ကောင်မလေး ခြေထောက်ကို ပရပ်ဆီနှင့် နှိပ်နယ်ပြီးမှ ထဖို့ မကြိုးစား။ ဒေါနှင့်မောနှင့် ထရပ်ပုံပေါ်သည်။ 'ကဲ မပြောဘူးလား၊ ဒေါသက အရမ်းကြီးတာကိုး'

ကရုဏာဒေါသဖြင့် ပြောဆိုကာ ကောင်မလေး၏ ခြေထောက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

'ဆို ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဖယ်ပါ၊ လွတ်နော်- မလွတ်ရင် အော်လိုက်မှာ'

'ဘာ ဘာဖြစ်လို့ အော်မှာလဲ၊ ဒီအတိုင်းဆို မင်းခြေထောက်က ထောက်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး'

ကောင်မလေး၏ ခြေထောက်ကို ပရပ်ဆီဖြင့် သွက်သွက်လက်လက် လိမ်းပေးနှိပ်နယ်ပေးကာ ခြေချောင်းလေးများကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ဆွဲပေးလိုက် သည်။ သူ့စေတနာကို အသိအမှတ် ပြုပုံပေါ်ပါသည်။ ကောင်မလေးထံမှ စောဒကစကား တစ်ခွန်းမျှ မဆိုလာ။

ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိ။ သူ့ရင်တွေ အရမ်းခုန်နေသည်။ ကောင်မလေး

မျက်နှာကို မကြည့်ရဲ။ ခြေဖမိုး ဝင်းဝင်းလေးကိုတော့ မြင်နေရသည်။

‘ကဲ - မတ်တတ်ရပ်ကြည့်စမ်း’

သူက အမိန့်ပေးသလို ဆိုသည်။ ကောင်မလေးက ဆတ်ကနဲ မတ်တတ်ရပ်ဖို့ပြင်သည်။

‘ဟေ့ - ဖြည်းဖြည်းရပ်လေ၊ ဟော - လဲပြန်ဦးတော့မယ်’

စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ကောင်မလေး၏ ပခုံးကို လှမ်းထိန်းလိုက်သည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲ တစ်ဝက်လောက် ဝင်လာသလို ဖြစ်သွားသဖြင့် ရှိန်းတိန်း ဖိန်းတိန်း ဖြစ်နေသည်။

‘ရပါပြီ’

ကောင်မလေးက စိတ်မရှည်သလို အော်လိုက်သဖြင့် သူ့ရုတ်တရက် လွှတ်ပေးမိသည်။ ကောင်မလေး ခြေထောက်ဆာတာဆာတာဖြင့် သွားနေသည်ကို ခဏငေးကြည့်သည်။ စိတ်ချလောက်မှ သူ့စားပွဲဆီ လာခဲ့သည်။ ထိုင်ခုံမှာ ဟန်ကျပန်ကျ ထိုင်မည် ပြင်သည်။

‘အမယ်လေး’

စူးစူးရှရှ အော်လိုက်သံကြောင့် ထိုင်ရမလို ထရမလို ကုန်းကွကြီး ဖြစ်နေမိသည်။ ပြဿနာပဲ၊ သည်ကောင်မလေး ရောက်လာကတည်းက ဘာတစ်ခုမျှ အဆင်မပြေ။ အရာရာနှင့် အကြောင်းကြောင်း။ အဖုနှင့်အထစ်၊ ဘာမျှ မပြေဖြစ်။

‘ဘာတွေဖြစ်နေပြန်တာလဲ’

သူက စိတ်မရှည်သလို အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ‘ဘာတွေ ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဟောဟိုမှာ ကြည့်ပါလား’

စာအုပ်စင်မှ တိုင်ထောင့်ကြားသို့ ပြေးဝင်သွားသော တောက်တဲ့ တစ်ကောင်ကို လက်ညှိုးထိုး ပြသည်။

သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေမိသည်။

‘ဒီအကောင်က နည်းနည်းငယ်တယ်၊ သူ့ထက်ကြီးတဲ့ သုံးကောင်လောက် ရှိသေးတယ်’

‘တော်ပြီ၊ ဘာစာအုပ်မှ မငှားချင်တော့ဘူး၊ တကတည်း စာအုပ်မစုဆောင်းဘဲ တောက်တဲ့မွှေးမြူရေး လုပ်နေတာလား မပြောတတ်တော့ဘူး’

'သူတို့ရှိတာ ကောင်းတယ်'

'ဘာကောင်းတာလဲ'

'သူတို့ရှိတော့ ကြက်တွေ မနေနိုင်ဘူး၊ စာအုပ်ဖျက်ဆီးမယ့် ကြက်တွေရဲ့ရန်က ဝေးတာ သူတို့ကြောင့်လေ'

'ဒါဖြင့် စာအုပ် ဘယ်လိုရွေးယူရမလဲ'

'ဟောဒီမှာ စာအုပ်စာရင်း ရှိတယ်၊ ကြိုက်တဲ့စာအုပ်ပြော ရှာပေးမယ်'

ကောင်မလေးက စုဆောင်းဆောင်းဖြင့် သူ့စားပွဲရှေ့ လာရပ်သည်။

ခြေထောက်အနာက အထိုက်အလျောက် သက်သာသွားဟန်တူသည်။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မဖြစ်တော့။

'ရှင်က ဒီစာကြည့်တိုက်မှာ ဘာလဲ'

'အကောင်လေ'

'ဘာလဲ - တောက်တဲ့လို အကောင်လား'

'သွားပြီ အထင်များကြီးမလားလို့ အိုက်တင်တောင် မလုပ်ရသေးဘူး'

'လုပ်မနေနဲ့ အထင်မကြီးဘူး'

'စာကြည့်တိုက် အမှုဆောင်ကော်မတီဝင်လေ၊ အထင်မသေးလိုက်ပါနဲ့ဗျာ'

နဲ့ဗျာ'

'ဟုတ်မယ်၊ စာကြည့်တိုက်ကလည်း အစုတ်၊ အမှုဆောင်ကော်မတီ

ကလည်း အစုတ်'

'ဟ - ဟ ကိုယ့်ကို စော်ကားချင် စော်ကားပါဗျာ၊ ကိုယ့်ဆရာသမား

ဦးစံမောင်တို့ ဦးအေးကိုတို့ကိုတော့ အစုတ်ပလုတ်လို့ မပြောပါနဲ့'

'ကျောင်းကဆရာတွေလည်း အမှုဆောင်ထဲ ပါတယ်လား'

ဆရာသမားကိုတော့ လေးစားရကောင်းမှန်း နားလည်သားပဲ၊ သူ့ထက်အတန်းငယ်ထဲက ဖြစ်မည်။ သူက စာကြည့်တိုက်၊ ကျောင်းနှင့် အိမ်ကလွဲလျှင် ဘယ်မှ သိပ်ထွက်ဖြစ်တာ မဟုတ်။ ကိုယ့်အတန်းထဲကလောက်သာ

မြင်ဖူးနေကျမို့ မှတ်မိသော်လည်း အတန်းငယ်ထဲကတော့ ကောင်းစွာ သတိမထားတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

'ပါတာပေါ့၊ အမှုဆောင်ထဲမှာ တို့တစ်ယောက်တည်းသာ အငယ်ဆုံး'

'ခိုင်းကောင်းလို့ ဆိုပါတော့'

ကောင်မလေး မှတ်ချက်က မှန်လွန်းလို့ အထိနာသွားသည်။
 'ကဲ - ဘာစာအုပ် ဖတ်မလဲပြော၊ အချစ်ဝတ္ထုထဲက ဆိုရင်-----'
 'စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး စာအုပ်ရှာပေး'
 'ဟိုက်'
 သူပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

[၃]

'အဲဒီတုန်းက နင်ရှစ်တန်းလောက်ဘဲ ရှိဦးမယ်၊ တို့က ကိုးတန်း၊
 ကိုယ့်ကိုယ်ကို စာဖတ်ဝါရင့်လှပြီ ထင်နေတာ၊ နင်က စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးလို့
 လည်း ပြောလိုက်ရော တို့တော်တော် အံ့ဩသွားတယ်'

'အံ့ဩမနေနဲ့၊ သူ့ကို အမြင်ကတ်ကတ်ရှိတာနဲ့ ပြောလိုက်တာ၊ အဲဒီ
 ခေါင်းအုံးလောက်ရှိတဲ့ စာအုပ်ကြီး အိမ်ကို ယူသွားတော့ အမေက ဆူလိုက်
 တာ မပြောပါနဲ့တော့၊ အမေက ကျောင်းစာက လွဲရင် ဘာစာမှ မဖတ်
 စေချင်ဘူး၊ အဲဒီစာအုပ်ကလည်း ဖုံးမရ ဖိမရကြီး'

'နင်က တကယ့်ဂျစ်မလေးပဲ၊ မုန်းဖို့ကောင်းတယ်'

'မုန်းဖို့ကောင်းတယ်သာပြောတာ၊ သူ အဲဒီကတည်းက မို့မို့ကို ကြိုက်
 နေတယ် မဟုတ်လား'

အဲဒီကောင်မလေး မို့မို့ဟာလေ၊ ဘယ်တော့မဆို ပြောချင်ရာ ပြောပစ်
 လိုက်တာ။

'နင်ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ'

'သူ့မျက်လုံးကြီးက မို့မို့ကို စားတော့ဝါးတော့မတတ် ကြည့်နေတာ
 များ၊ သိလိုက်တာမှ ဟိုဘက်တောင် လွန်သေး'

သူ ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်သည်။ သူတက္ကသိုလ်ရောက်စနစ်မှာပင် မို့မို့ဆီ
 သွေးတိုးစမ်း စာတစ်စောင် ကမ်းဖူးသေးသည်။

"မို့မို့ဆီ စာရေးရင် ရိုးရိုးရေး၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးဆိုပြီး
 ဟိတ် ဟန်ထုတ်မနေနဲ့၊ အထင်မကြီးဘူး၊ မို့မို့လည်း ဒီနှစ် ဆယ်တန်းအောင်
 ရင် တက္ကသိုလ်ကို ရောက်မှာပဲ၊ သူတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးဖြစ်သွားလို့

မို့မို့ လိုက်ကြိုက်မယ်ထင်နဲ့” ဟု စာပြန်ခဲ့သဖြင့် အစက ရိုးရိုးမဟုတ်သော ကြောင့် နောက်တော့ တစ်မျိုးမတိုးသာခဲ့ပေ။

“မို့မို့သိလျက်နှင့် တို့ကို ညှင်းရက်တယ်၊ ခုပဲ တက္ကသိုလ်နောက် ဆုံးနှစ်ရောက်နေပြီ၊ ခုထိလည်း အဖြေက မရေမရာပဲ”

မို့မို့ တက္ကသိုလ်ရောက်စနစ်ကတည်းက သူရွှေစွန်ညိုလို ဝဲခဲ့သည်။ ဘယ်သို့ဘယ်လိုချစ်ကြောင်း ကဲပြသည်။ မို့မို့ကတော့ “လုပ်မနေနဲ့ အပိုပဲ၊ အထင်မကြီးဘူး” ဟူသော အမူအရာက တစ်ပြားသားမျှ မလျော့။ အခွင့်သာ သည့်အခါတိုင်း ချစ်ခွန်းချေဟသည်။ မို့မို့က ပညာသားမပါ၊ မာယာမများပဲ “စိတ်မကူးသေးဘူး” ဟု အတိအလင်း ပြောသည်။ “နှင့် စိတ်ကူးတဲ့အခါ တို့ကို စဉ်းစားပေးပေါ့” ဟု ဆိုရာတွင် “ဟာ- မို့မို့ စိတ်ကူးချိန် ကျတော့ သူက ဘယ်အခြေအနေမျိုး ရောက်နေမှန်းမှမသိတာ၊ စိတ်ကူးသင့်တဲ့ ပုံစံမျိုး မဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ကူးရမှာလဲ” ဟု အငေါ်တူးသည်။ “စိတ်ဓာတ် သိရတာပေါ့” ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောကာ ခပ်ခွာခွာ နေလာခဲ့ရသည်။

“မို့မို့က ညှဉ်းတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ညှဉ်းတာပါ၊ ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာမှတော့ ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်ဖြေရှင်းရုံပေါ့”

“တော်ရုံတန်ရုံသံယောဇဉ်ကြောင့်သာဆို နင့်ကို လှည့်ကြည့်ဖို့တောင် မကောင်းဘူး၊ နင်က အပြောပက်စက်လွန်းတယ်ဟာ”

“အင်းလေ- မို့မို့ အပြောပက်စက်မှန်း စကတည်းက မသိဘူးလား၊ သူ့သံယောဇဉ်တွေ ပိဿာချိန်နဲ့ ရောင်းစားပစ်”

တကယ်ပဲ မို့မို့က အပြောပက်စက်လွန်းသည်။ တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရခဲ့ သည်အထိ သူနှင့် မို့မို့သည် သူငယ်ချင်းလည်းမက ရည်းစားလည်းမကျ သော ဘဝမျိုးဖြင့် ရှေ့မတိုးနောက်မဆုတ် ရှိနေခဲ့သည်။

သူ ရန်ကုန်ကို ဆင်း၍ ဘဝတိုးတက်ရေးအတွက် ခရီးဆက်ဖို့ ကြံစည် သည်။ ဝန်ထမ်းရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့မှ လျှောက်လွှာခေါ်သော စာမေးပွဲတွေ ဝင်ဖြေဖို့ ပြင်သည်။

မို့မို့က မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့မည်မို့ သူနှင့် ခွဲရတော့မည်။ သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်တွေ ဖုံးမရ ဖိမရ ပေါ်လွင်လို ပေါ်လွင်ငြားသွား နှုတ်ဆက်သည်။

“တို့ ရန်ကုန် နက်ဖြန်သွားမယ်”

“သွားသင့်တာ ကြာလှပြီ”

မထင်မှတ်သော စကားတစ်ခွန်းကြောင့် အလွမ်းတို့သည် တစ်စေ့မကျန် ပျောက်ဆုံးသွားရတော့၏။

“ပြောရက်တယ် မို့မို့ရယ်၊ တို့က မို့မို့နဲ့ မခွဲနိုင်လွန်းလို့ မန္တလေးမှာ သုံးလေးရက်လောက် နေမိတာ”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ သွားသင့်တာ ကြာပြီလို့”

မို့မို့က မလျှော့သောခွဲနှင့် သံသံမဲမဲ ဆိုနေသည်။

“မို့မို့ကို တစ်လျှောက်လုံး တို့ အကူအညီပေးနေတာပါ”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မို့မို့အနားက တို့ထွက်သွားရမှာကို ဘာဖြစ်လို့ မကြေကွဲရတာလဲ၊ အနည်းဆုံး နှစ်သိမ့်တဲ့အနေနဲ့ တို့နဲ့ ခွဲရမှာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဟိုရောက်ရင် စာရေးနော်၊ အမြဲလွမ်းနေမယ်လို့ ပြောသင့်တာပေါ့”

“ရယ်ရတယ်၊ သူပဲ အပြောကောင်း”

“မို့မို့ကို ပိုးကြေးပန်းကြေးအနေနဲ့ အကူအညီပေးတယ်လို့များ ထင်နေသလား”

“အဲဒီလို မဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျေးဇူးတော့တင်သင့်တယ်လေ”

“မတင်ပါဘူး”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူအကူအညီပေးတာနဲ့ ရောဂါနဲ့ မကာမိလို့”

“ဟိုက်”

သူပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

ထွက်လာခဲ့သည်။

မို့မို့ဆီက စာအရောက် နောက်ကျသည်။ တော်တော့ တော်သေးတာပေါ့။ သူကလည်း ဖောင်ကြီးက သင်တန်းအပြီး ရုံးချုပ်သို့ အလုပ်ဝင်မည့်နေ့တွင် မို့မို့ ရန်ကုန်သို့ ရောက်မည်နေ့နှင့် တိုက်ဆိုင်နေသည်။ သင်တန်းသာမပြီးသေးလျှင် ဘယ်လိုမှ သွားကြိုခွင့်ရမည်မဟုတ်။

ရထားက မန္တလေးမှ ည ၉ နာရီမှာ ထွက်လာသည်။ ရန်ကုန်ကို မနက် ၁၀ နာရီ ၁၁ နာရီလောက် ရောက်မည်။ အလုပ်စဝင်ဝင်ချင်း ရုံးလစ်သော အရာရှိပေါက်စကို ရုံးချုပ်က အထင်တော်တော်ကြီးရှာမှာပဲဟု တွေးရင်း ပြုံးမိသေးသည်။

ဘူတာရောက်တော့ ရထားမဝင်သေး။ မို့မို့နှင့် တစ်နှစ်တာမျှ ခွဲခွာနေရ၍ လွမ်းမိသည်။ သူကသာ လွမ်းနေရတာပါ။ မို့မို့ကတော့ အစားမပျက် အအိပ်မပျက်ထဲက နေမှာပဲဟု တွေးမိသည်။

ဝန်ထမ်းရွေးချယ်လေ့ကျင့်ရေးအဖွဲ့မှ အရာရှိရာထူးတစ်နေရာ ရွေးချယ်ခံရစဉ်က ဝေမျှခံစားနိုင်လောက် အောင် စာတစ်စောင်ရေးခဲ့ဖူးသည်။

“သိပ်ကြွားမနေနဲ့၊ သူရတဲ့ ရာထူးနဲ့ အလုပ်နဲ့ တန်အောင်လဲ လုပ်ကြည့်ဦး၊ လူပြောမသန် လူသန်မပြောတဲ့၊ သူက အမြဲတမ်း အပြောရှေ့ပြေး လွန်းတယ်” ဟု အထင်မကြီးသော လေသံက တစ်စက်ကလေးမျှ မပြောင်းလဲဘဲ စာရေးခဲ့သည်။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်လေ။ သူကလည်း ရာထူးရွေးချယ်ခံရစ မြောက်ကားကြီးဖြစ်နေတုန်း နိုင်ငံအတွက် ဘာတွေလုပ်မည်၊ ဘယ်လိုလုပ်မည်ဟူသော လေတစ်လုံးမိုးတစ်လုံး အသံတော့ နည်းနည်းပါးပါးပါး သွားသည်။

တကယ်ဆို “သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ သူ့ကို မို့မို့မျှော်လင့်ထားတာထက် အများကြီးအောင်မြင်တာပဲနော်၊ ရှေ့ဆက်ပြီး အောင်မြင်အောင် ကြိုးစား” လို့သာ အားပေးကြည့်။ သူတကယ့်ကို မအိပ်မနေ ကြိုးစားလိုက်မည့် အမျိုး။

ခုတော့ ကြွားလုံးတစ်ထောင်နှင့် စကားလုံးတောင် ဖောင်မဖွဲ့ရသေး။ ကြွားအားမရှိအောင် ပြောရက်သည်။ အပြောပက်စက်သည်။ ခုတော့ မို့မို့လည်း နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲဖြေပြီးပြီမို့ အချိုးပြောင်းကောင်း ပြောင်းမည်

ထင်သည်။ အရွယ်ရလာသည်နှင့်အမျှ အသိဉာဏ်ကြွယ်ဝလာမည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။

ရထားဝင်လာသည်။ ခရီးသည်တွေ တိုးဝေးဆင်းလာသည်။ အများကြားထဲ မှားစရာတော့ မရှိနိုင်ပါ။ မို့မို့အလှက အများကြားထဲမှာ ထင်ပေါ်နေသည်။ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် အလှတွေတိုးလာတာကို မချင့်မရဲ ဖြစ်စရာကောင်းလောက်အောင် တွေ့နေရသည်။

“ဟင်”

သူ့မျက်စိမှားတာပဲ ဖြစ်ရမည်။ မို့မို့ဘေးနားမှာ ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီညောသူနှင့် ရွယ်တူ လှပုံချော ကောဇီလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

မို့မို့ရယ် နင့်မှာ အရက်စက်ဆုံးနှလုံးသားကို ဘာဖြစ်လို့ ပိုင်ဆိုင်နေရတာလဲ။ သူကတော့ ရုံးဝင်စနေမှာ နာမည်အပျက်ခံ၊ အထင်အမြင်သေးခံပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လိုလို ဘာလိုလို လမ်းစရှာ၍ လစ်လာခဲ့ရသည်။

မို့မို့ကတော့ သူ့အတွဲနှင့် တခမ်းတနား မိတ်ဖွဲ့အကြံ့ခိုင်းရက်သည်။ အကြံ့ထောက်သူ အမောဖောက်လောက်အောင် လုပ်ရက်လေခြင်း။

တကယ်ဆို သူ့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ မသင့်။ စတွေ့ကတည်းက မို့မို့ကို သူ ချစ်နေကြောင်း မို့မို့ သိနေသားပဲ။ တစ်လျှောက်လုံးလိုလို မထိခလုတ်တွေ လုပ်လာတာ မို့မို့အသိ။ သူ့ကို အလေးမထားချင်နေပါ။ သူ့သံယောဇဉ်ကို တော့ အလေးထားသင့်သည်။

မျှော်လင့်ချက် တစ်စက်ကလေးမျှ မရှိသော မို့မို့ကို သူစွဲလမ်းလာတာ မို့မို့အသိ။ မျှော်လင့်ချက်မပေး၊ အခွင့်အရေးလုံးဝမရှိသူကို ချောင်ပိတ်ရိုက်ရက်သည်။

မို့မို့ကို သူ့စတင်မြင်တွေ့လိုက်တာပဲ ကံကောင်းသည်။ မို့မို့ ရက်စက်မှုကို လက်တွေ့သက်သေမပြသာအောင် ရှောင်နေလိုက်သည်။ သည့်ထက် ရက်စက်လျှင် အသက်ရှင်ဖို့ပင် မကောင်းတော့။

မို့မို့ကလည်း မို့မို့ပင်။

မဖြစ်မနေ လာကြိုမည်ဆိုတာကို သိနိုင်ပါသည်။ သူ့ကိုမတွေ့လျှင် အနည်းဆုံး ဣန္ဒြေမပျက် ဟိုကြည့် သည်ကြည့်လောက်တော့ ရှာသင့်သည်။ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် လျှောက်ကြည့်ရမည်ဟု မဆိုလိုပါ။ သူ့ကို

အသိအမှတ်ပြု ရှာဖော်ရလျှင်ပဲ ကျေနပ်ရပါမည်။

ခုတော့ မိုးမိုးဆိုသည့် ကြောကြောဆုံးလေးက မော့မော့လေးပြုံးကာ အငှားကားတစ်စီးငှားပြီး နောက်ကြောင်းပင် ပြန်လှည့်မကြည့်ပဲ ဟိုကောင်လေးနှင့် ရယ်လိုက်မောလိုက် အကြည်ဆိုက်ကာ ထွက်သွားသည်။ ဘယ်လောက်များ အသည်းယားဖို့ ကောင်းလိုက်ပါလိမ့်။

“တောက်”

ကိုယ်က ဒါပဲတတ်နိုင်သည်။ ပုဆိုးခြုံထဲက လက်သီးပြမိသည်။ အလကားသက်သက် လူကို ဒုက္ခလာပေး သည်။ မိုးမိုး အစုတ်ပလုပ်မ။

ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ ရုံးကိုပဲ ပြန်ခွဲရသည်ပေါ့။ ရုံးအဝင် မျက်နှာပူလိုက်တာ။ ကိုယ့်အထက်အရာရှိ မျက်နှာကိုကြည့်ရတာ ရေဇွေးနှင့်အပက်ခံရသည့်အတိုင်းပဲ။

“ကိုလေးဝင်း”

ကြောက်ကြောက်နှင့် ကိုယ့်နေရာမှာ ကုပ်ကုပ်ကလေး ဝင်ထိုင်ကာမှ အရာရှိ လှမ်းခေါ်လိုက်ပုံက နားထဲ ဝှဲတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်သလို ဝန်းဒိုင်းကြံသွားသည်။ ဆူတော့မှာပဲ၊ ဘယ်လိုအကြောင်းပြရပါ။ ဦးနှောက်ကွန်ပျူတာမှာ ဘာအဖြေမှ မထွက်ပဲ ရှိနေသည်။

အရာရှိစားပွဲရှိရာ အပြစ်မရှိသော သိုးငယ်အမူအရာနှင့် ရိုရိုကျိုးကျိုးချဉ်းကပ်လာမိသည်။

“ကိုလေးဝင်း ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ဟောဒီမှာ ဖုန်းလာတယ်”

အရာရှိက သူ့ဆီ ဖုန်းလှမ်းပေးရင်း အပြင်ထွက်သွားသည်။ သူ့ရင်ထဲက အလုံးကြီးတစ်လုံး ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။ အလုံးကြီးတစ်လုံး ရုတ်တရက် ပြန်ဆိုသွားပြန်သည်။

ခွေးစုတ်မ မိုးမိုးပဲ ရှိမည်ပေါ့။ စောစောက မိုးမိုးတည်းခိုမည့် သူ့ဒေါ်ဒေါ်ဆီ မိုးမိုးလာမည့်အကြောင်း ဖုန်းဆက်မိသေးသည်။ သူ့ဒေါ်ဒေါ်က ရုံးဖုန်းနံပါတ်ကို တောင်းထားခဲ့သည်။ ထင်သည့်အတိုင်း မိုးမိုး အစုတ်ပလုပ်မ။

“ရုံးကို ပြန်ရောက်ပြီလား”

ဖုန်းကို ဆောင့်ချပစ်ဖို့ ကောင်းသည်။ သူ့လာကြိုသည်ကို မိုးမိုး သိနေသည်။ ဒါနှင့်များ မသိချင်ယောင်ဆောင်သွားသေးသည်။ တစ်နှစ်လောက်

ခွဲခွာနေရသူကို ဒါမျိုးတော့ မကျီစယ်သင့်။ အချစ်ကြီးချစ်နေမိသူကို လေးထပ်တိုက် ရုံးချုပ်အပေါ်ထပ်မှ ခုန်ချရလောက်အောင် ဒါမျိုးတော့ မကျီစားသင့်။

“ဘယ်ညိုလဲ၊ စကားတောင် မပြောနိုင်တော့ဘူးလား၊ စကားပြောချင်စိတ် ကုန်နေရင် ဖုန်းချလိုက်တော့ မယ်”

“နင့်မှာ ဒီထက်ရက်စက်မယ့် လုပ်ရပ်တွေ ကျန်သေးရဲ့လား”

“ဒါ အကင်းပဲ ရှိသေးတယ်”

ဖုန်းထဲမှ ရယ်သံတွေ ထွက်နေသည်။ ဘယ်လောက်အခံရခက်ဖို့ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

“တကယ်ပဲ၊ နင်သိပ်ရက်စက်တယ်”

“ခုမှ သိရသလား၊ သနားတယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ နင်က ရက်စက်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ ရထားတာကိုး၊ ခုဆို တို့ကို ပူးပေါင်းရက်စက်မယ့် အဖော်တစ်ယောက်တောင် ရထားပြီမဟုတ်လား”

အရာရှိစားပွဲဘေးမှ ခပ်ဝဝ စာရေးမကြီးက သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ စာရေးမကို “ဖီလင်” ဟု မကြားတကြား ပြောနေသည်။ ပြောကြပါစေလေ။ မို့မို့ကြောင့် သူရူးရမလို ဖြစ်နေတာတွေက ခုမှ လူသိရှင်ကြား မဟုတ်ပါဘူး။ မို့မို့ကို သိကျွမ်းစကတည်းက လူသိရှင်ကြား ဖြစ်နေတာပဲဟာ။ ရုံးဝင်စနေမှာ သိသွားတာတော့ မကောင်း။ မို့မို့ နင်ဟာလေ တကယ့်ကို မကောင်းဘူးနော်။

“သူ သိပ်မှားသွားပြီ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ သူက ဘယ်သူလဲ”

“ရထားအတူစီးတဲ့ ခရီးသည်ထဲက တစ်ယောက်ပဲ၊ ငါ့အိမ်နဲ့ လမ်းကြိုလို့ အငှားကား အတူစီးဖြစ်တာ”

ဘာဖြစ်လို့များ သူထခုန်မိတော့မလို သူဝမ်းသာသွားရတာပါလိမ့်။ ချွန်းမည်းချပြီး ငိုတော့မည့်ပုံက ချက်ချင်းကြီး တစ်မျက်နှာလုံး ပြုံးသွားမိတာမို့ ဟိုစာရေးမဝဝကြီးပင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားစေသည်။

“အင်ရှင်” ဟု မကြားတကြား ပြောသံကို ကြားရသည်။ ဂရုမစိုက်နိုင်ပါ။

စိတ်ညစ်ခြင်းတွေ ကင်းစင်ပပျောက် သွားတော့ တောက်ပသောနေ့ခြည်လို ကြည်လင်ရွှန်းသစ်လာရသည်။

“တို့ စိတ်ဆင်းရဲအောင် နင်လုပ်ရက်တယ်နော်”

“သူကလည်း မို့မို့ကို ထင်ရက်တယ်နော်”

“ဘယ်သိမှာလဲဟ၊ အတူတူ တွဲလာပြီး အငှားကားတစ်စီးထဲ ပါသွား တာဆိုတော့”

“ဒီလူကို မို့မို့ စိတ်ဝင်စားမယ် ထင်လို့လား”

“သိနိုင်ဘူးလေ၊ ဟိုလူကလဲ ခပ်ချောချောဆိုတော့၊ ဒါပေမယ့် တို့ သိနေပါတယ်၊ မို့မို့ သူ့ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ”

“သူထင်တာ လုံးဝမှားတယ်၊ မို့မို့ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတယ်၊ နောက်နေ့ လျှောက်လည်ဖို့တောင် ပြောထားပြီးပြီ”

“ဟိုက်”

သူပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

[၅]

“နင်ဘယ်လို အချိုးတွေ ချိုးနေတာလဲ၊ ဒါ-ရန်ကုန်”

မို့မို့က ရန်ကုန်မှာ ကြာကြာမနေပါ၊ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ပဲ နေ သည်။ သူကလည်း အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် သွားမတွေ့ပဲ နေသည်။ ရုံးဆင်း ခါနီး “ညနေ ငါးနာရီရထားနဲ့ ပြန်ဖြစ်မယ်၊ လိုက်ပို့ချင်စိတ် ရှိသေးရင်တော့ ဘူတာကို လာခွဲလေ” ဟု ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ “နင့် အကောင်ပလောင်တွေ ပါရင် လာမတွေ့ဘူး” ဟု ဝက်အူတစ်ရစ် တင်းကြည့်သော်လည်း “ဒါတော့ မပြောနိုင်ဘူး” ဟု ပြက်ချော်ချော် တစ်ခွန်းဆိုကာ ဖုန်းကိုချသွားသည်။

တွေ့မှ ဆူပစ်မည်ဟု မောင်းတင်ကာ သွားတွေ့သည်။ ဘူတာကို သူရောက်သွားတော့ သူ့ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်သမီး သူညီမဝမ်းကွဲရယ်က နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သည်။ ဟိုကောင်ကို မတွေ့ရ။ နှစ်ယောက်ချင်း အခွင့်အရေး ရတုန်း ဒေါသဖြင့် ပြောချလိုက်သည်။

“ငမိုးရိပ်တံတားကို ရထားဖြတ်ကတည်းက ရန်ကုန်ဆိုတာ သိသားပဲ၊

ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရွန်းပြက်သော စကားကို ကြားရသည်။

အဲဒီလို ပေါ့ပြက်ပြက် နင်ကြပ်ကြပ်လုပ်၊ နင်ဒုက္ခတွေ့မယ်”

“သူများဒုက္ခထက် ကိုယ့်ဒုက္ခကို ထည့်တွက်ဦးလေ”

စကားတစ်ခွန်းမျှ အတင်စီးမခံဘဲ ပြန်ပြောနေသည်။

“ဒါကတော့ ရှေးဘဝက ပါလာတဲ့ ဝဋ်ကြွေးလို့ပဲ သဘောထားရတော့မှာပဲ၊ ကိုယ်က မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ချစ်မိတာကိုး”

“ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ မို့မို့ကို ချစ်ပါလို့ ဘယ်တုန်းကမှ မတိုက်တွန်းခဲ့ပါဘူးနော်”

“နင် တိုက်တွန်းတိုင်း တို့က ချစ်ရမှာလား”

“ဒါဆို လွယ်ပါတယ်၊ မချစ်နဲ့ပေါ့”

“မချစ်ပဲ မနေနိုင်လို့ပေါ့၊ မို့မို့ရာ၊ မချစ်ပဲ နေလို့များရရင် စိတ်အေးချမ်းသာနေရမှာ၊ ကဲ ဒါထက် ဟိုကောင်နဲ့က ဘယ်လိုအချိုးမျိုး ချိုးလိုက်တာလဲ”

“ဒေါသတွေ အရမ်းများတာပဲနော်၊ တော်ကြာ ဒေါသတွေ ဈေးပေါကုန်ပါဦးမယ်”

“စကားကို လျှော့မချနဲ့၊ ဟိုကောင်နဲ့ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ ရှင်းပြဦး”

“ဘယ်လိုမှ မလဲပါဘူး၊ သူဟိုကောင်လို့ပြောတဲ့ ကိုဝင်းတင့်က ဒေါ်ဒေါ်တို့ရုံးကလေ၊ မို့မို့ ရန်ကုန်ကို လာချင်တယ်လို့ ဒေါ်ဒေါ်ကို ပူဆာတော့ မန္တလေးကို ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ရောက်နေတဲ့ ကိုဝင်းတင့်ဆီ ဒေါ်ဒေါ်က လှမ်းအကူအညီတောင်းတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်းတွေ စောစောက မပြောသလဲ”

တင်းထားသမျှ ဒေါသတွေက ခုတော့ လွယ်လွယ်နှင့် ပြေပျောက်စပြုလာသည်။

“သူ့ကို ရှင်းပြခွင့်မှ မရဘဲရန်ကုန်မှာ မို့မို့ နှစ်ရက်သုံးရက်နေတာ သူကမှ လာမတွေ့တာ”

“နင်က ကိုဝင်းတင့်နဲ့ လျှောက်လည်ဖို့ ချိန်းထားတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ ဒေါ်ဒေါ်သမီး မို့မို့ ညီမလေးရော ကိုဝင်းတင့်ရော ရန်ကုန်အနဲ့ လျှောက်လည်ကြတယ်”

တတ်လည်းတတ်နိုင်ပါပေ မို့မို့ရာ။ မို့မို့ရန်ကုန်ရောက်နေသည့် နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း သူ့ဒုက္ခဘယ်မျှ တွေ့ရသည်ကို မသိလေစေ့ သလား။ လုပ်သမျှ ကိုင်သမျှ အမှားမှားအယွင်းယွင်းမို့ အထက်အရာရှိကပင် ငြူစုချင်သည်။ မျက်နှာကောင်းမရ။

“သူနဲ့ လျှောက်လည်ဖို့ကျတော့ ရုံးဖွင့်ရက်ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ရုံးဖွင့်ရက်ကော ဘာဖြစ်လဲ၊ ခွင့်ယူလို့ ရတာပဲ”

“ကောင်းမလား၊ သူ့အလုပ်ဝင်တာ မို့မို့ ရန်ကုန်ရောက်တဲ့နေ့ကဆို၊ အလုပ်ဝင်တဲ့နေ့မှာ ရုံးလစ်၊ နောက်ရက်မှာ ခွင့်ယူဆိုရင် ရာထူးတွေ အရမ်း တိုးနေပါဦးမယ်ဟယ်”

မို့မို့အပြောကြောင့် သူရယ်မိသည်။ ခွေးမလေး ဘယ်တော့မဆို သူ့အကြောင်းပြချက်နှင့် သူကတော့ ဟုတ်လို့။

“ရုံးဆင်းချိန် လာလို့ရတာပဲ၊ မို့မို့က ခပ်စိမ်းစိမ်းနေပြတော့ တို့က လည်း ခပ်ခွာခွာ နေရတာပေါ့”

“မလာတာလည်း ကောင်းပါတယ်”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တော်ကြာ ဒေါဒေါက မို့မို့ ရန်ကုန်လာလည်တာ သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ လာလည်တယ် ထင်သွားမှာပေါ့”

“ထင်သွားလည်း ကောင်းတာပဲ၊ တစ်ခါတည်း လူကြီးတွေကို နား ဖောက်ပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ဟယ်၊ မို့မို့ ဖေဖေက အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပါပြီ၊ နားဖောက်တာကိုလည်း လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ နားဖောက်ပြီး နားဆွဲလေး ဆွဲပေးတာကိုလည်း သဘောကျမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

လူကြားထဲမှာမို့နော်၊ ဖက်နမ်းဖို့တောင် ကောင်းနေသည်။ ခုတော့ လည်း မို့မို့နှင့် ရယ်ကာမောကာ မျက်နှာရွှင်ပျစွာ ပြောခွင့်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ ကလိကလိနှင့် ယားကျိကျိဖြစ်တာတွေ ပျောက်ကုန်သည်။ ဒေါသတွေက ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့သည့်အတိုင်း ရင်ထဲမှာ ကင်းရှင်းနေသည်။

“ဒါနဲ့ မို့မို့ နှင်ဝန်ထမ်းရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့က အလုပ်ခေါ်ရင် လျှောက် ပါလား၊ ဇာလည်း မေးမယ့် မေးခွန်းတွေအတွက် ပြင်ဆင်ပေးနိုင်ပါတယ်။”

နင်အဆင်သင့်ထုတ်ထားတဲ့ မှတ်စုတွေ ဖတ်ပြီး ဖြေရုံပဲ”

“မဖြေချင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ တမူးမှာပဲ ရရာအလုပ် ဝင်လုပ်တော့မယ်”

“နင်က မဖွံ့ဖြိုးသေးတဲ့ ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ဒေသကို တိုးတက်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့လား”

“အမယ်လေး၊ အဲဒီလောက် ရည်ရွယ်ချက်ကြီး မထားဖူးပါဘူး။ မို့မို့ အလုပ်လျှောက်ရင် အောက်တန်းစာရေးရာထူးပဲ ရဖို့ရှိတာ၊ အဲဒီလစာလေးနဲ့တော့ ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ဒေသ ဖွံ့ဖြိုးဖို့ နေနေသာသာ ကိုယ်ရတဲ့ လစာတောင် သုံးလို့ လောက်မှာမဟုတ်ဘူး”

‘ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ ဝန်ထမ်းရွေးချယ် လေ့ကျင့်ရေးအဖွဲ့က ခေါ်တဲ့အလုပ်ကို လျှောက်ပါလို့၊ လေဘာကတ်လည်း လုပ်ထားလေ’

“မလုပ်ချင်ပါဘူး”

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မို့မို့၊ နင်တမူးမှာ လွမ်းစရာတွေရှိလို့လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူပြောတာ ဒီတစ်ချက်တော့ မှန်သွားပြီ’

‘ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ့ကို လွမ်းလို့လဲ၊ နင်ကတစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့ မိဘတွေကို လွမ်းတာ ဖြစ်ရမယ်’

“မိဘတွေထက် လွမ်းတာလဲ ရှိသေးတယ်”

‘နင့်ထင်လုံးတွေနဲ့ တို့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်နဲ့နော်’

‘သူစိတ်ဆင်းရဲတာတော့ မို့မို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး၊ မို့မို့ လွမ်းတာတော့ တကယ်လွမ်းတာပဲ’

‘ဒါဆိုပြော - ဘယ်သူ့ကို လွမ်းတာလဲ’

‘စာကြည့်တိုက် အစုတ်လေးကို လွမ်းတာ’

‘ဟိုက်’

သူပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

[၆]

စန်းသော်တာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့က သူ့အရောက်ချင်ဆုံး ပြည်သူ့ရှေ့ဆောင် စာကြည့်တိုက်။ လဲတော့မလို ပြိုတော့မည့်အလား ထင်မှတ်မှားခဲ့သည်။ ခွဲတော့လည်း နေ့ချင်းညချင်း တိုးတက်ပြောင်းလဲလာသည့် အထဲတွင် ပြည်သူ့ရှေ့ဆောင် စာကြည့်တိုက်လည်း အပါအဝင်။ နှစ်လက်မထူ အထူသစ်ထွင်း စာလုံးဝါဝါကြီးဖြင့် တင့်တယ်ခမ်းနားလှသော ဆိုင်းဘုတ်။ ဆိုင်းဘုတ်၏ လှပခြင်းနှင့်အတူ ထည်ဝါနေသော တစ်ထပ်တိုက် အဆောက်အအုံ။ တောင်ဖက်နှင့် မြောက်ဖက်တိုက်နံရံတွင် တိုက်ကပ်နွယ်ပင်သည် ညွန့်ရှင်ဖားဖားဖြင့် တွယ်တက်နေသည်။

သူတမူကို နယ်ပြောင်းလျှောက်လွှာ တင်ရာတွင် သုံးလေးနှစ်မျှ အချိန်ပုပ်သွားခဲ့သည်။ ရာထူးနေရာ လစ်လပ်မှုမရှိသောကြောင့် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ်သည်ခံစောင့်စားခဲ့ရသည်။ သည်သုံးလေးနှစ်အတွင်း မိုးမိုးနှင့်သူ စာချင်းအဆက်အသွယ် မပြတ်ခဲ့ပါ။ ထုံးစံအတိုင်း သူက စာများများရေးပြီး မိုးမိုးထံမှ တစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းစ လောက်နှင့်သာ ကျေနပ်နေရသည်။

ခွင့်ယူ၍ တမူကို ပြန်လာဖို့ ကြိုးစားသေးသည်။ သူတာဝန်ယူထားသော ဌာနခွဲက ဘယ်လိုမှ အစားထိုးစရာ လူမရှိ၍ ခွင့်မယူနိုင်ခဲ့။ သည်ကြားထဲ နိုင်ငံတော်တွင် ဖြစ်ပွားသော အရေးအခင်းကာလကြောင့် တမူကို မရောက်နိုင်ခဲ့။ မိုးမိုး ဌာနတစ်ခုတွင် အလုပ်ဝင်နေကြောင်း သိရသည်။

ခုတော့ မိုးမိုးကို အထင်ကြီးစရာ တစ်ကွက်တိုးလာသည်။ မိုးမိုး မြတ်နိုးသော စာကြည့်တိုက် အစုတ်လေးသည် မိုးမိုး၏ ကြိုးစားမှုဖြင့် တင့်တယ်ခမ်းနားသော အဓိကရ စာကြည့်တိုက်အသစ်အလွင်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။

စာကြည့်တိုက်ရှေ့ရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီး အောက်ခြေပင်စည် ပတ်လည်ပိုင်း၍ ရိုက်ထားသော ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ကာ စာကြည့်တိုက်၏ အလှကို တစ်မိုစိမိုကြည့်နေမိသည်။ စာကြည့်တိုက်က မဖွင့်သေး။ စာကြည့်တိုက် ဝင်းအတွင်းရှိ ကွမ်းယာဆိုင်ပင် တည်ခင်းရောင်းချသူ မရောက်သေး။ မျက်နှာစာရှိ ရွက်လှပန်းပင်လေးတွေက ကွက်လပ်မကျန်အောင် အစီအရီ အလှဖန်ဆင်းထားပြန်သည်။

သူ့ မနေ့ညနေက ရောက်သဖြင့် မိုးမိုးနှင့် မတွေ့ရသေး။ စာကြည့်တိုက်

ကို မြင်ရတော့ မိုးမို့ကို တွေ့လိုက်ရသလိုပါပဲ။ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်လောက် က ကပျစ်ကညစ် ပြီးစလွယ်လိမ်းကျံထားသော သနပ်ခါး ပါးကွက်ကြားနှင့် ကောင်မလေးသည် ခုဆိုလျှင် စာကြည့်တိုက်ကြီးအသွင် ပြောင်းသလို ပြည့် ပြည့်ဝဝကြီး လှနေရောမည်။ သူ့အပေါ် သဘောထားတွေ ပြောင်းနေရော မလား။

သူပြောင်းမိန့် ရလျှင်ရချင်း အမြန်ဆုံး ဒုန်းစိုင်းပြောင်းလာခဲ့သည်။ မိုးမို့နှင့် တွေ့ရတော့မည်မို့ ဝမ်းသာလိုက်သည်မှာ အသည်းအသန်။ ဒါ ကြောင့်လည်း မနက်ခင်းလင်းစ ကလေးမှာပင် ထွက်လာခဲ့သည်။ မိုးမို့အိမ်သို့ တိုက်ရိုက်သွားတွေ့က မကောင်းတတ်၍ မိုးမို့ပြီးလျှင် သူ့အတွေ့ချင်ဆုံးသော စာကြည့်တိုက်ဆီ ဝင်လာမိခြင်း ဖြစ်သည်။

စန်းသော်တာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လူစည်ကားစ ပြုလာပြီ။ ပုတီး နှင့် ပဲထပ်တစ်ရာမှန့် ကောင်းသည်ဟု အမေပြောသည်။ အမေ့ကိုတော့ 'အဲဒီဆိုင်မှာ မုန့်သွားစားဦးမယ်'ဟု ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောခဲ့ရသည်။

'ဟိတ် - တစ်ယောက်တည်း စာကြည့်တိုက်ကို ဖောက်ထွင်းခိုးယူဖို့ ကြံစည်နေတာလား'

'ဟာ မိုးမို့'

သူမျှော်လင့်ထားသည်ထက် အများကြီး လှပနေပါလား။ ဖူးငုံစက အဖူးအင့် အလှသည် အလှဆုံးဟု ထင်ထားမိသည်။ ခုတော့ စွင့်စွင့်ကားကား ကြားရရား ပွင့်နေသည့် အလှဆုံးသော ပန်းကိုမှ တုနှိုင်းမမျှ ထင်မှတ်ရပြန် သည်။

ရန်ကုန်ဒီဇိုင်းနှင့် မခြားနားသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကြောင့် ရန်ကုန် သူတွေထက် ပိုလှတာကလွဲလျှင် အမြင်မစိမ်း။

'ဒီကို မနက်စောစော ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်လိုသိနေတာလဲ' 'ဘယ်လိုသိရမှာလဲ၊ သူဒီကလွဲရင် ဘယ်ကိုသွားစရာ ရှိလို့လဲ၊ မသိ ရင်ခက်မယ်'

အပြုံးအရယ်လေးများဖြင့် သွယ်နွဲ့ လှပသော အလှမယ်လေးသည် သဲ့ဘေးတွင် တရင်းတနီး ဝင်ထိုင်သည်။ မိုးမို့နှင့် ပတ်သက်လာတိုင်း တစ် 'ဟိုက်'တည်း 'ဟိုက်'ကာ အမှတ်တရတွေ ဖွားများနေခဲ့ရသည်။ သည်တစ်ခါ

တော့ လွယ်လွယ်နှင့် မဟိုက်အောင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်း စောင့်စည်းမည်
ဟု စိတ်ကူးသည်။ သတိကြီးကြီး ထားပါမှ။

‘မို့မို့ တကယ်တော်တယ်ကွာ’

‘ပေါ်တင်ကြီးပါလားဟာ၊ မို့မို့ ဘာတွေတော်နေလို့လဲ’

‘ဟောဒီစာကြည့်တိုက်ကြီးဟာ မို့မို့ရဲ့ လက်ရာအစိတ်အပိုင်း တစ်ခု
မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ဘူး’

‘ဟင် - ဘယ်သူ့လက်ရာလဲ’

‘လက်သမားဆရာ ဦးကြူနဲ့ ပန်းရန်ဆရာ ဦးစိန်ရဲ့ လက်ရာလေ’

‘ဟာ - ဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီစာကြည့်တိုက်ကြီး ဆောက်နိုင်
အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သူကို ဆိုလိုတာ၊ မို့မို့ပဲ မဟုတ်လား၊ တို့မရှိတုန်း
ဒီမြို့မှာ အပြောင်းအလဲတွေ သိပ်များတယ်၊ အိမ်ငယ်က အိမ်ကြီး အိမ်ကြီးက
တိုက်ဖြစ်တာတွေထား၊ ကျောက်ခင်းလမ်းက ကတ္တရာလမ်း ဖြစ်တာတွေ
ထား၊ သွပ်အချပ် နှစ်ထောင်မိုးရတဲ့ မြို့တော်ခန်းမကြီး ပေါ်ပေါက်လာ
တာထား၊ စာကြည့်တိုက် အစုတ်လေးကနေ ထည်ဝါခမ်းနားတဲ့ စာကြည့်
တိုက်ကြီး ဖြစ်လာတာကိုတော့ တို့ အံ့ဩမိတယ်၊ တွေ့စက ကိုယ့်မျက်စိကိုယ်
မယုံသလို ဖြစ်မိတယ်’

‘ဒါ မို့မို့က စာကြည့်တိုက် အသင်းဝင်တာကလွဲရင် ဒီစာကြည့်တိုက်
ကြီး တည်ဆောက်တဲ့ နေရာမှာ ဘယ်အခန်းကမှ မပါခဲ့ဘူး။ ပြောရရင်
မြက်ရှင်းတဲ့နေရာမှာတောင် မပါခဲ့ဘူး’

‘ဒါဆို ဘယ်သူတွေက ဦးဆောင်ခဲ့တာလဲ’

‘ဦးတင်အောင်တို့ ဦးသိန်းဝင်းတို့ စာပေဝါသနာရှင်တွေ စုပေါင်းပြီး
သုပ်ခဲ့တာလေ၊ မို့မို့ တကယ် ဘယ်နေရာကမှ မပါခဲ့တာပါ၊ ကဲ... ဘယ်လိုလဲ
သူကြီးမင်း၊ မို့မို့အပေါ် အထင်ကြီးတာတွေ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား’

‘မို့မို့ မှားသွားပြီ’

‘အထင်ကြီးနေတုန်းပဲလား’

‘ဟောဒီ ဂျစ်ကန်ကန်ကောင်မလေးကို အမြဲအထင်ကြီးနေတုန်းပဲ၊

‘ဟောဒီကောင်မလေးကလည်း ဖက်နမ်းချင်စရာ ကောင်းအောင် အမြဲလှနေ

တာပဲနော်'

'ဝစီကနဲ့ပဲ ပြစ်မှားနော်၊ ကာယကံတော့ ဘာတစ်ခုမှ ပြစ်မှားဖို့ မကြန့်'

'တို့ကို ညည်းရက်တယ်နော်'

'လာပြန်ပြီ၊ မိုးမို့ ဘယ်တုန်းကမှ သူ့အပေါ် မညည်းဆဲခဲ့ဘူး'

'တို့သံယောဇဉ်ကို ဘယ်တုန်းက အသိအမှတ် ပြုဖူးလို့လဲ'

ရှက်သွေးနီနီလေးတွေ ဘယ်ကဘယ်လို ပေါ်ပေါက်လာသည် မသိ။
ဆောင်းနှင်းမြူတွေလို သန့်ရှင်း ဖြူစင်သည့် ပါးပြင်မိုးမိုးဝယ် အရှက်ခြေရာ
လေးတွေ ဖြတ်ပြေးသွားတာ မြင်ရသည်။

'သူ့ကို အတိအလင်း အသိအမှတ်ပြုခဲ့တာ ကြာလှပြီ'

'ဟင် - ဘယ်တုန်းကလဲ'

'ဟို - ဟို ဘူတာရုံ လိုက်ပို့တုန်းကလေ၊ တမူးကို လွမ်းတယ်ဆိုတုန်း
ကလေ'

'ဟော - ဒါက စာကြည့်တိုက်အစုတ်ကို လွမ်းတယ်ပြောတဲ့ ကိစ္စပဲ'

'ပြိုတော့မလို အိုမင်းယိုယွင်းနေတဲ့ စာကြည့်တိုက်ကို ဘာဖြစ်လို့
လွမ်းတယ် ပြောတယ်ထင်သလဲ'

တည့်တည့်ပြောမှ ရေးရေးပေါ်တော့သည်။ စာကြည့်တိုက် အစုတ်
လေးမှာ မိမိနှင့်သူ ဇာတ်လမ်းစတင် ခဲ့တာပါလား။ သူတော်တော် အ ပါ
လားနော်၊ အဲလိုပြောတုန်းက ပျော်ခဲ့ရမှာ။ ခုတော့ ဘာမဟုတ်ညာမဟုတ်နှင့်
ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ပြီး 'ဟိုက်'ခဲ့ရတာပဲ အဖတ်တင်သည်။

ထူးထူးခြားခြား ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး ရှက်နေသည့် ဂျစ်ကန်ကန်
ကောင်မလေးကို သိပ်ချစ်ရပါသည်။ 'လူမြင်ကွင်းမှာမို့နော်'ဟု အံ့ကို ကြိတ်၍
စိတ်ကို တင်းရသည်။

'တို့လေ ကြမ်းပေါက်ကျွံပြီး လဲနေတာမြင်ကတည်းက မိုးမို့ကို ချစ်သွား
တာ'

'ဟာ - မဟုတ်နိုင်တာ၊ တို့ထက်တော့ မစောနိုင်ပါဘူး၊ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် အတူတူမြင်ပြီး အတူတူတစ်ပြိုင်တည်း ချစ်သွားတာပဲ ဖြစ်နိုင်
တယ်'

'မဟုတ်ဘူး၊ မိုးမို့ သူ့ကို ရပ်ကြည့်နေတာ အတော်ကြာပြီ၊ သူက

လူကြီးစတိုင်နဲ့ထိုင်ပြီး စာဖတ်နေတာ မြင်ကတည်းက ချစ်မိတာ’
 ‘ကြမ်းအဆွေးမှာ အကြာကြီးရပ်နေလို့ ကြမ်းကျိုးတာကိုး’
 ‘အဲဒါလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မို့မို့ အဲဒီတုန်းက ကလေးပဲ၊ မို့မို့ ကိုယ်
 အလေးချိန်နဲ့ ကြမ်းကျိုးမယ်ဆိုရင် စာကြည့်တိုက် ပြိုတာ ကြာရောပေါ့၊
 ခုစဉ်နဲ့အမျှ လူကြီးတွေ အသွားအလာ အတက်အဆင်း လုပ်နေတာပဲ
 မဟုတ်လား၊ မို့မို့ကို ချက်ချင်းကြီး မှတ်မိသွားအောင် ကြမ်းကျိုးလို့ အပေါက်
 ဖြစ်နေတဲ့ ကြမ်းပေါက်ထဲ ခြေထောက်ကျဲဟန်ဆောင်ပြီး ချော်လဲရောထိုင်
 လုပ်ပြလိုက်တာ’

‘ဟိုက်’

ထုံးစံအတိုင်း သူ့ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

ကလျာမဂ္ဂဇင်း။ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၉၉၈ ခုနှစ်

ရှောင်ရန်မဟုတ်ပါ

ရောင်းရန်မဟုတ်ပါ

[၁]

ဆရာဝန်ပေါက်စ သားဖြစ်သူက အလုပ်မရသေးမီ မေမေ့ကို ကူပါ ရစေဟုဆို၍ လက်ငုတ်လက်ရင်း ဖြစ်သော ပန်းချီအရောင်းပြခန်းတွင် ဝင် ရောက်လာသည်။ နိုင်ငံခြားသားများကို ပန်းချီဆိုင်ရာ အတတ်ပညာ၊ စိတ် ကူးခံစားချက်၊ ရသဖြန့်ဝေနိုင်မှု၊ ပန်းချီ၏ အရည်အသွေးစသည်တို့ကို အဆီ အငေါ့တည့်အောင် ပြောတတ်၍ အရောင်းရတွင်ကျယ်လာသည်။ ခေတ် လူငယ်ဆိုတော့ ကြော်ငြာမီဒီယာကို ထိရောက်တွင်ကျယ်စွာ အသုံးချ ဘတ်တာ၊ ဝယ်သူစိတ်ကြိုက်ပန်းချီကားများ ဝယ်ယူစုဆောင်းတတ်တာက အဓိကကျမည် ထင်ပါသည်။

ဆေးလောကဝန်ထမ်းဖြစ်မလာဘဲ ပန်းချီအရောင်းသမား ဖြစ်နေသော သားကို အလိုလိုက်မိတာ မှားလေ ရောသလား။ အလုပ်ခန့်စာမရသေးခင် ကိုယ်နှင့်ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် ပြင်ပဆေးခန်းတွင် ထိုင်မခိုင်းမိတာ မှားလေခြင်း ဟူ၍ နောင်တကြီးစွာ ရမိသည်။ သားက ပညာမှ စုံမည်ကြံကာရှိသေး ကြင်ယာရှာတွေ့လာသည်။

“သား ကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းကိုကော လှေလာ

ကြည့်ပြီးပြီလား”

သားအကြိုက်မလိုက်လျော့ချင်သော်လည်း လိုက်လျော့ရတော့မည်။ ကိုယ်တုန်းကလည်း ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်ယူခဲ့တာပဲလေ။ ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချော မမြဲလွင်ဆိုသော ကိုယ်ကလည်း သူ့ဌေးသူ့ကြွယ် ရာထူးဂုဏ်ပါ ဝါထည်သူ တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့်ကြားက စာရေးဆရာယောင်ယောင် ပန်းချီဆရာ ယောင်ယောင် သနားကမား မောင့်ကို ရွေးချယ်ခဲ့ဖူးတာပဲလေ။ ကိုယ်လုပ်ချင် တာ ကိုယ်လုပ်ခဲ့ဖူးမှတော့ သားလုပ်ချင်တာ သားလုပ်ပါစေပေါ့။ ခက်တာက ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရဂုဏ်ပုဒ်နှင့် လားလားမျှ နှိုင်းယှဉ်၍မရသော သာမန် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သားရွေးချယ်တာကတော့ ဘဝင်ကျစရာ အကြောင်းမရှိပါ။

“မိဘဆိုလို့- အဖေတစ်ယောက်တည်း ရှိတာပါ။ သားတို့လုပ်ငန်းနဲ့ ဆက်စပ်တဲ့ ပန်းချီဆရာဆိုတော့ ပြောစရာ ထွေထွေထူးထူး ရှိမယ်မထင်ပါ ဘူး။”

“ဟယ် ဘယ်ပန်းချီဆရာလဲ”

ပန်းချီအရောင်းပြခန်း ဖွင့်လာတာပဲ ကြာလှပြီမို့ ပန်းချီဆရာဆိုလျှင် မသိသူရှိနိုင်မည်မထင်ပါ။

“ပန်းချီဆရာ ဦးမျိုးချစ်ပါ”

ဪ ကိုမျိုးချစ်သမီးကိုမှ သားက သွားကြိုက်တာကိုး။ တာမွေမြို့ နယ်ဆိုတာ ရန်ကုန်မြို့၏ အစွန်အဖျား ကျသော မြို့နယ်ထဲတော့ မပါဝင်ပါ။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်စိန်မှန် လမ်းသွယ်လေးမှ တစ်ဆစ်ချိုးအကွေ့၊ ရပ်ကွက် ဈေးငယ်လေးနှင့် ဆက်စပ်နေသော လမ်းငယ်လေးမှာ နေထိုင်သည့် ကိုမျိုး ချစ်၏ အဖီချအိမ်ခန်းငယ်လေးကို တွေးရုံမျှနှင့် အသက်ရှူကျပ်လှသည်။ လမ်းထဲ ကားဝင်၍မရ။ လမ်းထိပ်မှာ ကားရပ်ပြီး ဆင်းလျှောက်ရသည်။

မိုးရာသီတွင် သွား၍လာ၍ ဖြစ်ရုံလေး အုတ်ခဲလေးတွေ ဟိုတစ်ခဲ သည်တစ်ခဲ ခင်းထားသော လမ်းကျဉ်းကလေးထဲ ယိုင်ကာနွဲ့ကာ လဲလှလဲခင် သွားရသည်။ ပန်းချီဆရာကိုမျိုးချစ်၏ လက်ရာပန်းချီကားလေးတွေက ကောင်းသလောက် ပန်းချီဆရာက ပုံဆိုးပန်းဆိုးနိုင်လိုက်တာ။ အရက်တွေ မိုးမွန်အောင်သောက်သည့် ပန်းချီဆရာကိုမျိုးချစ်က သေမည်ဆိုလျှင် စော

စောစီးစီး သေသင့်ပါသည်။ ယခုတော့ ပန်းချီဆရာက မသေ၊ အရက်၊ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းယာ ဘာတစ်ခုမျှ မသောက်မစား၊ ကျန်းမာရေးလိုက်စားသော မောင့်ကို သေမင်းက အချိန်စောစီးစွာ မညှာမတာ သေစာရင်းသွင်းသည်က တရားသည်ဟု မထင်ပါ။

ပန်းချီဆရာကိုမျိုးချစ်၏ လက်ရာပန်းချီကားတွေ သား၏ အရောင်းပြခန်းတွင် ဝေဝေဆာဆာ ရောက်ရှိနေခြင်းမှာ ရှမ်းကြိုက်၍ နွားချောသော သားဖြစ်သူ၏ သဘောဆန္ဒကို တစ်လုံးတစ်ဝတည်း ခုမှ သိနားလည်လာရသည်။ မောင်ရှိစဉ်က ကိုမျိုးချစ်အိမ်သို့ ပန်းချီကားဝယ်လိုက်သွားရင်း ကိုမျိုးချစ်နှင့် တွေ့ဆုံဖူး၍ သူ၏ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို ထဲထဲဝင်ဝင် မြင်တွေ့ဖူးသည်။

“ကိုမျိုးချစ်မှာ သမီးရှိလို့လား၊ ပေပေတေတေ သောက်လိုက်စားလိုက်နေတာပဲ မေမေ တွေ့ဖူးတယ်”

“နယ်မှာနေတုန်းက အိမ်ထောင်ကျပြီး သမီးလေးမွေးတော့ သူ့မိန်းမကွယ်လွန်သွားလို့ တေပေလေလွင့်ရင်း ရန်ကုန်ရောက်လာတာတဲ့။ သူ့ပန်းချီကားတွေ အရောင်းလိုက်လို့ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်လေးနဲ့ နေနိုင်ပါတယ်။ သူ့သမီးက နယ်မှာကျန်ခဲ့လို့ မေမေ မတွေ့ဖူးတာပါ”

အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်လို့သာ ဆိုရသည်။ လမ်းတွေကလည်း ညစ်ညစ်ပေပေ လူတွေကလည်း ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်နှင့် အသက်ရှူကျပ်စရာ ကောင်းလှသည်။

“သူ့သမီးက နယ်မှာနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ ပန်းချီဆရာ အစ်မအပျိုကြီးက စောင့်ရှောက်ပေးနေတာ။ အဲဒီပန်းချီဆရာအစ်မ ကွယ်လွန်သွားလို့ ရန်ကုန်ရောက်လာတာ။ သင့်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်က ပန်းချီဘာသာရပ်နဲ့ ဘွဲ့ရပြီးပြီ”

ကြိုက်စရာရှားလို့လား၊ တောသူမကိုမှ ကြံကြံဖန်ဖန် သွားကြိုက်ရတယ်လို့။ ကိုယ့်ရဲ့အပြစ်ပါပဲလေ။ ပန်းချီအရောင်းပြခန်းကို အထိုင်ခိုင်းမိတာကိုက ပန်းချီဆရာသမီးနှင့် ညားဖို့ဖြစ်လာတာ။

“ပန်းချီဆရာက မေမေနဲ့ ဆွေးနွေးချင်တယ်ဆိုလို့ နက်ဖြန်မနက် နန်းချီပြခန်းပိတ်ပြီး သွားရအောင်နော်”

ပန်းချီအရောင်းပြခန်းက ပိတ်ချင်သည့်အချိန် ပိတ်တာ ကိစ္စမရှိပေ
မယ့် ပန်းချီဆရာနှင့် သွားတွေ့ရမှာကတော့ ကိစ္စက အကြီးအကျယ်ရှိသည်။
နာခေါင်းထဲ မြောင်းပုပ်နဲ့က ဝေခနဲ ရောက်လာသည်။

[၂]

“သား ဗိုလ်စိန်မှန်လမ်းကို မရောက်သေးဘူးလေ၊ ဘယ်ဝင်ဦးမလို့လဲ”
ငါးထပ်ကြီးဘုရားလမ်း၏ တစ်ခုသော အထပ်မြင့်ကွန်ဒို အဆောက်
အဦးရှေ့တွင် သားက ကားကို ရပ်လိုက်သည်။

“ပန်းချီဆရာက ဒုတိယထပ်မှာနေတယ်”

အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်ဟုဆိုသော အဖိချအိမ်ခန်းကို ရောင်းပြီး တိုက်ခန်းငှား၍
နေပုံရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြောင်းပုပ်နဲ့မရရင် ပြီးရော၊ အခန်းတံခါးခေါက်
လိုက်တော့ တံခါးတစ်ချပ် လှုပ်ခနဲ အဖွင့် ပန်းချီဆေးနဲ့ ပျံ့ခနဲ သင်းမည်
ထင်မိသည်။

စဉ်ခန်းကျယ်တွင် ခေတ်မီဆိုဖာ ထိုင်ခုံတို့ စားပွဲတို့က သန့်သန့်ပြန့်
ပြန့် ခန့်ခန့်ညားညား၊ တံခါးလာဖွင့်ပေးသည့် ကောင်မလေးကလည်း
အိမ်နေအဝတ်အစားနှင့်ပင် မြင်ရုံမျှ တစ်ခဏမှာ မြန်မာ့ဟန် မြန်မာ့လှေ
ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်းကို ခံစား၍ရသည်။ ပြုံးစစနှင့်မို့ ယဉ်စစလေး ချော
နေခြင်းကြောင့် သားနှင့်လိုက်ဖက်သည့် အဆင့်မှာရှိသည်ဟု မြင်မြင်ချင်း
မှတ်ချက်ချမိသည်။

ဆိုဖာဆက်တီပေါ်တွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသော ပန်းချီ
စာအုပ်ကို သည်းကြီးမည်းကြီး ဖတ်နေသူအား ကိုမျိုးချစ်ဟု မထင်မိ။ ခါတိုင်း
ဆို ငြိုးရိုးဖားရား ဆံပင်၊ ကိုးရိုးကားရားအသွင် မြင်နေကျမို့ လူကြီး လူကောင်း
လို ခန့်ခန့်ထည်ထည် ဝတ်စားနေထိုင်သူကို ပန်းချီဆရာကိုမျိုးချစ်မှ
ဟုတ်ပါလေစဟု သံသယဝင်မိ သည်။ သေသေချာချာကြည့်မှ ကိုမျိုးချစ်မှန်း
သိရတော့သည်။ တော်တော်ပြောင်းလဲသွားပါလား။

“လာပါ ထိုင်ပါ မမြလွင်၊ မတွေ့ရတာ တော်တော်တောင်ကြာသွားပြီ”

“ကိုမျိုးချစ် ဒီတိုက်ခန်းပြောင်းလာတာကြာပြီလား၊ ဟိုတုန်းက ပုံစံမျိုး

မဟုတ်လို့ ရုတ်တရက် ကိုမျိုးချစ်ကို မှတ်တောင် မမှတ်မိလိုက်ဘူး။”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟိုတုန်းကတော့ ပေပေတေတေ နေခဲ့တာလေ။ စိတ်ညစ်လို့ အရက်သောက် စိတ်ပျော်လို့ အရက်သောက်နဲ့ အရက်သမားလုံးလုံးကို ဖြစ်နေတာ။ စားစရာသောက်စရာလေးရှိသေးရင် ပန်းချီမရေးဘူး။ စားဖို့ သောက်ဖို့အတွက် ကြံစရာဖန်စရာမရှိတော့မှ ပန်းချီရေးဖြစ်တာကိုး။ ပန်းချီဆရာဆိုတာ ပင်ထွက်ဉာဏ်ရှင်သန်ပြီး ဈာန်ဝင်မှ ရေးလို့ရတာဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကလည်း ရှိနေတော့ ကိုယ့်အယူအဆနဲ့ ကိုယ်ဟုတ်နေတာပေါ့။ တကယ်တော့ ဈာန်ဝင်ဝင် မဝင်ဝင် ငွေမရွှင်တော့ ရေးဖြစ်တာပါပဲ။ ပင်ထွက်ဉာဏ် ရှင်သန်ချင်သန် မသန်ချင်နေ ဆန်မရှိတော့ ရေးဖြစ်တာပါပဲ။ အပျိုပေါက်ရွယ်သမီးလေးရောက်လာမှပဲ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အိပ်ရာက နိုးထသလို ဖြစ်သွားတယ်။ ကိုယ့်သမီးလေး မညှိုးမငယ် တင့်တောင့်တင့်တယ် ဖြစ်အောင် မကောင်းကျင့်ကိုပြင် ကောင်းကျင့်ကိုသင်ယူဖို့ ကြိုးစားရင်း ခုလို ဖြစ်လာတာပဲ”

ကိုမျိုးချစ်၏ နေပုံထိုင်ပုံ ပြောပုံဆိုပုံက ဟိုတုန်းက ဣစပစ်ဟန်ပန်တွေ ယူပစ်သလို ပျောက်သွားသည်။ တော်သေးတာပေါ့၊ သားအတွက် သောကရောက်စရာ အထိုက်အလျောက်တော့ ပြေပျောက်သွားသည်။ အဆင် ပြေပြစ်သည့် မသစ်လွန်းမဟောင်းလွန်းသော အဝတ်အစားဖြင့် ထူးထူးခြားခြား အချိုးကျ၍ တစ်မျိုးလေးလှနေသူ ချွေးမလောင်းလေးက မုန့်နှင့်လက်ဖက်ရည်ပွဲကို လာချပေးသည်။ အနေအထိုင် အပြောအဆိုကိုကြည့်၍ သားနှင့် သင့်တော်သလို ရှိသည်ဟူ၍ အကဲခတ်အမှတ်ပေးနေမိသည်။

[၃]

“အန်တီပြောတဲ့ ပန်းချီကားက Not for sale ရောင်းရန်မဟုတ်ဆိုတဲ့ စာတန်းလည်း ကပ်ထားပါတယ်။ ပန်းချီဆရာက ဘယ်လောက်ပေးပေး မရောင်းပါဘူး။ ပြည်တွင်းပြည်ပက လိုချင်သူတွေ အတော်များများကိုလည်း ပန်းချီဆရာက ခါးခါးသီးသီး မရောင်းနိုင်ကြောင်း ငြင်းပြီးပါပြီ။ ဒီနေ့ နောက်ဆုံးနေ့ဖို့ ပြပွဲသိမ်းချိန် လောက်မှာ ပန်းချီဆရာ သူ့ပန်းချီကားကို

လာယူပါလိမ့်မယ်”

သားနှင့်ချွေးမကို လုပ်ငန်းလွှဲအပ်ပြီးကတည်းက ပန်းချီအရောင်း ပြခန်းကိုလည်း မရောက်၊ ပန်းချီပြပွဲတွေကိုလည်း မသွားဘဲနေခဲ့သည်။ သွားလေသူကြီးကို အမှတ်ရတိုင်း တရားရိပ်သာဝင် တရားအားထုတ်ရင်း ပန်းချီကားများနှင့် ဆွေမတော် မျိုးမစပ်သလို နေထိုင်လာခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ပန်းချီပန်းပုကောင်စီက ကြီးမှူးကျင်းပသော ပန်းချီပြပွဲကို မေမေ သွားကြည့် သင့်ကြောင်း သားက တိုက်တွန်းလွန်းမက တိုက်တွန်းလှသောကြောင့် ပြပွဲ နောက်ဆုံးရက်တွင် မသွားချင်သွားချင်နှင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက် သွားကြည့် ဖြစ်သည်။ ကတ်တလောက်ကို လှန်လှောကြည့်ကာ ပန်းချီတစ်ကားချင်း ခံစားကြည့်ရလရာမှ အခန်းထောင့်တစ်ထောင့်တွင် အများကြားထဲ ထင်ပေါ် နေသော လက်ရာကောင်း ဆီဆေးပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို မြင်လိုက်ရတော့ အသက်ရှူရပ်တန့် သွားလောက်အောင် မင်သက်မိသွားသည်။ ကတ်တ လောက်ကို ကမန်းကတန်းလှန်လှောကြည့်လိုက်တော့ “ပျိုမျစ်နေသော အလှ” ဟူ၍ ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ပန်းချီကားမှာ ပျိုမျစ်သောအရွယ်၏ ပုံရိပ် မဟုတ်ပါလေ။ ၄၅ နှစ်အရွယ် မိန်းမတစ် ယောက်ကို ပျိုမျစ်နေသော အလှလို့ သူမို့ထင်ရက်ပလေ။

နောက်ဆုံးနေ့မို့ ပြပွဲလာ စည်ပရိသတ်များ မစည်ကား၍သာ တော်တော့သည်။ စည်ကားနေပါလျှင် ကိုယ့်မျက်နှာဘယ်ထားရမည်မသိ။ ကိုယ့်ကို ဝိုင်းကြည့်ခံရမှာ သေချာသည်။ ပန်းချီကားရောင်းချသည့် ကောင် တာသို့ အပြေးအလွှားသွားကာ ဘယ်ဈေးနှုန်းဖြစ်ဖြစ်ပေးချေပြီး ဝယ်ယူဖို့ ကြိုးစားမိသည်။ ပန်းချီကားကို ကြည့်စဉ်က 'Not for sale' စာတန်း ကပ်ထားသည်ကို သတိမထားမိခဲ့ပေ။ ပြပွဲပိတ်ချိန်နီးပြီမို့ ပန်းချီဆရာ ရောက် လာလိမ့်မည် ထင်သည်။ ပန်းချီကားဝယ်ထားသူတွေ တဖွဲဖွဲရောက်လာကာ ပန်းချီကားဖြုတ်ယူသိမ်းသူ သိမ်းကြပြီ။

“မမြလွင် ပန်းချီပြပွဲလာကြည့်တာလား”

ကိုမျိုးချစ်က သူမဟုတ်တာ ဘာတစ်ခုမျှ လုပ်ထားဟန်မရှိသော ရိုးပုံရိုးလက်ပုံစံဖြင့် နှုတ်ဆက်လာသည်။

“ပျိုမျစ်နေသော အလှပန်းချီကားကို ဝယ်ဖို့လာခဲ့တာပါ”

“အဲဒီကားက ရောင်းဖို့မဟုတ်ပါဘူး။ နိုင်ငံခြားသားတွေကလည်း မိုနာလီစာ နောက်တစ်ယောက်တွေ့ပြီဆိုပြီး လာလာဝယ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က မရောင်းနိုင်ကြောင်း ပြောပြခဲ့ရပါတယ်”

“ဒီပန်းချီကားရဲ့ပိုင်ရှင်က ကိုမျိုးချစ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကော သိရဲ့လား”

“ကျွန်တော်ရေးဆွဲတဲ့ပန်းချီကား ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းပိုင်မဟုတ်လို့ ဘယ်သူပိုင်သေးလို့လဲ”

“ပိုင်ရှင်ရဲ့ သဘောတူခွင့်ပြုချက်မယူဘဲ ရေးဆွဲတဲ့အတွက် ပန်းချီဆရာတစ်ဦးတည်းပိုင်မဟုတ်တော့ဘူးလေ”

“အဲဒါလေးတစ်ခုကိုတော့ ချွင်းချက်အဖြစ် ခွင့်ပြုပေးပါ။ ကျွန်တော် မမြလွင်ကို သမီးမင်္ဂလာဆောင်မှာ မြင်တွေ့မိတော့ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေမှာ ရှာဖွေဖို့ ခက်ခဲလာတဲ့ သိရ်သရေနှင့် ဣန္ဒြေအလှကို မြင်တွေ့ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ဂလိုဘယ်ဓေတ်မှာ ယဉ်ကျေးမှုတွေ သွေးနှောကုန်ပြီ။ မြန်မာမှု သွေးကြောတွေလည်း ပြတ်တောက်သလိုဖြစ်နေပြီ။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကအစ ပြုတာပဲ။ အသွင်သဏ္ဍာန်ပြောင်းလဲသလို အနစ်သာရလည်း ပြောင်းလဲလာတယ်။ မမြလွင်ပုံရိပ်က ကျွန်တော့်ကို မေ့ပျောက်လို့ မရအောင်ဖြစ်နေတယ်။ သမီးမင်္ဂလာဆောင် ဓာတ်ပုံတွေထဲက မမြလွင်ပုံတွေ ကြိုက်သလောက်ကူးယူ နိုင်တာမို့ ပျိုမျှစ်ခြင်းအလှ ပန်းချီကားကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ခြယ်မှုန်း နိုင်ခဲ့ပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုချက်မတောင်းခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်မလည်း ဒီပန်းချီကားနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ပိုင်ရှင်ဖြစ်နေတာကိုတော့ ငြင်းလို့မရဘူး မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်ဖန်တီးတဲ့ ပန်းချီကားလေ”

“ကျွန်မက ပန်းချီကားရဲ့ မူလပိုင်ရှင်လေ”

“ဒီပန်းချီကားကို ကျွန်တော် ဘာနဲ့မှ အစားမထိုးနိုင်ပါဘူး။ နောက်ဘစ်ကြိမ်ပြန်ရေးလို့လည်းရမှာ မဟုတ်လို့ပါ”

“မူလပိုင်ရှင်ကို ခွင့်မတောင်းဘဲ ရေးဆွဲတာကို ပန်းချီကား ရောင်းချခွင့်ပေးရင် ကျေအေးနိုင်ပါတယ်”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမယ်၊ ပိုင်ရှင်နဲ့ နီးစပ်ဖို့ အခွင့်အရေးမရှိလို့ ပုံရိပ်ကလေးကိုပဲ နီးစပ်ခွင့် ပေးပါလားဗျာ”

“ဪ ရှင်က ကိုယ့်အသက်အရွယ်ကိုမှ မထောက်၊ ဓမည်းဓမက် ဆိုတဲ့ စောင့်ထိန်းရမယ့် သိက္ခာကို မငဲ့ကွက်ဘဲ ဒီစကားကို အရှက်မရှိ ပြောထွက်တာ အံ့ဩတယ်”

“စကားအရာမှာ ရိုင်းပျှကောင်း ရိုင်းပျှပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ အမှန်တကယ် တည်ရှိနေတဲ့ ပကတိအမှန်တရားပါ”

“ပြောလေ ကံလေပါလား၊ ဒီပန်းချီကားကို ရောင်းမယ်၊ မရောင်းဘူး ဆိုတာသာ ပြောပါ”

“မရောင်းဘူးလို့ စာတန်းကပ်ထားတယ်လေ”

စောစောတုန်းကတော့ ကိုယ့်ရုပ်ပုံပန်းချီကား သူ့လက်ထဲ မထားချင် လို့ ဝယ်နေတာပါ။ ခုတော့ ဒီပန်းချီကားကို မက်မက်စက်စက် တန်ဖိုးထား နေတာကို သိလို့ မခံချင်စိတ်ဖြင့် မရအရ ဝယ်ယူချင်စိတ်က ကဲနေတာပါ။

“တစ်ခြားသူတွေအတွက် ကပ်ထားတဲ့ စာတန်းပဲ၊ ကျွန်မအတွက်တော့ ချွင်းချက်ဖြစ်သင့်ပါတယ်”

ပန်းချီဆရာက တွေ့ကြီး တွေးနေသည်။ ရောင်းရအခက် မရောင်း ရအခက် ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ကဲဗျာ ဒီလိုဆိုရင်လည်း မမြဲလွင်ပဲ ပန်းချီကားကို ယူသွားပါ”

“တန်ရာတန်ဖိုး မပေးဘဲ ကျွန်မ မယူနိုင်ပါဘူး။ ဘယ်လောက်ပေးရ မလဲဆိုတာ ပြောပါ”

“ကျွန်တော်မှ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တာ”

“သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ ဈေးနှုန်းကိုတော့ သတ်မှတ်ရမှာပါရှင်”

“ဒီလိုဆို ဒီပန်းချီကားရဲ့ တန်ဖိုးကို ငွေကြေးအနေနဲ့တော့ တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်ဘူး”

“ငွေကြေးနဲ့ ဈေးနှုန်းမသတ်မှတ်ရင် ဘာနဲ့ သတ်မှတ်မှာလဲ”

“တစ်ခုခုနဲ့ အလဲအထပ်ပြုဖို့ ပြောမလို့ပါ”

“မဖြစ်နိုင်တဲ့ အလဲအထပ်မျိုးတော့ စိတ်မကူးလေနဲ့”

“မဖြစ်နိုင်တဲ့ အလဲအထပ်မဟုတ်ရပါဘူး၊ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ အလဲ

အထပ်ပါဗျာ”

[၄]

တစ်မော့တမော့ကြီး ခုလို ထိုင်ရမယ်မှန်းသိလျှင် ပန်းချီဆရာ၏ အလဲအထပ်ကို သဘောတူခွင့်ပြုခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

“ဒီပန်းချီကားမျိုး အစားထိုးလို့ရအောင် မမြဲလွင် မော်ဒယ်ထိုင်ပေးဖို့ ပြောမလို့ပါ”

“ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ မော်ဒယ်မဖြစ်ချင်ပါဘူး”

“သိပ်အကြာကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ရက်မှာ တစ်နာရီ နှစ်နာရီ လောက်ပါ။ တစ်ပတ်ဆယ်ရက် အလွန်ဆုံး ပါပဲ”

“တစ်ရက်ကို တစ်နာရီပဲ ထိုင်ပေးမယ်၊ ငါးရက်နဲ့အပြီး ရေးနိုင်ရင် တော့ ခွင့်ပြုမယ်”

“စိတ်ကြိုက်ရေးဆွဲမယ့် ပန်းချီကားတစ်ကားအတွက် ငါးနာရီဆိုတာ အချိန်နည်းလွန်းပါတယ်ဗျာ”

“ဒါကတော့ ရှင့်အပိုင်းပဲလေ၊ ရှင့်သဘောတူတူ မတူတူ အဲဒီ အစီအစဉ်အတိုင်းပဲ ခွင့်ပြုနိုင်မယ်”

အဲဒီတုန်းကတော့ နှစ်ဦးသဘောတူ ညှိနှိုင်းဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးသားပါ။ ပထမရက်လာတော့ ပန်းချီဆိုင်ရာ ဘာပစ္စည်းမှ ယူမလာဘဲ ကင်မရာ ဘစ်လုံးပဲ ပါလာသည်။

“ဒီနေ့ ပန်းချီစရေးမှာ မဟုတ်လား”

“မမြဲလွင် အဝတ်အစားငါးမျိုးလောက်နဲ့ မော်ဒယ်ပုံလေးတွေ ရိုက်ချင် သေးတယ်။ ပန်းချီကိုတော့ နောက်ရက်မှ ရေးကြတာပေါ့”

“အဲဒါ မူလသဘောတူညီချက်ထဲမှ မပါတာ”

“ဒါလေးတစ်ခုတော့ ခွင့်ပြုပေးပါ၊ ဘယ်ပုံစံမျိုး ရေးရမယ်ဆိုတာ ဘတ်ပုံမှတ်တမ်းယူချင်သေးလို့ပါ”

ပန်းချီဆရာပြောတာက သဘာဝကျနေတော့လည်း ဘယ်ငြင်းလို့ ကောင်းပါတော့မလဲ။ ချွေးမကလည်း အဝတ်အစား ရွေးပေးတာ၊ ဓါတ်ပုံ

ရိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပေးတာဆိုတော့ အဆင်ပြေသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်
တာကပဲ တစ်နာရီမကြာပါသည်။ အဝတ်အစားငါးမျိုးကို ပုံစံအမျိုးမျိုး
ရိုက်တာကိုက နေ့တစ်ဝက်ကျိုးတော့တာပါပဲ။ ခုလို မော်ဒယ်ထိုင်ဖူးတာ
မဟုတ်တော့ နေရထိုင်ရ အဆင်မပြေလှပါ။ ပန်းချီဆရာ ညွှန်ကြားသလို
ဈေးမဖြစ်သူက ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးလို့သာ နေ့တစ်ဝက်နှင့်ပြီးတာ။ သို့မဟုတ်
ပါက တစ်ရက်သာကုန်သွားမည်။ ဓာတ်ပုံက စိတ်တိုင်းကျရမည်မဟုတ်။
ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး နှစ်ရက်သုံးရက်လောက် ပန်းချီဆရာ ပျောက်ချက်သား
ကောင်းနေသည်။

ပြောတော့လွယ်လွယ်၊ တစ်ရက်တစ်နာရီ ငါးရက်ဆိုပြီးပြီ။ ခုတော့
ပြောသလောက်မလွယ်။ ပထမရက် ပန်းချီရေးဖို့ ရောက်လာတော့ ပန်းချီ
ပစ္စည်းတွေ အပြည့်အစုံပါလာသည်။ ဝီနိုင်လေးငါးဆယ်ချပ်ထဲက ပုံများမှာ
စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ထားတာဆိုတော့ ကြည့်လို့ကောင်းတာတွေချည်းပါပဲ။
ပြောလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ပုံ ဒီလောက်ကြည့်ကောင်းလိမ့်မည်လို့
ထင်မထားမိ။ သို့ရာတွင် ပန်းချီဆရာက ဓါတ်ပုံဝီနိုင်ထဲက ပုံစံအတိုင်း
ထိုင်ခိုင်းသည်။ စိတ်တိုင်းမကျ၍ ထင်သည်။ ပန်းချီမရေးဘဲ ပြန်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ပန်းချီဆရာ၊ ဒီအတိုင်းဆို ပန်းချီကော ရေးဖြစ်ပါဦး
မလား။ ရှင်နဲ့ သဘောတူထားတာ ငါးရက်နော်။ ခုပဲ နှစ်ရက်ကုန်သွားပြီ”

“ဟာ ဒါက ပန်းချီရေးသေးတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဆို ပန်းချီဘယ်တော့ ရေးမှာလဲ”

“နက်ဖြန်လောက်ဆို စနိုင်လောက်ပြီထင်ပါတယ်”

တကယ်တမ်း ပန်းချီရေးဖြစ်တာက နောက်သုံးရက်ကြာမှပါ။
နေ့တိုင်းလိုလို ဝီနိုင် လေးငါးချပ်ယူပြီး ဝီနိုင်ထဲက ပုံစံအတိုင်း မော်ဒယ်ထိုင်
ခိုင်းလိုက် စိတ်တိုင်းမကျလိုက်နှင့် နှစ်ရက်လောက်ကြာသွားပြန်ပါရောလား။

ပန်းချီဆရာသမီး ဈေးမလေး အကူအညီဖြင့် သူ့စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်
ထားသော ဝီနိုင်ပုံကို ယှဉ်တွဲကာ မော်ဒယ်ထိုင်ခိုင်းသည်။ ပန်းချီဆရာ၏
စူးရဲသည့်အကြည့်တွေက ကိုယ့်အဖို့ အနေခက်လှသည်။ တစ်ချိန်လုံး
မပြောင်းမလဲ ထိုင်နေရတာ မညောင်းညာဘဲ နေပါ့မလား။

“ပုံစံပြောင်း မထိုင်နဲ့နော်။ ကောက်ကြောင်းပြီးတော့မှာမို့ နဂိုပုံစံ

အတိုင်း လုံးဝမပြင်လိုက်ပါနဲ့။”

စိတ်ညစ်လိုက်တာ။ တရားစခန်းမှာ တရားထိုင်ရတာက မျက်လွှာလေးပိတ်၊ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထား၊ တရားမှတ်ရတာဆိုတော့ တစ်နာရီမက မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နိုင်ပါသည်။ ခုဟာက တရားထိုင်ရတာမျိုး မဟုတ်။ မော်ဒယ်ထိုင်ရတာဆိုတော့ မျက်လွှာကို ပိတ်၍ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထား၍မရနိုင်။ နွဲ့ပျောင်းသည့်အရွယ် မဟုတ်ပေမယ့် ကြည့်ကောင်းအောင်တော့ ထိုင်ရသည်။ ကြည့်လင်သည့် မျက်နှာပေးကို စိတ်ရှုပ်စရာ မဝင်ရအောင် ဆင်ခြင်နေရသည်။ ကိုယ့်မျက်နှာကို မမှိတ်မသုန် စူးရဲသည့်အကြည့်က ကိုယ့်စိတ်ကို ထင်ရာမစိုင်း ထင်တိုင်း မလှုပ်သာအောင် ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ထိန်းချုပ်ထားသည်နှင့် တူလှသည်။

ရွေးမလေးကလည်း အခါခပ်သိမ်း ကိုယ်တို့အနီးအပါးမှာ အမြဲတစေနေနိုင်သူမဟုတ်တော့ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်တည်း အချိန်အတော်ကြာနေရသည်က များသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပျောက်ဆုံးနေသော ရင်ခန့်သံလိုလို ဘာလိုလိုက ကိုယ့်စိတ်ကို ထိတ်လန့်စေသည်။ ၄၅ နှစ်အရွယ် မိန်းမတစ်ယောက်က ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ယိုင်နွဲ့ချင်သည့် စိတ်ကို အံ့ဩနေမိသည်။ ဆိတ်ငြိမ်သောအရပ်မှာ နှစ်ကိုယ်တူ တွေ့နေမှတော့ အနည်းနှင့်အများ တိမ်းမှူးချင်သည့် စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ်က စိတ်ကောင်းစိတ်သန့်ကို အန်တုဖက်ပြိုင်လာသည့် သဘောမျိုးဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

သေသောသူကြာလျှင် မေ့သတုံလား။ မောင်ကွယ်လွန်သွားတာ နှစ်နှစ်ကျော်လေးပဲ ရှိသေးသည်။ ကွယ်လွန်ခြင်း နှစ်နှစ်ပြည့်ကောင်းမှု ကုသိုလ်ပြုသည့် သာဓုသံမှမစသေးဘူး။ ဖောက်ပြန်ချင်ပြီလား။ မောင်ကလွဲ၍ မောင့်နည်းတူ မပေါ်ပေါက်နိုင်ဟူ၍ ယူဆထားသော သံယောဇဉ်စိတ်သည် ဘယ်ကဘယ်လို လက်ကြားယိုလာရပါသနည်း။

ကိုယ့်ကိုကိုယ် မရိုးသားဟု ထင်မိသည်။ ပို၍ သေချာသွားတာက တစ်ရက်တစ်နာရီဟု သဘောတူထားခဲ့ရာမှ တစ်နာရီမက ကြာသည်ကို ကန့်ကွက်စကား တားမြစ်ချက်တစ်စုံတစ်ရာ မပြုခဲ့သည်က ထားပါဦး။ ဦးရက်အတွင်းပြီးအောင် ရေးရမည်ဟူသော ကန့်သတ်ချက်ကိုလည်း ဇောဒံကမတက်ဘဲ ငါးရက်ထက်ကျော်လွန်လာသည့်တိုင် ခွင့်ပြုလိုက်လျှော့မိ

သည်က ရိုးသားခြင်းကို မျက်ကွယ်ပြုရာ ရောက်ပါသည်။

ဒါကလည်း ခုမှ မဟုတ်။ သားနှင့် ချွေးမ မင်္ဂလာပွဲလာ ငယ်ပေါင်း
ရောင်းရင်းတွေက မထိခလုတ် ထိခလုတ် စကြနောက်ကြသည်။ ဖမစုံသည့်
သား၏ဘေးမှာ နေရာယူသည့်ကိုယ်နှင့် မိမစုံသည့် ချွေးမလေးဘေးမှာ
နေရာယူသည့်သူ့ကို မိစုံဖစုံအနေနှင့် အဖေပါ အမေပါ အကြောင်းဆက်
ပေါင်းဖက်ဖို့ ပြောင်သလို နောက်သလိုပြောစဉ်က တိုက်မိဖူးသည့် ခလုတ်
ငုတ်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်ကတော့ အပြောကြီးကြီးနှင့် “အချစ်ဆိုတာ
မောင့်လိုပဲ ကွယ်လွန်သွားပါပြီ” ဟု ခပ်တင်းတင်းဆိုခဲ့မိသည်။ ယခုအချိန်
တွင် ယခင်ကလို အပြောကြီးနိုင်ပါဦးမလား။ ခပ်တင်းတင်း ဆိုနိုင်ပါဦး
မလားဟူ၍ သံသယတွေ တွေးနေမိသည်။

“ပန်းချီကားက နက်ဖြန်ဆို အပြီးသတ်တော့မှာပါ”

စိတ်ရှိလက်ရှိ စိတ်တိုင်းကျ ခြယ်မှုန်းထားသော ကိုယ့်မိတ္တူ ဆီဆေး
ပန်းချီကားကို သူနှင့် ယှဉ်တွဲကြည့်နေမိသည်။ ပြောလိုပြောတာ မဟုတ်ပါ။
ပန်းချီကားလေးထဲက ကိုယ့်မျက်ဝန်းဟာ ချစ်ရည်ရွှန်းလဲ့၍ ညွှန်းဖွဲ့နေပါ
ပေါ့လား။ ယခင်ရေးခဲ့သည့် ကိုယ့်မိတ္တူပန်းချီကား “ပျိုမျှစ်နေသောအလှ”
ထက် များစွာ သရုပ်ပေါ်အောင် ထုတ်ဖော်နိုင်ခဲ့ပါပကောလား။

“ကိုယ့်အသက်အရွယ်အရ မပြောသင့်တဲ့စကား မပြောဘဲ နေချင်ပေ
မယ့် မမြလွင်အပေါ် တိမ်းညွတ်တဲ့ စိတ်က ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်နေမိ
တယ်”

“ဪ ရှင်က ပန်းချီကားကို အကောင်းဆုံး ရေးနိုင်သလို ရည်းစား
စကားကိုလည်း အကောင်းဆုံး ပြောတတ်နေပါရောလား။ ဘာလဲ ပန်းချီကား
ရော ပန်းချီကားပိုင်ရှင်ကိုပါ သိမ်းပိုက်ချင်တဲ့သဘောလား”

“ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ရိုးသားအောင် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်”

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ရိုးသားအောင် ကြိုးစားနေ
ရပါလားဟု တွေးမိသည်။

[၅]

ဧည့်ခန်းနံရံထက်တွင် မောင့်ဇာတ်ပုံက ပြုံးယောင်ပြုံးတုံဖြင့် ငဲ့၍ ကြည့်နေသည်။ ယခု မောင့်ပုံကို ဖယ်ရှား၍ အခြားသူတစ်ဦးနှင့် အစားထိုး ရတော့မည်လား။ မောင့်ဇာတ်ပုံဘေးတွင် ယခင်ကရှိခဲ့သော ကိုယ်ဇာတ်ပုံ ကိုယ်ပင် ဖြုတ်သိမ်း၍ ချုပ်ငြိမ်းသွားလေပြီကော။ ပျိုမြစ်နေသော အလှ ပန်းချီကားကို အစားထိုးချိတ်ဆွဲထား မိသည်။

“ပျိုမြစ်နေသော အလှ” တဲ့လား။ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေမှာ ရှာဖွေဖို့ ခက်ခဲလာတဲ့ သိရ်သရေနှင့် ဣန္ဒြေအလှတို့လား။ ယခုအခါတွင် သိရ်သရေ လည်း မရှိ၊ ဣန္ဒြေလည်းမရ ဖြစ်နေပြီလားဟူ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆန်းစစ် နေမိသည်။ တကယ်တော့ တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်ထူသည့်ကိစ္စသည် သိရ် သရေ ဣန္ဒြေကင်းမဲ့သည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် ငယ်ချစ်မောင့်နေရာတွင် အခြားသူတစ်ဦးကို အစားထိုးရမှာ ဝန်လေးနေမိသည်။

မကြာမီ ပန်းချီဆရာက ပန်းချီကားကို အပြီးသတ်ရေးဆွဲရန် လာတော့ မည်။ ပန်းချီကားအပြီးသတ် ရေးဆွဲပြီးပါက ပန်းချီကားကို သူ့လက်ဝယ်တွင် ထားရှိရန် ယူဆောင်သွားပေလိမ့်မည်။ ပန်းချီကားသာမက ကိုယ့်ကိုပါ တစ်ပါတည်းသိမ်းပိုက်လိုကြောင်း မနေ့ကပင် အတိအလင်း ကြေညာသွားခဲ့ သည်။ လက်ခံခြင်း လက်မခံခြင်းကိစ္စကို တစ်ရက်ဆိုင်းငံ့ခွင့်ပေးခဲ့သော မောင်မင်းကြီးသားကိုပင် ကျေးဇူးတင်မိသည်။ မနေ့ကသာ အပြီးအပြတ် ပြောပါက သဘောတူကြောင်း ကြည်ဖြူကြောင်း ဇာတ်သိမ်းကောင်း သိမ်း မိပေလိမ့်မည်။ ယခုတော့မူ သို့လောသို့လော တွေးတောချင်စရာ မြစ်လာမိသည်။

သားက ပန်းချီအရောင်းပြခန်းသို့ သွားနေသည်။ သမီးရွေးမက မီးဖို ထဲတွင် ပန်းချီကားအပြီးသတ်ပါက စားသောက်ပွဲ ကျင်းပရန် စီမံချက်ပြုတ် နေသည်။ ထိုစားပွဲသောက်ပွဲတွင် ကိုယ်တို့၏ မင်္ဂလာသတင်းကို ပန်းချီ ဆရာက ကြေညာကောင်း ကြေညာပေလိမ့်မည်။ မနေ့က ထိထိရောက် ရောက် တောက်တောက်ခါးခါး မငြင်းပယ်ခဲ့မိခြင်းသည် သဘောတူကြည် ဖြူခြင်း လက္ခဏာတစ်ရပ်ဟု ပန်းချီဆရာ သတ်မှတ်ကောင်း သတ်မှတ်ပေ လိမ့်မည်။

ပြုံးယောင်ပြုံးတုံ့ ငုံ့၍ကြည့်နေသော မောင့်ကို မော့၍ ကြည့်မိသည်။ မောင့်အပြုံးက ကိုယ့်ရင်ထဲကို ထွင်းဖောက်သွားသလား ထင်မိသည်။ တစ်နေရာကို ကယျာကရာ ဖုန်းဆက်ကြည့်မိတော့ အချိန်က လက်မတင်လေးသာ မိတော့သည်။ အိပ်ခန်းထဲဝင်၍ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ပြင်သည်။ ယောဂီ ဝတ်စုံသုံးစုံလောက်နှင့် အရပ်ဝတ် အရပ်စား နှစ်စုံလောက်ကိုသာ ခရီးဆောင်အိတ်ထဲ ထည့်၍ သားရောရွေးမကိုပါ အသိမပေးဘဲ တိုက်အပြင်ဘက် ထွက်ကာ Taxi တစ်စီးကိုတား၍ အမြန်ဆုံး ထွက်ပြေးခဲ့မိပြီ။ ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကိုယ် မှန်ကောမှန်ပါ့မလားဟူ၍ တွေးတောကြံဆချိန်ပင် မပေးခဲ့ပါ။

လွန်ခဲ့သော တစ်လကျော်ခန့်က မွန်ပြည်နယ်သို့ ဥပုသ်ရက်ရှည်စောင့်၍ တရားအားထုတ်ရန် ယောဂီ မိတ်ဆွေများ ချိန်းဆိုထားသည်ကို ယခု အမှတ်မထင် သတိရမိခြင်းဖြစ်သည်။ တရားစခန်းသို့ တိမ်းရှောင် ထွက်ပြေးသွားခြင်းသည် ကိုယ်၏ နှလုံးသားရပ်ဝန်းဒေသတွင် မည်သည့်အရာနှင့်မျှ အလံအထပ် မပြုနိုင်သော “ရောင်းရန်မဟုတ်” တံဆိပ်ကို ခပ်နှိပ်ပြီးကြောင်း ပန်းချီဆရာ ကောင်းကောင်းကြီး သိနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ပေဇူးလွှာမဂ္ဂဇင်း။ ဒီဇင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်

လေအဆန်ကိုပျံတက် မွှေးမြစေနိုင်သော

လေအဆန်ကိုပျံတက် မွှေးမြစေနိုင်သော

[၁]

ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူဟောင်းများက ကျေးဇူးရှင်ဆရာ၊ ဆရာမဟောင်းများအား ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အာစရိယပူဇော်ပွဲ ကျင်းပပြုလုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြားသိရ၍ တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှ အပြေးအလွှား လာရောက်ခဲ့သည်။ ဆရာမ ဒေါ်မြင့်မူကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အာစရိယဆရာများကို ပူဇော်လိုသော စိတ်ဆန္ဒအတော်များများ လျော့ပါးသွားလေသည်။ ဆရာမ ဒေါ်မြင့်မူနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သော အတိတ်၏ အရိပ် အကြိတ်အခဲသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်လေသော်လည်း ရင်ထဲဝယ် ယနေ့ထက်တိုင် မမေ့ပျောက်နိုင်ခဲ့ပေ။ “နင်မယူလို့ ဘယ်သူ့ယူမှာလဲ မောင်မိုးအောင်” မီးဝင်းဝင်းတောက်သည်ဟု ထင်ရလောက်အောင် စူးရဲသည့် မျက်လုံးအကြည့်က ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆူပွက်နေသော ရေခွေးပူလောင်းခံရသလို လောင်မြိုက်စေသည်။

“ကျွန်တော် ကျောင်းတံခါးပိတ်ပြီး ထွက်လာတော့ ဆရာ၊ဆရာမနားနေခန်းမှာ ဆရာမအိတ်လေး ကျန်ရစ်နေတာတွေလို့ ဖွင့်တောင်မကြည့်ဖို့ ဗါဘူး။ တွေ့တွေ့ချင်း လာပေးတာပါ”

“သူခိုးက ဘယ်ခိုးတယ်ပြောမှာလဲ။ အိမ်တွင်းသူခိုးကို ကြောက်လို့ ရှိစုမဲ့စုလေး အိတ်ထဲ ထည့်ထားပါတယ်။ အိမ်ပြင်သူခိုးနဲ့ လာတွေ့နေပါ ပကောလား” ဟု ပြောရင်း ငိုတော့သည်။ ကျွန်တော့ကို သူခိုးလို့ စွပ်စွဲခြင်း ခံရသဖြင့် ရှက်လည်းရှက် ဒေါသလည်း ထွက်မိသည်။

“ကျွန်တော် မခိုးဘူး ဆရာမ”

ထို့ထက်လည်း မပြောနိုင် အထောက်အထားလည်း ပြစ်ရာမရှိ။ “နက် ဖြန် ကျောင်းတက်တက်ချင်း ကျောင်းအုပ်ကြီး ရုံးခန်းကိုလာခဲ့။ အဲဒီကျမှ ပြဿနာရှင်းမယ်၊ သွားတော့”

ဆရာမထံ အယူခံဝင်၍ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ရမည်မဟုတ်။ ဆရာမ လွယ်နေကျအိတ်မို့ ဆရာမအိမ်သို့ စေတနာထား၍ သွားပို့ခါမှ ပြဿနာ မီးကျိုးခဲနှင့် ရဲခနဲ ဝင်တိုးမိလေသည်။

[၂]

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဟောင်း ဦးလှမင်းမှာ အိုမင်းသော်လည်း စွမ်း သေး သန်သေးသည်။ ကျောင်းသားဟောင်းများ၏ အာစရိယပူဇော်ပွဲကို တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှ တက်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ကို တွေ့ရတော့ အဟောင်းက အသစ်ဖြစ်လာပြီး မျက်ရည်ရစ်ဝဲလာမိသည်။

ဆရာမ ဒေါ်မြင့်မူ၏ ပြဿနာသည် စတင်ခါစမှာပင် လောင်မြိုက်လှ သလို နောက်တစ်နေ့တွင် တစ်ကျောင်းလုံး ကူးစက် တောက်လောင်လေ သည်။

“မင်း ယူထားလည်း ပြန်ပေးလိုက်”

ကျောင်းတက်တက်ချင်း ဆရာကြီးက အခေါ်လွှတ်သဖြင့် ကျောင်း အုပ်ကြီးရုံးခန်းထဲ ရောက်ရောက်ချင်းမှာပင် ရင်ဝဆောင့်ကန်ခံရသလို ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော် မယူပါဘူး ဆရာကြီး၊ ဆရာမ အိတ်မေ့နေတာ တွေ့တွေ့ ချင်း ကျောင်းတံခါးပိတ်ပြီး လိုက်ပို့ပေးခဲ့တာပါ။ အိတ်ကို ဖွင့်လို့တောင် မကြည့်မိပါဘူး။ ဘာတွေပါမှန်းလည်း မသိခဲ့ပါဘူး”

ကျွန်တော်က ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ၊ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ဇွတ်ရှင်းပြမိသည်။

“နင်မယူလို့ ဘယ်သူယူမှာလဲ မောင်မိုးအောင်ရယ်၊ ဆရာမ ရှိစုမဲ့စုလေးတွေ သွားလေရာ အကုန် ယူသွားတာပါ။ မေ့ကျန်ရစ်တာကတော့ ဆရာမ ပေါ့လျော့မှုပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဆရာမ ပိုက်ဆံကို မယူကောင်းပါဘူး။”

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဘေးနားက ဆရာမ ဒေါ်မြင့်မူ၏ မီးလောင်ရာလေပင့်သလို အပြောကြောင့် ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်း မသိ ဖြစ်နေမိသည်။

“နေပါဦး မောင်မိုးအောင်၊ ကျောင်းဆင်းဆင်းချင်း ဘာဖြစ်လို့ အိမ်မပြန်ရတာလဲ။ ဆရာမသား မောင်ဝင်းမြင့်က အထွေထွေလုပ်သား မဟုတ်လား။ သူက ကျောင်းတံခါးတွေ အကုန်ပိတ်ရတာ မဟုတ်လား။ ဆရာမအိတ်ကို မတွေ့ဘူးတဲ့လား။”

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ဆင်ခြင်တုံတရားရှိရှိ တွေးဆ၍ ပြောလာသည်။

“ကျွန်တော်က ကျောင်းနဲ့ ငါးမိုင်လောက် ဝေးတဲ့လယ်ထဲကနေ လာရတာပါ။ လယ်စောင့်တဲမှာ လေတဟူးဟူး တိုက်နေတော့ မီးထွန်းလို့လည်း မရ၊ စာဖတ်လို့လည်း မဖြစ်ပါဘူး ဆရာကြီး၊ ကျောင်းစာပဲ ကျက်ကျက်၊ အိမ်စာဘဲ လုပ်လုပ်၊ ကျောင်းမှာဘဲ ပြီးစီးအောင် ကျက်ရ လုပ်ရတာပါ။ ကျောင်းအနားပေးချိန်မှာလည်း မနားဘဲ စာကျက်ရပါတယ်။ ကျောင်းဆင်းလို့ အချိန်ရသေးတော့ မပြန်သေးဘဲ စာကျက်နေမိတာပါ။”

“ကျောင်းဆင်းရင်တော့ ကျောင်းခန်းထဲမှာ နေခွင့်မရှိဘူး။ ကျောင်းခန်းထဲ ခွင့်မတောင်းဘဲ ဘာကိစ္စနေရတာလဲ။”

ဆရာကြီးက ကျောင်းစည်းကမ်းကို စည်းကမ်းအတိုင်း တိတိကျကျ သတ်မှတ်ပြီး စည်းကမ်းအတိုင်း မလိုက်နာသူကိုလည်း မညာမတာ အရေးယူလေ့ရှိသည်။

“ဆရာ ဦးစိုးမြကိုတော့ တစ်ခါလား၊ နှစ်ခါလား ခွင့်တောင်းဖူးတာတော့ ရှိပါတယ်။ နေ့တိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သင်္ချာမပြီးသေးလို့ ဆက်တွက်ချင်သေးတာနဲ့ ခွင့်တောင်းဖူးတာပါ။”

ထိုစဉ် ဆရာမ၏ သား အထွေထွေလုပ်သား ကိုဝင်းမြင့် ဝင်လာသည်။

“မောင်ဝင်းမြင့် မင်းကကော ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းဆင်းတော့ ကျောင်း
တံခါး မပိတ်ရတာလဲ”

“ပိတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဟောဒီက မောင်မိုးအောင်က ကျောင်းတံခါးတွေ ပိတ်ခဲ့ရတယ်လို့
ပြောပါလား”

“မိုးအောင်တို့ ဆယ်တန်းတစ်ခန်းတည်း မပိတ်ခဲ့ရတာပါ။ သူ
စာကျက်နေလို့ ကျောင်းတံခါး ပိတ်ခဲ့ဖို့ မှာပြီးမှ ပြန်သွားတာပါ”

“ဆရာ၊ ဆရာမ နားနေခန်းကော ပိတ်ခဲ့ရဲ့လား”

“ပိတ်ခဲ့ပါတယ် ဆရာကြီး”

“မောင်မိုးအောင် ပြောတော့ နားနေခန်းတံခါးက ပွင့်နေတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး။ ဆရာ ဆရာမ နားနေခန်းတံခါးက ပွင့်နေ
တာပါ။ ဒါကြောင့် စားပွဲပေါ်မှာ ဆရာမ မေ့ကျန်နေခဲ့တဲ့ အိတ်ကိုတွေ့တာပါ”

“နားနေခန်းက သော့ခတ်ပိတ်ရတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး။ သော့တံမပါဘဲ ခတ်လို့ရတဲ့ သော့ပါ။
ကျွန်တော် တံခါးကို သေသေချာချာ ပိတ်ပြီး သော့ပါခတ်ခဲ့ပါတယ်”

“ကဲ ဆရာမအိတ်က ဆရာ ဆရာမများ နားနေခန်းမှာ မေ့ကျန်ခဲ့
တယ်။ ဆရာမကြီးသား မောင်ဝင်းမြင့်က ပိတ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်။
ဘယ်သူ့စကား ယုံရမှာလဲ။ ဆရာမကကော ကိုယ့်သားကိုယ် မေးပြီးပြီလား”

ဆရာကြီးက သမာသမတ်ကျကျ ကြားချ၍ ပြောသည်။

“မေးပြီးပါပြီ။ သေသေချာချာ သော့ခတ်ပြီး ပိတ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောပါ
တယ်”

“တံခါးပိတ် သော့ခတ်ထားရင် မောင်မိုးအောင်က ဆရာမအိတ်ကို
ဘယ်လိုလုပ် တွေ့နိုင်ပါ့မလဲ။ မောင်ဝင်းမြင့် သော့ခတ်ခဲ့တာ သေချာရဲ့လား”

“ကျွန်တော် ပိတ်ခဲ့ပါတယ်။ သော့ကိုလည်း ခတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေ
မယ့် သော့က သံချေးတက်နေလို့ အပြေးအလွှား ခတ်ခဲ့ရတာမို့ ကျသလား
မကျသလား သတိမထားမိခဲ့ပါဘူး”

“နေပါဦး ဘာကိစ္စ အပြေးအလွှား ခတ်ခဲ့ရတာလဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားလို့ပါ ဆရာကြီး”

“ဆရာကြီးက ကျွန်မသားကိုဘဲ မယုံကြည်လို့ မေးနေတာလား။ မောင်မိုးအောင် အိတ်ယူလာတာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မိနေရက်နဲ့ ကျွန်မသားကို မေးလား မြန်းလား လုပ်ဖို့ လိုသေးလို့လား။ လဆန်းရက်မှာ ရှိမဲ့စုမဲ့ ငွေငါးသောင်း အကုန်လုံး ပါသွားတော့ သားအမိနှစ်ယောက် တစ်လလုံး ခိုက်မှောက်နေဖို့ဘဲ ရှိတော့တယ်”

ဘုရား ဘုရား ငွေငါးသောင်း ဆိုပါလား။ ရွှေနှစ်ကျပ်သားလောက် တန်သည့် ပိုက်ဆံတွေ ပျောက်သွားတာတဲ့လား။ ဆရာမက ကျွန်တော့်အား တန်းတန်းစွဲ ယိုးစွပ်လာသည်။ ဆရာ ဆရာမများ နားနေခန်းတံခါး ပွင့်နေတာလည်း အမှန်၊ ဆရာမအိတ် မေ့ကျန်တာမြင်၍ အိတ်ကိုယူပြီး တံခါးပိတ်သောခတ်ခဲ့တာလည်း အမှန်ဖြစ်နေပါလျက် ကျွန်တော့်စကားကို ဘယ်သူက ကော အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါမည်နည်း။ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ကျောင်းသားမျက်နှာမဲ့ကို မရှိ ခိုးနိုး ယိုးစွပ်ဖို့က လွယ်ကူလွန်းလှသည်။

“ပြဿနာရယ်လို့ ပေါ်ပေါက်လာတော့လည်း ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်း မေးမြန်းစုံစမ်းရတာပါ။ ဆရာမသားကို မယုံလို့ မေးနေရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်မိုးအောင် နားနေခန်းသော့ သွားယူစမ်း”

ကျွန်တော် ဆရာ ဆရာမများ နားနေခန်းရှိရာသို့ အပြေးအလွှား သွားနေစဉ် ကျောင်းသူ ကျောင်းသား အများစုက အခန်းဝမှ ပြုတစ်ပြုတစ်ကြည့်နေကြသည်။ တီးတိုးတီးတိုးလည်း ပြောနေကြသည်။

“ဟိတ်ကောင် မိုးအောင် လာစမ်း”

ဆရာ ဆရာမများ နားနေခန်းရောက်တော့ ဆရာဦးစိုးမြက လှမ်းခေါ်၍ ဆရာရှေ့မှောက် ရောက်ရှိသေး ဖြောင်းခနဲ နားရင်းအုပ်ခံလိုက်ရသည်။

“ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ ငါ့ကို ခွင့်တောင်းပြီး ကျောင်းခန်းထဲ စာကျက် ၁၃ တယ်လို့ ဆရာကြီးကို ဘာကိစ္စ ပြောရတာလဲ။ မင်းဘယ်တုန်းက ခွင့်တောင်းဖူးလို့လဲ”

ဆရာကြီးမေး၍ ကျွန်တော် ဆရာဦးစိုးမြအား တစ်ခါလား နှစ်ခါလား ခွင့်တောင်းဖူးသည်ဆိုသော စကားကို ဘယ်သူတွေက ဘယ်လိုပြောလိုက်သည်မသိ။ ဆရာဦးစိုးမြ တော်တော် ဒေါပူနေသည်။ သင်္ချာ ပုစ္ဆာအတွက်

မှားလျှင် လက်သံပြောင်နေကျ ဖြစ်သော်လည်း သည်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော့်ကို နှိပ်ကွပ်လိုက်သည်မှာ လက်ဆပြင်းလွန်းလှသည်။ ခေါင်းစိုက်ခနဲ ငိုက်ကျပြီး လဲတော့မလို ပြိုတော့မယောင် ယိုင်နဲ့ သွားသည်။

“ကိုယ်ယူရင် ယူတယ်ပေါ့။ မယူရင် မယူဘူးပေါ့။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖွင့်ပြော၊ ဟိုလူ ဒီလူတွေ မဆီမဆိုင် မင်းပြဿနာထဲ ဆွဲမထည့်နဲ့။”

တော်ရုံနဲ့ မျက်ရည်မကျဖူးသော ကျွန်တော်သည် မျက်ရည်တွေတွေ စီးကျအောင် ကြေကွဲမိသွားမိသည်။

“ကျွန်တော် မယူတာကို မယူတဲ့အကြောင်း ပြောပြပါတယ် ဆရာ။ မယုံတဲ့လူကို ဘယ်လိုရှင်းရှင်း ပြောလို့ မောတာဘဲ အဖတ်တင်တာပါပဲ။”

ငိုသံတစ်ဝက် ရှိုက်သံတစ်ပိုင်းဖြင့် ပြောကာ အခန်းပြင်သို့ ပြေးထွက် လာမိသည်။ တစ်ကျောင်းလုံးကလည်း ကျွန်တော့်ကို ထွက်ကြည့်နေကြ သည်။ ကျွန်တော့်အပေါ် ကရုဏာသက်သူ ရှိကောင်း ရှိနိုင်သော်လည်း ကျွန်တော့်ကို သူခိုးတစ်ယောက်အဖြစ် စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာစွာ ကြည့်နေသူက များမည် ထင်ပါသည်။ မြေနှိမ့်ရာ လှဲစိုက်ကြပလေ။

“သော့က ဘယ်မှာ သံချေးတက်နေလို့လဲ။ ဖွင့်လို့ ပိတ်လို့ အဆင်ပြေ နေတာပဲ။”

နားနေခန်းသော့ကို ဆရာကြီးက ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် လုပ်ရင်း ပြော သည်။

“ကျွန်မသားက နမောနမဲ့တော့ နိုင်တယ်။ နောက်ဆို အဲဒီလို ကပျစ် ကညစ် ပြီးစလွယ်မလုပ်ရဘူးသား။ သူများအပြစ် ကိုယ့်အပြစ် ဖြစ်လာတတ် တယ်။ ခုပဲ ကြည့်ပါလား။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မိပါလျက်နဲ့ ကိုယ့်ဖက် လှည့်လာတာ မင်းအသုံးမကျလို့။”

ဆရာမက သားကို ပြောသလိုလိုနှင့် ဆရာကြီးကို ရန်ထောင်သည်။

“နေပါဦး ဆရာမ။ မောင်မိုးအောင် လက်ထဲ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မိနေတယ်လို့ ပြောရအောင် ဆရာမ ပိုက်ဆံငါးသောင်းကို မောင်မိုးအောင် လက်ထဲမှာ တွေ့ရလို့လား။ ဆရာမအိတ် တွေ့လို့ ရိုးရိုးသားသား လာပေး တာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ခိုးချင်ရင် ဆရာမအိတ်ကို လာပေးမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။”

“ဆရာကြီးက သူခိုးဓားရိုးကမ်းစကား ပြောနေတာကိုး”

“ကိုင်း တော်ပြီ။ ဒီအတိုင်းဆို ဘယ်လိုမှ ဆုံးဖြတ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ တစ်ကျောင်းလုံးလည်း ဆူလို့ညံလို့ ဝက်ဝက်ကွဲနေပြီ။ ကျောင်းနဲ့ တောင် မတူတော့ဘူး။ ဆရာမ သွားတော့”

“ဆရာကြီး တစ်ခုခုကိုတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ပေးပါ။ ကျွန်မ ပိုက်ဆံ ပြန်ရအောင် ကူညီပေးပါ”

“ဒီမှာ ဆရာမ၊ ပြဿနာကို လွယ်လွယ်ရှင်းမယ်ဆို ရှင်းလို့ရတယ်။ ဇင်ဗုဒ္ဓါသားကို အလုပ်ဖြုတ်၊ မောင်မိုးအောင်ကို ကျောင်းထုတ်လိုက်ရင် အလွယ်ကလေးပါ။ နှစ်ယောက်လုံးမှာ အပြစ်ရှိနေကြတာပဲ။ သွားတော့ သွားတော့ ဆရာမ ကိုယ့်အတန်း ကိုယ်ဝင်၊ မောင်မိုးအောင် မင်းအဖေကို သွားခေါ်”

ကျွန်တော် ဆရာကြီးရုံးခန်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းဝင်းထဲမှ ထွက်လာသည်အထိ တစ်ကျောင်းလုံးက ကျွန်တော့်ကို ပိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသည်ဟု ထင်မိသည်။ ကိုယ်မခိုးတာ မှန်ပါလျက် ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်လုံသော်လည်း ကိုယ့်နောက်ကျော ကိုယ်မလုံသလို စားမိသည်။ အသက်ငယ်ငယ် အရွယ်ကနေ ခံစားရသည့် လောကဓံက အသက်အရွယ်နှင့် မမျှအောင် ကြီးမားပြင်းထန်လှပါလား။

[၃]

“အခုလို အချိန်တန် အရွယ်ရောက် လူလားမြောက်လို့ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်နေတဲ့ တပည့်လေး တွေကို မြင်တွေ့ရတော့လည်း ပန်းပေါင်းစုံ ဆဝေဆာဆာ ဖူးပွင့်တာကို မြင်ရတဲ့ ဥယျာဉ်မျိုးလိုပဲ ပြုစုရကျိုး နပ်လေရဲ့လို့ ကြည်နူးမဆုံး ဖြစ်နေမိပါတယ်”

အငြိမ်းစား ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးလှမင်း၏ ဩဝါဒစကားက အာစရိယပူဇော်ပွဲလာ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူအပေါင်းတို့၏ ရင်ကို သိမ်းကျုံးယူငင်သလို ဆွဲဆောင်နိုင်ပါသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနှင့် ပီပီလျှဉ်း၍ ဇယ်ဘဝကို ပြန်တွေးရင်း ယခုလက်ငင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလို ဖူဖူ

နွေးနွေး ခံစားလာမိသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းက ဆရာ၊ဆရာမနှင့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတို့ကို လတ်တလော ရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့် ဖေဖေတစ်ယောက် တည်းကိုသာ ကျောင်းသို့ လွှတ်လိုက်သည်။ ကျောင်းထုတ်ခံရမှာ သေချာ နေပြီမို့ လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်မှာပဲ ဘဝကို မြှုပ်နှံရတော့မည်။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က အမေ ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် အဖေ အသောက် သမားလုံးလုံး ဖြစ်သွားသည်။ တကယ်တော့ အဖေ အသောက်သမား လုံးလုံးဖြစ်မှ အမေဆုံးတာလား။ အမေဆုံးမှ အဖေ အသောက်သမား လုံးလုံး ဖြစ်တာလား ကျွန်တော်မသိပါ။ ကျွန်တော်အတော်လေး အရွယ်ရ လာမှ အဖေက သူ့အမှား သူပြင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အလုပ်ရယ် လို့ မည်မည်ရရ လုပ်ကိုင်ခြင်း မရှိဘဲ ပေပေတေတေနေခဲ့သည့် အကျိုးက ဆပ်လို့မကုန်အောင် တင်နေသော အကြွေးကို မြို့ဆင်ခြေဖုံးက အိမ်ငယ်လေး အား ထိုးဆပ်၊ ဖေဖေမိတ်ဆွေ လယ်ကြီးရှင်၏ လယ်တဲတွင် ဝင်ရောက် မှီခိုခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်သွားသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် မူလတန်းကို လွန်မြောက်စ အရွယ်သာ ရှိသေးသည်။ ငါးမိုင်ဝေးသော မြို့က ကျောင်းသို့ နေ့စဉ် ခြေလျင် လျှောက်ရခြင်းသည် ထိုအချိန်မှ အစပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

x x x

လယ်ကြီးရှင်၏ တဲတွင် တစ်နှစ်တာ လယ်တဲစောင့်အဖြစ် နေထိုင်ရင်း လယ်ကွင်းပြင်အစပ်က တောကို ခုတ်ထွင်၍ လယ်သစ်တည်ခဲ့သည်။ နွေ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ဖေဖေကို ကူညီတော့ခုတ်ရင်း လယ်ကွက်ကလေး တစ်ကွက်စ နှစ်ကွက်စ ဖော်ထုတ်ရာမှ လယ်မြေ တစ်ဧက နှစ်ဧကမျှ ချဲ့ထွင် လာနိုင်သည်။ ဖေဖေသူငယ်ချင်း လယ်ကြီးရှင်က ကောင်းပျာပါသည်။ အိုမင်းစပြုနေသော နွားတစ်ရှဉ်းကို ပေးခဲ့၍သာ လယ်ကို မဖြစ်မမြောက် လုပ်ကိုင်နိုင်လာသည်။ ဘာပဲပြောပြော သည်လယ်နှစ်ဧကက ကျွန်တော့်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်၏ စားဝတ်နေရေးကို အထိုက်အလျောက် ဖြေရှင်းပေး နိုင်သည်။ လယ်စောင့်တဲ ခြေတံရှည်လေးကိုလည်း ဆောက်လုပ် နေထိုင် လာနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ရွှေနှစ်ကျပ်သားခန့် တန်ဖိုးရှိသည့် ဆရာမ၏

ငွေငါးသောင်းသည် ကျွန်တော်တို့ သားအဖအတွက် ပြေရှင်း၍ မရနိုင်သော ဧရာမငွေကြေးပင် ဖြစ်တော့သည်။

အဖေကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတော့ "ငါ့သားရဲ့ အကျင့်စာနိတ္တကို တစ်မြို့လုံးက သိနေကြတာပဲ။ အဖေ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနဲ့ သွားတွေ့ပြီး ရှင်းပြပါမယ်" ဟူ၍ ပြောသွားသော်လည်း စိတ်မအေးနိုင်ပါ။ စာမေးပွဲကြီး နီးခါမှ ကျောင်းထွက်ရမည်ကို မလိုလားစွာ တွေးမိသည်။ ကျွန်တော်တို့ သားအဖ ဘဝတိုးတက်ရေးအတွက် ကျားကုတ်ကျားခဲ ပညာသင်ကြားခဲ့ရာ ပန်းဝင်ခါနီးမှ ခြေခေါက်လဲသလို အသည်းနာလှသည်။ အဖေအား ဆရာမ က ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့ခဲ့မည်လော။ ဆရာကြီးက ငွေငါးသောင်း ကို မညာမတာ တောင်းလေမည်လား။ ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းလှသော အဖေကို တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်၍ ပူပင်လယ်ရေလှိုင်း ကောင်းဘင် ဝေစေမည် လား။

အဖေအိမ်ပြန်လမ်းကို မျှော်မှန်းရသည်ကပင် အပန်းကြီးလှပါတီ။

[၆]

"လာ မောင်မိုးအောင် ဆရာမ တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ အာစရိယပူဇော်ပွဲ အပြီးမှာ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရတာ"

မတွေ့ချင်သော ဆရာမနှင့် ဆရာကြီး၏ ရုံးခန်းတွင် ပြန်လည် မှက်နှာချင်းဆိုင် ရပြန်လေပြီ။ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ကျော်က ကက်ကက်လန် အောင် ရန်ထောင်ဒေါပွတတ်သော ဆရာမသည် အေးဆေးတည်ငြိမ်၍ သိမ်မွေ့တည်ကြည်နေပါပကောလား။ ဆယ်စုနှစ်ကာလတစ်ခုက ဆရာမအား မည်သို့ သင်ကြားပြုပြင်ပေး လိုက်သည်မသိ။

"မောင်မိုးအောင် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကဟည်းက မတွေ့ရတော့တာ။ အခု ဘာလုပ်နေလဲ"

"ကျွန်တော် ရှမ်းပြည်နယ်မှာ အထက်တန်းပြဆရာအဖြစ် တာဝန် ယမ်းဆောင်နေတာ နှစ်နှစ် ရှိပါပြီ"

"အထက်တန်းပြဆရာ ဖြစ်နေပြီလား။ ဒါနဲ့ ဆယ်တန်းအောင်တော့

ပညာရေးတက္ကသိုလ် ဆက်တက်ခဲ့တာလား”

“ဆယ်တန်းအောင် အောင်ချင်းတော့ ပညာရေးတက္ကသိုလ် မတက်ခဲ့ရပါဘူး။ အချိန်တိုတိုနဲ့ အလုပ်ရအောင် ဆရာအတတ်သင်ကောလိပ်ပဲ တက်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် ဆရာအတတ်သင်ကောလိပ်က ဆင်းလာတော့ ဖေဖေ ဆုံးသွားတယ်။ ဒါနဲ့ လယ်ယာ ချောင်းမြောင်းကို ရောင်းချပြီး အမှတ်လည်းမိတဲ့ ပညာရေးတက္ကသိုလ်ကို ဆက်တက်ခဲ့တာပါ။ ဘီအီးဒီ ဘွဲ့ ရပြီး အလယ်တန်းပြဆရာ တစ်နှစ် လုပ်သေးတယ်။ ဘွဲ့ လွန်ဆက်တက်ခွင့် ရတာနဲ့ အမ်အီးဒီတက်ပြီး အထက်တန်းပြအဖြစ် ရှမ်းပြည်နယ်မှာ ခန့်အပ်ခြင်းခံရတာပါ”

“တော်လိုက်တာ၊ ငါ့တပည့် ခုလိုဖြစ်လာတာကို ဆရာကြီးဝမ်းသာမဆုံးဘူး။ ကဲ ဆရာမ ပြောစရာ ရှိတာပြော၊ ဆရာကြီးလည်း မိရာကားနဲ့ ပြန်ဖို့ ရှိသေးတယ်”

ဆရာကြီးက ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာ ပြောဆိုရင်း ဆရာမ ပြောလိုရာ ပြောစေရန် လမ်းဖွင့်ပေးသည်။ ဆရာမမှာ အသက်ထက်အရွယ်က ပို၍ အိုမင်းသယောင် ထင်မိသည်။

“ဘယ်ကစပြီး ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးကွယ်။ ဆရာမက အိမ်ထောင်ရေးက မကောင်းဘူး။ မူးယစ်ရမ်းကားတဲ့ ယောက်ျားကို မှ ယူခဲ့မိရက်သား ဖြစ်သွားတာကိုး။ ယောက်ျားဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားတော့လည်း တစ်ဦးတည်းသောသားက မိုးမွန်အောင် ဆိုးလိုက်တာ။ လင်ဆိုးမယားဘဝအပြင် သားဆိုးမအေဘဝကို ဆက်ခံရတာ ဆရာမရဲ့ နှစ်ဘဝခံကံကြမ္မာ အကျိုးပေးပဲ ဆိုပါတော့။ ဆရာကြီးက ဆရာမ အခက်အခဲကို နားလည်ပြီး သားကို အထွေထွေလုပ်သား ခန့်ထားပေးတယ်။ မောင်မိုးအောင်နဲ့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စမှာလည်း ဆရာမက သားသမီးကို ယုံ ခုံလုံးကန်းနေတော့ မောင်မိုးအောင်ကိုပဲ တစ်ဖက်သတ် စွဲချက်တင်ခဲ့မိတာပါ”

ဆရာမက စကားအရှည်ကြီး ပြောလိုက်ရ၍လား၊ ဘဝအမောနှင့် သောကဝေဒနာကြောင့်လားတော့ မသိ။ ပြောလက်စစကားကို ရပ်နားပြီး ကျွန်တော့်ကို ငေးငေးလေး ကြည့်နေသည်။

“မောင်မိုးအောင် ပညာရေးတက္ကသိုလ် တက်နေချိန်လောက်မှာပဲ ဖြစ်

မယ်။ သားက အသောက်များပြီး သွေးအန်လို့ ဆုံးခါနီးမှာ ဆရာမရဲ့ ငွေငါးသောင်း ကို သူယူပြီး ဖဲရိုက်လို့ ရုံးတဲ့အကြောင်း ပြောပြသွားတယ်။ ဆရာမ တော်တော်ကို ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဆရာမ လက်ထဲမှာ ငွေငါးသောင်းက မရှိသေးတော့ မောင်မိုးအောင်ကို ပြန်မပေးနိုင် သေးဘူး။ ပင်စင်ယူတော့မှပဲ ငွေငါးသောင်းကို သပ်သပ်ဖယ်ထားခဲ့တာ။ ဒီငွေငါးသောင်းကို မောင်မိုးအောင် လက်ခံပေးပါ။”

ကျွန်တော် အံ့သြသွားသည်။ အဖေသည် ထိုအချိန်က ငွေငါးသောင်း ဆို ဝေးစွာ ငွေငါးကျပ်ပင် အိတ်ထဲပါမသွားပါ။ ဖေဖေကျောင်းက ပြန်လာ တော့လည်း ထွေထွေထူးထူးမပြော။ နက်ဖြန်ကျောင်းပြန်တက်ဖို့ ဆရာကြီး က မှာလိုက်တယ်ဟူ၍သာ ပြောသည်။ အဖေကို ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မမေးပါဘူး။ အလုပ်အကိုင်အကြောင်း မေးလို့ အမှန်အတိုင်း ပြောခဲ့တာပဲ ဟူ၍သာ ဆိုသည်။ နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းကို ရောက်တော့လည်း ဆရာကြီး က ရုံးခန်းကို ခေါ်တွေ့ခြင်း၊ ဆရာမကလည်း ခေါ်မေးခြင်း တစ်စုံတစ်ရာ မရှိခဲ့ပေ။ ယခုမှ ငွေငါးသောင်း ပြဿနာက ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ပေါ်ပေါက် လာသည်မသိ။

“အဖေကလည်း ကွယ်လွန်သွားပြီမို့ ဆရာမကို အဖေ ပေး မပေး ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မသိနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် လက်မခံပါရစေနဲ့ ဆရာမ။ ပြီးခဲ့တာတွေလည်း ပြီးခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း မလိုအပ်တော့ ပါဘူး။”

“ဆရာမကို ငဲ့ညှာပါ မောင်မိုးအောင်၊ ရှေးဘဝက ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ မကောင်း နဲ့အကုသိုလ်တာ ယခုဘဝ လာပြီ အကျိုးပေးတယ်။ ရှေးက မကောင်းလို့ နာဝမှာ မကောင်းရတာပါ။ ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူအဟောင်း ဆိုတာလည်း မောင်မိုးအောင် ကြားဖူးမှာပဲ။ ဆရာမ သံသယကြွေး အတင်မခံလိုတော့ ပါဘူးကွယ်။ ဒီကအပြန် တရားစခန်း စိတ်ရှင်းလက်ရှင်း ဝင်ချင်လို့ ဒီငွေ ငါးသောင်းကို လက်ခံပေးစေချင်ပါတယ်။”

ဆရာမ ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့သာ လက်ခံလိုက်ရသည်။ ထိုငွေ ငါးသောင်းသည် အဖေပေးခဲ့သည့် ငွေ မဟုတ်မှန်း သိနေပါသည်။

“ဆရာကြီးကို ကားဂိတ် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါ့မယ်။ ကျွန်တော့်မှာ

ဆိုင်ကယ်ပါပါတယ်”

အာစရိယ ပူဇော်ပွဲစီစဉ်သူများက ကားဂိတ်ကို လိုက်ပို့ရန် ကားစီစဉ်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း မေတ္တာရပ်ခံ၍ ဆရာကြီးအား ကျွန်တော်လိုက်ပို့ ဖြစ်ပါသည်။

“ဒီငွေငါးသောင်းကိစ္စ ဆရာကြီး သိနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အဖေ ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဟိုတုန်းကလည်း ဒီငွေငါးသောင်းကို မခိုးခဲ့ပါဘူး။ ခုလည်း ဒီငွေငါးသောင်းကို ကျွန်တော် မယူပါရစေနဲ့။ ဆရာကြီးကိုပဲ ပေးခဲ့ပါရစေ”

ဆရာကြီးထံမှ စကားသံ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဆိုင်ကယ်လေတိုး သဖြင့် မကြားများ မကြားလေရောသလား။

“ဆရာကြီး လက်ခံပါ။ ကျွန်တော်လည်း သံသယကြွေး၊ သံသရာ ကြွေးကို ကြောက်ပါတယ်”

“မောင်မိုးအောင်ရဲ့ ဆရာဦးစိုးမြကို မှတ်မိသေးလား”
နားထင်နားရင်းတွေ ပူထူသွားသလား ထင်လိုက်မိသည်။ ဆရာဦးစိုး မြ လက်သံပြောင်ပုံကအစ မှတ်မိနေပါသေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပါတယ်။ အာစရိယပူဇော်ပွဲကို ဆရာလာတာတော့ မတွေ့မိဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ သူနေမကောင်းဘူးလို့ သတင်းကြားတယ်။ မောင်မိုး အောင်တို့ ရှမ်းပြည်နယ်မှာ အငြိမ်းစားယူပြီး နေထိုင်တယ်လို့ သိရတယ်။ မောင်မိုးအောင်က မြောက်ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ်မှာ တာဝန်ကျတော့ ဆရာဦးစိုး မြဆီ သွားတွေ့ဖို့ လွယ်ကူပါလိမ့်မယ်”

“ဆရာဦးစိုးမြကိုလည်း သွားတွေ့ပါ့မယ်။ လိပ်စာသိရင် လမ်းညွှန် ပေးပါ။ ပြီးတော့ ဒီငွေငါးသောင်း ကိစ္စလည်း ဆရာကြီး ရှင်းပေးခဲ့ပါဦး”

“ဆရာဦးစိုးမြကို ပေးခဲ့ပေါ့ကွယ်။ သူ့အတွက် ဆေးဖိုးဝါးခ လိုအပ် ကောင်း လိုအပ်ပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော့်အပေါ် စိတ်ကောင်းစေတာနဲ့ ကောင်းနဲ့ ကျောင်းနေခွင့်ပေးတဲ့ ဆရာကြီးကို ကျွန်တော်အမြဲရှိခိုး ကန်တော့ လျက်ပါ”

“သာဓု သာဓု သာဓု ဆရာကြီးအပြင် ဆရာဦးစိုးမြတို့၊ ဆရာမ ဒေါ်မြမူတို့ အပါအဝင် အနန္တော အနန္တဂိုဏ်းဝင် ဆရာများကိုလည်း ရှိခိုးကန် တော့ပါ။ သံသယရှိရင်လည်း ကြေပါစေ၊ အာဃာတရှိရင်လည်း ပြေပါစေ ကွယ်။ မောင်မိုးအောင်လည်း ဆရာဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ဆရာကျင့်ဝတ်နှင့်အညီ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရင်း ကိုယ့်ကို သင်ကြားပေးခဲ့တဲ့ ဆရာသမားများရဲ့ အမှားအမှန်ကို ဝေဖန်စိစစ်ပြီး အမှားကို သင်ခန်းစာယူ၊ အမှန်ကို စံနမူနာ ထားလို့ သင်ကြားပို့ချပေးပါ။ ဆရာကောင်း၊ ဆရာမြတ် ဖြစ်ပါစေကွယ်”

ဆရာကြီး၏ ကောင်းမြတ်သော လမ်းညွှန်မှုသည် ရိုးရိုးလေးနှင့် ပြည့်စုံနေပါပြီ။

[၅]

ဆရာဦးစိုးမြမှ ဟုတ်ပါလေစ ဟူ၍ အံ့သြယူရလောက်အောင် ကျသွားသည်။ ထောင်မောင်းသန်စွမ်းသော ဆရာဦးစိုးမြသည် ပိန်ခြောက် ညှိုးနွမ်းသောအသွင်ဖြင့် မမြင်ရက်အောင် ရှိနေသည်။ အိပ်ရာထက်မှာပင် ထူသူရှိမှ ထနိုင်သည်။ တွဲသူရှိမှ လျှောက်နိုင်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ မြင်မြင်ချင်း မှတ်မိနေသည်။

“မောင်မိုးအောင် ပါလား။ ဟိုတလောလေးက မင်းတို့မြို့မှာ အာစရိယ ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပတယ် မဟုတ်လား။ ဆရာလာချင်လို့ကတာ ရူးနေတာပဲ။ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ခုတော့ ဘယ်မှမသွားနိုင် မလာနိုင်တော့ပါဘူးကွယ်”

“ဆရာ့ကို အဝေးရောက်ကန်တော့မယ့် ဆရာစာရင်းထဲမှာ ပါလို့ ကျောင်းသားဟောင်းများရဲ့ ကိုယ်စား ကျွန်တော်လာရောက်ရတာပါ။ ကျောင်းသားဟောင်းများရဲ့ ကိုယ်စား ကန်တော့ပါရစေ”

သားထောက် သမီးခံ ရှိဟန်မတူ။ ဆရာဇနီးက ထူပေးသဖြင့် အိပ်ရာ ထက်မှာ ကျကျနနထိုင်သည်။ ဆုတွေတစ်သိကြီး ပေးနေသည်။ ကျွန်တော် ကန်တော့ပစ္စည်းကိုလည်း ရှိရှိသေသေ ပေးအပ်နေမိသည်။

“ကျွန်တော် ရှမ်းပြည်နယ်မှာ အထက်တန်းပြ ဆရာအဖြစ် တာဝန်ကျ နေပါတယ် ဆရာ”

“အေး ကောင်းတာပေါ့ကွ။ သင်္ချာသင်ရရင် မသိတာရှိရင်လည်း လာမေးကွ။ ဟိုတုန်းကလို နားရင်း မရှိကိုင်တော့ပါဘူး။”

ပြောရင်း ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို စိန်းစိန်း ကြည့်သည်။ ဆရာမဒေါ်မြမူနှင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ကိစ္စကို ဆရာ အမှတ်ရသွားလေသလား မသိ။

“ဆရာကြီးကော လာနိုင်သေးလား”

“လာပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာကြီးပဲ ဆရာများကိုယ်စား ဩဝါဒ စကား ပြောပါတယ်။ အလွန်ကြည်ညိုထိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမ ဒေါ်မြမူက ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ဆရာပေးလိုက်တဲ့ ငွေငါးသောင်းကို ပြန်ပေး တယ် ဆရာ၊ သူ့သားမသေခင် ပြောပြမှ သူ့သားဖဲရိုက်ရုံးတာ သိရကြောင်း၊ သံသယကြေး၊ သံသရာကြေး အပါမခံနိုင်လို့ လက်ခံမယ့်အကြောင်း ပြောပါ တယ်။ ဟောဒါက ကျွန်တော် ကျောင်းထုတ်မခံရအောင် ဆရာက ကျွန်တော့်ကိုယ်စား လျော်ပေးလိုက်ရတဲ့ ငွေငါးသောင်းပါ ဆရာ”

ဆရာဦးစိုးမြက ကျွန်တော့်ကို စူးစူးကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုကွ မင်းကျောင်းထုတ်မခံရအောင် ငွေငါးသောင်း ငါက ပေးတယ်၊ ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဆရာကြီးရှေ့မှာ ဆရာမဒေါ်မြမူက ကျွန်တော့်ကို ပေးတာပါ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အဖေ ပေးတဲ့ငွေ မဟုတ်လို့ လက်မခံချင်ဘူး။ ဆရာကြီးကို လက်ခံဖို့ပြောတော့ ဆရာဦးစိုးမြကို ပေးလိုက်ပါလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ဆရာငွေငါးသောင်း ဆရာမဒေါ်မြမူကို ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ဆရာသည် ဝမ်းနည်းလေသလား၊ ဝမ်းသာလေသလား ခွဲခြားမရ သည့် မျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“ဪ ဆရာကြီး ဆရာကြီး တပည့်ကို သားလိုချစ်ခင်ပြီး လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်အပေါ် ညီရင်းအစ်ကိုလို သံယောဇဉ် ရှိတုန်းပါလား။ ဆရာကြီးကို ကန်တော့လိုက်ပါတယ်”

ဆရာကြီးကို ရည်မှန်း၍ လက်အုပ်ချီကန်တော့လိုက်သည်။

“တကယ်တော့ ဒီငွေငါးသောင်းဟာ မင်းကိုယ်စား ငါပေးတဲ့ငွေ

မဟုတ်ရပါဘူးကွာ။ ငါ့မှာလည်း အဲဒီလို ပိုက်ဆံမရှိပါဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဆရာမဒေါ်မြမူက မင်းကို အရေးမယူလို့ မကျေနပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဆရာကြီး ခဏစိုက်ပေးထားပါ။ ကျွန်တော့်လစာထဲက လစဉ်ဖြတ်ပါလို့ နှုတ်အားဖြင့် ပြောဖူးတာလေး ရှိတာပါကွာ။ တကယ်လည်း လစာထဲက မဖြတ်ဖူးပါဘူး။ ဆရာကြီးက ဆရာကတော်ရဲ့ လက်ကောက်တစ်ရံ ရောင်းပြီး ပေးလိုက်တယ်လို့ နောင်မှ သိရတာပါ။”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ နှင့်ခနဲ ခံစားသွားရသည်။ ကျွန်တော်ဆရာကြီးကို တင်လေဖူးသည့် ကျေးဇူးရှိလျက် အဆပ်ခက်နေပါပကောလား။ ကျွန်တော့် ကို နားရင်းရိုက်ဖူးသည့် ဆရာဦးစိုးမြသည် ကျွန်တော့်အပေါ် စေတနာထား၍ ထိုသို့ ပြောဆိုလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့ပါ။

“ဟေ့ မောင်မိုးအောင် ဒီငွေငါးသောင်း ငါလက်ခံလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ တော်ကြာ သံသယကြွေး၊ သံသရာကြွေးတွေ တင်နေပါဦးမယ်”

“မတင်ပါဘူး ဆရာရယ်။ ဆရာမ မကျေနပ်ရင် လစာထဲက ဖြတ်ဖို့ ပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်းဟာ ငါးသောင်းမက တန်ပါတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတရားကတော့ ဘာနဲ့မှ နှိုင်းလို့မရပါဘူး။ ဒီဘဝမှာ ပေးဆပ်ခွင့် မကြုံရင်လည်း ရှိပါစေ။ နောင်ဘဝမှာ သံသရာကြွေး၊ ရန်ဘယားဝေးပြီး ပေးဆပ်ခွင့်ကြုံပါရစေလို့ အမြဲဆုတောင်းနေပါတယ်”

ရှမ်းကုန်းပြင်မြင့် တောင်စဉ်တောင်တန်းကို ဖြတ်သန်းလာသော လေပြည်ညင်းသည် ပန်းမျိုးစုံတို့၏ ရနံ့ကို သယ်ဆောင်ပျံ့သင်းစေသည်။ ထိုထက်မှာမူ လေကိုဆန်၍ ပျံ့တက်လာသော ဆရာများ၏ ဂုဏ်ရနံ့သည် ပိုမိုပျံ့သင်းမွှေးမြလေသည် ထင်မိ၏။

လာနီစော့နုနီးကျဆင်းခြင်းထတင်း

ကုန်ဈေးနှုန်းကျဆင်းခြင်း သတင်း

[၁]

တံငါရွာကလေး၏ စုတ်ပြတ်နံ့ရှာလှသော သေးနပ်သိမ်ငယ်မှု အခင်း အကျင်းကို တွေ့ဖူးနေကျ။ အိမ်တွေကလည်း ဖရိုဖရဲ အယိုင်ယိုင်အနွဲ့နွဲ့။ ခိုင်မတ်သော ထူထူထောင်ထောင် အိမ်တစ်ဆောင်မျှ မတွေ့ရ။ ရွာ မလှပ သလို ရွာသားတွေကလည်း အကျည်းတန်သည်။ မည်းမည်းပြောင်ပြောင် ကျွဲပေါက်တစ်ကောင်လို ရုန်းကန်ရ၍ ထင်သည်။ တံငါရွာကလေးက ရွာသားတွေ မြို့ထဲ ဝင်လာလျှင် ကျွဲအုပ်ကြီးဟု ထင်ရသည်။

တံငါရွာငယ်လေးကဟု ပြောလာသော နနွဲ့လှပသည့် မမြသွေး ဆိုသူကို ငေး၍ကြည့်မိသည်။ မျက်ခုံး ထူထူလေးအောက်မှ တောက်လက်သော မျက်နှာဝန်းလေးက တံငါရွာသူ မဟုတ်ကြောင်း ငြင်းဆိုနေသယောင်။ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူး အပြုံးနုနုလေးက တံငါရွာသူတွေမှာ ရှိမနေတတ်။ အချိုးအစား ကျနပြေပြစ်သည့် ကိုယ်နေဟန်ထားက တံငါရွာသူ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ကြောင်း အထောက်အထားတစ်ရပ်လို ဖြစ်နေသည်။

‘စားသောက်ကုန်ပစ္စည်း အမယ်စုံစုံနဲ့ အရေအတွက် နည်းနည်းဝယ် ချင်ပါတယ်၊ ဟောဒီက ကျွန်မဆွဲကြိုးလေးကို အပေါင်ထားပါ့မယ်’

ချင်တွင်းမြစ်ကမ်းနဖူးမှ မြို့ငယ်ငယ်လေးမှာ ကျွန်တော်အခြေစိုက်
 သော်လည်း မြို့ကြီးပြကြီးက စီးပွားရေးသမား ကုန်သည်များနှင့် အဆက်အ
 သွယ်မပြတ် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့် အကျမ်းဝင်နေ
 သည်မှာ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှ တွေ့ရပြီးကတည်းက ဖြစ်သည်။ သုံးလေးနှစ်
 အတွင်းမှာပင် မိဘစီးပွားရေး လုပ်ငန်း အသေးအနပ်သည် အလုပ်ဖြစ်၍
 တွင်ကျယ်လာသည်။ ကျွန်တော့် အစွမ်းအစဟု လူတိုင်းက ပြောကြသည်။

ကက္ကသိုလ်မှာ သင်ကြားခဲ့သော စီးပွားရေးသိဝရီနှင့် နှိုင်းစာလျှင်
 လက်တွေ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ အခြေခံသဘောမျှသာ ဖြစ်နေသည်။ များ
 များစားစား ပြောင်းလဲတီထွင်ရတာမျိုးမဟုတ်ပဲ နည်းနည်းပါးပါး ပြုပြင်
 မွမ်းမံရုံမျှနှင့် အသွေးပြောင်၍ အရောင်တက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

တံငါရွာငယ်တွင် စီးပွားကုန်သွယ်ချင်သည့် မမြသွေး၏ စိတ်ကူးစိတ်
 သန်းသည် လက်တွေ့ဖြစ်နိုင်ချေ မရှိသော စိတ်ကူးယဉ်သက်သက်မျှသာ
 ဖြစ်နေသည်။ ကူညီလျှင်လည်း ကူညီရာ ရောက်မည်မဟုတ်။ စေတနာဖြင့်
 တားမြစ်ခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းဟု သဘောပေါက်မိသည်။

‘ရွာမှာ ဈေးဆိုင်တည်မလို့လား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး ညီမလေး၊ တစ်ရွာလုံးက
 ဈေးဝယ်နိုင်လောက်အောင် ပိုက်ဆံရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုက်ဆံ မရပဲ
 အကြွေးတွေပဲ ရလာလိမ့်မယ်’

ပြောသာ ပြောရသည်။ သူမ၏ အကြံအစည်ကို တစ်ပဲသားမျှ အပွန်း
 ခံမည့်ပုံ မဟုတ်ပါ။ ဇွဲကြီးကြီးဖြင့် သဲသဲမဲမဲ ကြံစည်ချင်နေပုံ ရသည်။
 မဟုတ်သည့်နေရာတွင် လုံ့လဝီရိယထားခြင်းသည် အချိန်ကုန် လှုပ်နှံခြင်း
 သာ အဖတ်တင်မည်။

‘ဆွဲကြီး ထားခဲ့ပါရစေ၊ ကျွန်မရုံးရင်လည်း ဆွဲကြီးကို တန်ဖိုးဖြတ်ပြီး
 ယူပါ၊ ကျွန်မ စားကုန်ပစ္စည်းလေးတွေ အနည်းအကျဉ်း ရောင်းကြည့်ချင်
 တယ်’

အတင်းအကျပ် တားမြစ်ပိတ်ပင်လျှင်လည်း လက်လျှော့သွားမည်
 မဟုတ်ပါ။ တဇွတ်ထိုးစိတ်ဖြင့် ဇွတ်တိုး၍သာ ပြောလာသည်။

“ကျွန်တော့်အကျိုးအတွက်ဆိုရင် ခုလိုတားမြစ်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊
 ဇုဟာက ညီမလေးအကျိုးယုတ်မှာ စိုးလို့ပါ”

“ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့၊ ရုံးရင်လည်း ကျွန်မထိုက်နဲ့ ကျွန်မကပ်ပဲ နဲ့ပါစေတော့”

“ကဲ- ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်နဲ့ညီမလေး အကျိုးတူလုပ်ငန်းလို့ သဘောထားကြပါစို့၊ ညီမလေး ရောင်းလို့ရုံးရင် ကျွန်တော် တစ်ဝက်ခံ ပါ့မယ်၊ မြတ်လာရင်တော့ ညီမလေးပေးသလောက်သာပေး၊ ကျွန်တော် အကျနပ်ပါတယ်”

သနားကမားရပ်ရည်လေးကို စွဲလမ်း၍ ရုံးမှာမှန်းသိလျက် အရုံးခံ ခိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အောင်မြင်နေခြင်းမှာ သမားရိုးကျမတွေ့ပဲ အဆန်းထွင်တတ်သော ညာဉ်လေးကြောင့်ဟု ဆိုနိုင် သည်။ မမြသွေး၏ လုပ်ငန်းအပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချသော ကိုယ်နှုတ် အမှုအရာကို မြင်၍ လှပသော စိတ်ကူးစိတ်သန်း အဆန်းတကြယ်ရှိမည်ဟု ဆင်မိသည်။ ကုန်သည်စကားနှင့်ပြောရလျှင် မမြသွေး၏ စိတ်ကူး စိတ်သန်း တို့ ဝယ်ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရုံးလျှင်လည်း တစ်ကျပ်သား ရွှေဆွဲကြီး ဘစ်ကုံး၏ တစ်ဝက်မျှသာ ဖြစ်၍ ထိခိုက်နစ်နာနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

“အစ်ကိုကြီး ရုံးမှာ မပူပါနဲ့၊ အမြတ်ရရင် တစ်ဝက်ခွဲပေးပါ့မယ်၊ အမြတ်ရမယ့်နည်းလမ်းကောင်းတွေလည်း ရှိပါတယ်”

အမြတ်ရမည်ဟု ယုံကြည်ခြင်း များစွာမဖြစ်မိသော်လည်း မမြသွေး အပေါ်တော့ ယုံကြည်စိတ်ချချင်မိသည်။ စိတ်ကူးဆန်းကြယ်သူများသည် သက်တွေ့တွင် လုပ်ငန်းတွင်ကျယ်အောင် ဆောင်ရွက်တတ်ကြသူများ မဟုတ်သဖြင့် အနည်းနှင့်အများဆိုသလို ကြောင့်ကြမှုတော့ မကင်းပါ။

စားသောက်ကုန်ပစ္စည်း ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငါးပိ၊ လက်ဖက်ခြောက်၊ မျှားစုံစသည်တို့ကို လှည်းတစ်စီးစာ အပြည့် ပေးလိုက်သည်။ တရားရိပ်သာ ဝင်နေသော ဖေဖေနှင့်မေမေသာသိလျှင် အကျိုးမဲ့ရာမဲ့ကြောင်း လုပ်ရ ကောင်း သားဟု အပြစ်တင်မည်မှာ သေချာပါသည်။

သဲထဲရေသွန်သည်မှ စိုပြီးကျန်ရစ်ဦးမည်။

[၂]

မကြာပါချေ၊ မမြသွေး၏ အစွမ်းအစကို တွေ့ရှိလာရသည်။

တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်မျှ စားကုန်ပစ္စည်း လှည်းတစ်စီးတိုက်မျှ လာလာသယ်သည်။ တစ်လအကြာတွင် ငွေ ၅၀၀၀ လာပေးသည်။ တံငါစုရွာငယ်လေးမှ တစ်လအတွင်း ငွေ ၅၀၀၀ ရအောင် မည်သို့ ရှာဖွေလေသည်မသိ။ ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် မအားရသည်မို့ မမြသွေးကို တစ်ချိန်လုံး လှေလာမနေနိုင်ပါ။ အချိန်အတော် များများ မေ့ပျောက်၍ပင် နေလေသည်။

နောက်တစ်လအကြာတွင် ငွေ ၅၀၀၀ လာပေးပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင် မမြသွေးနှင့် ကျွန်တော် စကားတော်တော်များများ ပြောဖြစ်လိုက်သည်။ အလွှာပသလွှာပစကားမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ ကျွန်မ သဘောတူထားတဲ့ ကိစ္စလေးတစ်ခု ပြောစရာ ရှိတယ်”

လက်ဖက်တစ်ခွန်း၊ ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်သောက်ပြီးချိန်တွင် ပြောလာသည်။ ကျွန်တော်နှင့်သဘောတူ ထားသောကိစ္စဆိုသည်ကို ရုတ်တရက် အမှတ်မရပါ။ သို့ရာတွင် ကုန်သည်လောက၌ ကျင့်သုံးလေ့ရှိသော အလေးထားလေဟန် မှတ်မိလေဟန် အမူအရာဖြင့် နားစွင့်၍ နေရပါတော့သည်။ ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ်ဖြင့် သရုပ်ပါအောင်လည်း လုပ်ပြရသေးသည်။

“ဒီလိုပါ၊ ကျွန်မ ကုန်ပစ္စည်းတွေ မယူခင်က တစ်ကျပ်သား ရွှေဆွဲကြီး တစ်ကုံး ထားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ ယူတဲ့ ပစ္စည်းတန်ဖိုး တွက်ချက်ကြည့်တော့ ကျွန်မထားတဲ့ ရွှေတစ်ကျပ်သားတန်ဖိုးလောက်ရှိနေပြီ”

ပြောလက်စ စကားကိုဖြတ်ကာ ရေခွေးကြမ်း တစ်ကျိက် သောက်နေပြန်သည်။ သည်အထိ ကျွန်တော် သဘောမပေါက်သေးပါ။ တစ်လျှောက်လုံး ထိုင်နားထောင်နေလျှင် ကျွန်တော် အီယောင်ဝါးလုပ်နေသည်ကို ရိပ်မိသွားနိုင်သည်။

“ဒီဆိုင်မှာရှိတဲ့ပစ္စည်း လိုချင်တာရှိရင် အားမနာပါနဲ့၊ ပြောရမယ့် လူတွေမှ မဟုတ်ပဲ၊ အရောင်းသွက်မယ် ထင်ရင် ယူသာယူပါ။ ဒီဆိုင်မှာ မရှိခဲ့ရင်လဲ ကျွန်တော် မှာပေးပါ့မယ်၊ တစ်ပတ်အတွင်း ညီမလေးလိုချင်တဲ့ ပစ္စည်း ရောက်လာမှာပါ”

တံငါစုရွာငယ်လေးတွင် တစ်လ ၅၀၀၀ လောက်ရအောင် ရောင်းချနိုင် သည့် မမြသွေး၏ အရည်အသွေးကို ကြည့်၍ ကျွန်တော် လမ်းဖွင့်ပေး သွိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုကြီးမေ့သွားပြီလား မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ဘာယူစက အစ်ကိုကြီး ပြောခဲ့တာလေ။ ကျွန်မနဲ့ အကျိုးတူလုပ်ငန်းလို့ သဘောထားဖို့ဆိုတာ”

“ဟာ- ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူး။ အမြတ်ရရင် တစ်ဝက် နဲ့ ခွဲဝေပေးမယ်ဆိုတာလေ၊ ကဲ- ဘယ်လိုလဲ၊ အမြတ်ခွဲဝေပေးတော့ မလို့ သား”

“အစ်ကိုကြီးက ကုန်သည်ပီပီ အမြတ်စကားပဲ ပြောတတ်တာကိုး၊ အမြတ်ခွဲဝေပေးဖို့ စောပါသေးတယ်။ ကျွန်မဘက်က အရင်းအနှီး စုဆောင်း လုပ်ကားလဆိုတာလည်း မေ့မထားနဲ့လေ၊ ကျွန်မပြောချင်တာက ရွှေတစ် ကျပ်သားဟာ အခုကာလပေါက်ဈေးနဲ့ဆို ၂၀၀၀၀ ဆိုပါစို့၊ ကျွန်မ အစ်ကိုကြီးကို ၁၀၀၀၀ ပေးပြီးပြီနော်”

ကျွန်တော် စောစောကတည်းက သဘောပေါက်သင့်ပါသည်။ သည် ကောင်မလေးကို အထင်သိပ်မကြီးထားသဖြင့် သဘောပေါက်နောက်ကျခြင်း ပြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ညီမလေး ခဏလောက် ထိုင်ပါဦးနော်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကျွန်တော် အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ သံသေတ္တာ သံတွင် လုံခြုံစွာ သိမ်းဆည်းထား သော ရွှေဆွဲကြိုးကုံးလေးကို ယူလာရင်း ပြုံးမိသည်။ ဘယ်မျှ စိတ်ကူးကောင်းလိုက်ပါသနည်း။ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် ဆင်း၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ကျွမ်းကျင်ပါသည်ဟု ဆိုနိုင်သော ကျွန်တော်ပင် ဩချ၍ ယူရသည်။ မမြသွေး ဆင်ထားသည့်အကွက်က ရိုးရိုးလေးနှင့် ဆန်းသည်။ ရှင်းရှင်းလေးနှင့် လှသည်။

ရွှေတစ်ကျပ်သားကို အာမခံထား၍ ကုန်ပစ္စည်းယူသည်။ ယခုနှစ်လ အတွင်းမှာပင် ရွှေတန်ဖိုး၏ တစ်ဝက်ကို ပေးဆပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ အကျိုးတူ လုပ်ငန်းဆိုလျှင် အာမခံထားသော ရွှေကို ပြန်ပေးရတော့မည်။ ငွေအရင်း အနှီး တစ်ပြားမျှမပါ။ ရွှေကိုလည်း တစ်ပဲမျှ အပွန်းမခံပဲ စွမ်းဆောင်နိုင်သည့်

မမြသွေး၏ အရည်အသွေးကို လေးစားမိသည်။
ငွေတစ်ပဲနှင့် ပုလဲကုံးကို ဈေးဆိုင်တတ်ပါပေ။

[၃]

ညီမလေး- ဟိုတစ်ပတ်က ရောက်မလာဘူးနော်၊ ကုန်ပစ္စည်းတွေ
ရောင်းမထွက်လို့လား။”

အပတ်စဉ် ကုန်ပစ္စည်း ယူနေကျ လာမယူသဖြင့် သတိတရ မေးလိုက်
မိသည်။

“မဟုတ်ဘူးအစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်မ ရန်ကုန်သွားနေလို့ပါ။”

ကျွန်တော် အနည်းငယ် အံ့သြသွားသည်။ သည်ကောင်မလေး
သည်လောက်အထိ အလှမ်းမကျယ် သင့်ပါ။ ကျွန်တော့်ဆိုင်က ပစ္စည်း
လောက်နှင့် အားမရပဲ ရန်ကုန်အထိ ဆင်းဝယ်ရလောက်အောင် ဘယ်မျှ
အရင်းအနှီး စုဆောင်းမိနေပြီနည်း။

“ရန်ကုန်မှာ ဘာပစ္စည်းတွေ ဆင်းဝယ်တာလဲ”

“အစ်ကိုကြီးဆိုင်မှာ ပစ္စည်းအစုံရှိနေတာပဲ၊ ရန်ကုန်ဆင်းတာက
ကုန်ပစ္စည်းဝယ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စလေး တစ်ခု
ကြောင့်ပါ။”

သူတစ်ပါး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွင် ပါဝင်စွက်ဖက်ရန် ကျွန်တော်
စိတ်ဝင်စားလေ့ မရှိပါ။ သို့ရာတွင် မမြသွေးနှင့်ပတ်သက်သမျှ သူတစ်ပါး
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စဟု မထင်မှတ်နိုင်ပါ။ မမြသွေးအရေးသည် ကိုယ့်
အရေးအဖြစ် ခံစားနားလည်နေမိသည်။

“ညီမလေးနဲ့ကျွန်တော် အကျိုးတူလုပ်ငန်းဆောင်ရွက်နေကြတာနော်၊
ညီမလေးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စဆိုတာလဲ ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ရေး
ကိုယ်တာကိစ္စလို သဘောထားရမှာပေါ့။ တိုင်ပင်သင့်တာ ဆွေးနွေးသင့်တာ
ရှိရင် အားနာမနေပါနဲ့၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖွင့်ပြောနိုင်ပါတယ်၊
လျှို့ဝှက်ထားသင့်တယ် ဆိုရင်လည်း ညီမလေး သဘောအတိုင်းပါပဲ”

မမြသွေးက အနည်းငယ် စဉ်းစားသယောင် တွေ့၍နေသည်။

လျှို့ဝှက်ထားရလောက်အောင်တော့ ကျွန်မမှာ နောက်ကြောင်း မရှင်း
မရှင်း မရှိပါဘူး။ အစ်ကိုကြီးကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ကျွန်မလူလည်ကျတယ်
လို့များ ထင်သွားမလို့ပါ’

ကျွန်တော်က လက်ကာသည်။ ခေါင်းခါသည်။

ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ ညီမလေး။ ကျွန်တော် ညီမလေးအပေါ်
အမြင် ရှင်းပါတယ်။ လူလည်ကြီး သားသမီးလို့ ဘယ်လိုမှအပြစ် မမြင်နိုင်ပါ
ဘူးဗျာ’

သိနိုင်ဘူးလေ၊ လူဆိုတာက ကိုယ်မမြင်နိုင်တဲ့အကွက် သူများမြင်
သွားရင် ကျေနပ်ချင်မှ ကျေနပ်ကြတာ မဟုတ်လား’

“ကဲဗျာ ပြောသာပြောပါ၊ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါသတဲ့”

“ကျွန်မ ရန်ကုန်ကို ဆင်းသွားတာက အစ်ကိုကြီးဆီ အာမခံထားတဲ့
အချွဲကြီးပိုင်ရှင်ဆီ ပြန်သွားပေးတာပါ”

“ဗျာ”

တော်တော်တော့ လူလည်ကျသည့် ကိစ္စ။ ကိုယ့်ပစ္စည်းမဟုတ်ပဲ သူ
ဘစ်ပါးပစ္စည်းကို အလွဲသုံးစား ပြုသည်။ အကျိုးတူလုပ်ငန်းအမည်ဖြင့်
ဘစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မရင်းနှီးပဲ အသာစီးဖြင့် ဆက်ဆံအနိုင်ယူသွားသည်။
သည်လောက်အထိတော့ မယုတ်မာသင့်။

“အစ်ကိုကြီး သဘောပေါက်အောင် ကျွန်မ ဘဝရဲ့ အနေအထားကို
အစအဆုံး ရှင်းပြမှ ဖြစ်မယ်။ အကျိုးတူလုပ်ငန်းရှင်အပေါ် အယုံအကြည်မဲ့ပြီး
သင်္ကာမကင်း မဖြစ်စေချင်လို့ပါ။ ကျွန်မအပေါ် ယုံကြည်ရင်းစွဲ အတိုင်း
ရုံးရုံးသားသား ဆက်ဆံနိုင်ဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်”

သည်ကောင်မလေး သည်လောက်စကား ပြောကောင်းမည်ဟု မထင်
မိ။ နိဒါန်းငယ်လေး အစပျိုးရုံမျှနှင့်ပင် မမြဲသွေး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို စိတ်ဝင်
တစား နားစွင့်နေမိသည်။

ရွာဟူ၍ အမည်နာမပင် အတည်တကျ မသတ်မှတ်ရသော ရွက်ကျ
ပင်ပေါက်ရွာ။ ချောင်းကောလျှင် ရွာပျောက်၍ ချောင်းကောက်လျှင် ရွာ
ပြောင်း၊ ချောင်းကောင်းမှ ရွာတည်ရသည်။ ယခု မမြဲသွေး တစ်သက်
တည်နေသော ရွာငယ်လေးတွင် မမြဲသွေးကို မထင်မရှား မွေးခဲ့သည်။

မမြသွေး ဘဝအစက မလှပခဲ့ပါ။ မွေးစမှာပင် မိခင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဖခင်က အသောက်အစားကျူးသူ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ပိုက်ကွန်မိုးသော တံကို၊ တစ်ခါတစ်ရံ ပေါင်းမိုးမလုံမမြဲနှင့် တံငါလှေကို အိမ်အမှတ်ဖြင့် နေထိုင်ကာ မသေ၍ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။

ဖခင်သွားရာ သမီးငယ် ပါလာရသည်ကို နေရာတိုင်းတွင် မတင့်တယ် မှန်း ဖခင်ဖြစ်သူက သိသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရွာနှင့်မနီးမဝေး မြို့ကလေး တစ်မြို့တွင် ပစ္စည်းဥစ္စာ အတန်အသင့်ရှိသော ဌာနဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်းမိသားစု နှင့် ဖခင်ဖြစ်သူတို့ ရင်းနှီးခင်မင် ဝင်ထွက်သွားလာမိသည်။ သမီးငယ်နှင့် အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်း သမီးကလေးတစ်ယောက် ထိုမိသားစုတွင် ရှိနေသည်။ ရုပ်ရည်ကလေး လှလှပပနှင့် ဘဝမလုံမမြဲ ရှိသူလေးကို ထိုမိသားစုက စာနာသည်။ ကလေးချင်းကလည်း ရင်းနှီးခင်မင်နေသည်။ ထိုမှစ၍ မမြသွေး၏ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲခဲ့ရသည်။

ထိုမိသားစုအိမ်တွင် တစ်ရက်တစ်ခဏမှ တစ်လတစ်နှစ်အထိ ဖခင် ထားတိုင်း နေရသည်။ ကြာတော့ ဖခင်ကလည်း စိတ်ချသည်။ သမီးငယ်ကလည်း ကျေနပ်သည်။ ကျောင်းနေရမည့်အရွယ်တွင် ထိုမိသားစုက သူတို့၏ ရင်သွေး သမီးကလေး ကျောင်းသွားဖော်ရအောင် ကျောင်းအတူထားပေးသည်။ တံငါသည်၏ သမီးငယ်သည် ရွှေပင်နားတော့ ရွှေကျေး ဖြစ်လာရသည်။

ထိုစဉ်ထိုမိသားစု ရန်ကုန်သို့ ရာထူးတိုးဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ခွင့် ကြိုလာသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက သံယောဇဉ်မကင်းသော်လည်း သမီးငယ်၏ နောင်ရေးအတွက် ထည့်လိုက်ရသည်။ ဆယ်တန်းအောင်သည်အထိ ပညာရေးခရီး ဖြောင့်ဖြူးခဲ့သည်။

မမြသွေးက စာဖတ်ဝါသနာ ပါသည်။ စီးပွားရေး ကြီးပွားရေးနှင့် ပတ်သက်သည့်များကို စိတ်ဝင်စားသည်။ သူ့ဘဝသူ မမေ့။ သူမဖခင် သိတဇီးကို အမြဲနားစွင့်သည်။

မမြသွေး ဆယ်တန်းအောင်ချိန်တွင် သူမဖခင် နာမကျန်းကြောင်း ကြားသိရသည်။ မွေးစားအိမ်ရှင်ထံ ခွင့်ပန်၍ ပြန်လာသည်။ မိတဆိုးဘဝက တံငါရွာကလေးသည် ဆယ်တန်းအောင်လာသော မမြသွေးကို မပြောင်းမလဲ

ကြိုဆိုနေသည်။ အိုးအိမ်မလုံမခြုံ၊ အိုးခွက်မစုံမလင်နှင့်ဖြစ်ကတတ်ဆန်း
နေရသော ဖခင်၏ အညတရ ဘဝစွမ်းကို အထင်းသား တွေ့ရသည်။

မမြသွေးတွင် မွေးစားအိမ်ရှင်က ဆင်ယင်ပေးသော ရွှေဆွဲကြိုး
တစ်ကုံးတော့ ရှိနေသည်။

“အစ်ကိုကြီး သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီရွှေဆွဲကြိုးကို အာမခံထားပြီး စီးပွား
ရေး လုပ်ကြည့်တာပါ။ ဒါကလည်း ရွာမှာ ဈေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ မရှိဘူး၊
ရှာလို့ ဖွေလို့ရတဲ့ ငါးကို မြို့တက်ရောင်း၊ မြို့ကဈေးဆိုင်တွေမှာ စားသောက်
ကုန်တွေ ဝယ်ရတဲ့ ဟာကွက်တစ်ကွက်ကို တွေ့လာလို့ပါ။ ဒီတော့ ကျွန်မ
စိတ်ကူးကြည့်တယ်။ ရွာမှာ ဈေးဆိုင်လေး တည်ကြည့်မယ်၊ စားသောက်ကုန်
နှင့် ဝတ်ထည်ခြုံထည်လေးတွေကို ငါးနဲ့ တန်ဖိုးချင်း ဖလှယ်ကြည့်မယ်၊
ရလာတဲ့ ငါးတွေကို တစ်စုတစ်ပေါင်းတည်း မြို့တက်ရောင်းရင် ဈေးအနှိမ်
လည်း မခံရဘူး၊ တန်ရာတန်ဖိုးရမှာပဲလို့ တွေးမိတယ်။ ဒီအခြေခံ စိတ်ကူးနဲ့
စီးပွားရေး လုပ်ကြည့်တာပါ။ ပိုပြီးအဆင်ပြေတာက အစ်ကိုကြီးက အကျိုးတူ
လုပ်ငန်းအဖြစ် သဘောထားတာရယ်၊ မြို့က ငါးကုန်သည်တစ်ဦး ရွာအ
ရောက် ငါးလာသိမ်းတာရယ်ကြောင့်ပါ။”

ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။ ခေါင်းတုံးပေါ် ထိပ်ကွက်သည်ဟု မထင်မိ
ပါ။ မမြသွေး၏ လှပသော စိတ်ကူး စိတ်သန်းကို ဝယ်ယူမိသည့် ကံကြမ္မာကို
သာ ကျေးဇူးအဖန်တစ်ရာ တင်မိပါသည်။

“ဒါဖြင့် ဆွဲကြိုးကိုတော့ - ”

“သူ့အခန်းကဏ္ဍမလိုတော့ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် တစ်သက်လုံး ကောင်း
ခဲ့တဲ့ ပိုင်ရှင်ဆီ ပြန်ပေးခဲ့တာပေါ့၊ မွေးစားမိဘတွေက ကောင်းရှာပါတယ်၊
ရွာမပြန်ဖို့လဲ အတန်တန်တားရှာပါတယ်၊ တက္ကသိုလ် ဆက်တက်ဖို့ သူတို့
စီစဉ်ပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရွာကိုပဲ ပြန်ခဲ့တယ်၊ စာပေးစာယူနဲ့ ဘွဲ့ယူဖို့
အစီအစဉ်တော့ လုပ်ခဲ့ရတာပေါ့။ ကျွန်မအခပျိုးထားတဲ့ လုပ်ငန်းကို အဖေနဲ့
လွှဲထားလို့လည်း မရဘူး မဟုတ်လား၊ ကျွန်မစိုက်ပျိုးလိုက်တဲ့ စီးပွားရေး
သစ်ပင်ကို ရှင်သန်ကြီးထွားအောင် မြေတောင်မြှောက်ဖို့ ကျွန်မတာဝန် ဖြစ်နေ
ပြီလေ။”

ငယ်ရွယ်လှပသော မမြသွေး၏ နုနယ်ပျိုမြစ်သော အတွေးထဲတွင်

ထိုမျှရင့်ကျက်သော စိတ်ကူးစိတ်သန်းလေးတွေ ကွန့်မြူးလိမ့်မည်ဟု မထင်မိ။ မမြသွေး ဝတ်ဆင်ထားသော အပြာရောင် ပြောင်ထမိန်လေးကို ငေးကြည့်မိသည်။

ချည်ပြာထဘီနှင့် တာဝတိံသာကို လှမ်းဖို့ စိတ်ကူးလေရောသလား။

[၄]

“ခုတလော ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းဘေးမှာ ရွှေကျင်သူတွေ တစ်နေ့ တစ်ခြား များများလာတာ အစ်ကိုကြီး သတိထားမိသလား မပြောတတ်ဘူး”

မမြသွေးမှာ ယခင်က မမြသွေး မဟုတ်တော့ပါ။ သစ်တောထွက်ပစ္စည်း သစ်၊ ဝါး၊ ကြိမ်တွေ ပွဲစားအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သဖြင့် ပွပေါက်တိုးကာ ကျွန်တော်တို့မြို့တွင် အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်ဖြင့် နေထိုင်လာနိုင်သည်။ အလှတွင် အယဉ်ဆင့်၍ အသွင်တင့်နေပြီ။

တံငါရွာကလေး၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိုတော့ သူမနှင့်ဆွေမျိုး နီးစပ်တော်သူတစ်ဦးအား လွှဲပေးခဲ့ပုံရသည်။ မမြသွေးက စီစဉ်ပေးရုံသာ ပေးပြီး လက်တွေ့ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ။ သို့ရာတွင် အမြတ်အစွန်းကိုတော့ စနစ်တကျ ခွဲဝေပေးလေ့ရှိသည်။

မမြသွေးမှာ စီးပွားရေး အလှမ်းကျယ်လာသည်။ ကျွန်တော် လက်လှမ်းမမီသည့် သစ်တောထွက်ပစ္စည်းမျိုး ကိုင်တွယ်နိုင်သည်အထိ အဆက်အသွယ် ကောင်းတွေ ရှိလာသည်။ သစ်တောထွက်ပစ္စည်းများမှာ ကျွန်တော်တို့ မြို့နှင့် မဝေးလှသော သစ်တောကြီးများမှ ရရှိနိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မြို့နှင့် မဝေးကွာလှသော သစ်တောသည် ကုန်စုံဆိုင်လုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်သော ကျွန်တော့်အတွက်မူ ဝေးကွာလှသည်။

သစ်တောထွက်ပစ္စည်း လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်မည်ဟု မမြသွေး ပြောလာစဉ်က ကျွန်တော် တားမြစ်မိသေးသည်။ မကျွမ်းသောနယ်မို့ အလှမ်းမကျယ်သင့်ကြောင်း စေတနာကောင်းဖြင့် အကြံပေးမိခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမက အကျိုးတူလုပ်ငန်းအဖြစ် လုပ်ကိုင်ဖို့ ကမ်းလှမ်းသော်လည်း ကျွန်တော် လက်မခံခဲ့ပါ။ မမြသွေးကတော့ မလျှော့သောခွဲဖြင့် သဲသဲမဲမဲ လုပ်ကိုင်သော

ကြောင့် အောင်မြင်သွားသည်။

ယခု လာပြန်ချေပြီ။ ရွှေကျင်သည် ကိစ္စ။ ကျွန်တော်တို့ ဒေသအတွင်း
ခေါ်ပေါက်လာသော လုပ်ငန်း အသစ်အဆန်းများနှင့် ကျွန်တော် အကင်းကွာ
ကြီးတော့ မဟုတ်ပါ။ သစ်တောထွက်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်မှု တွင်ကျယ်လာ
ပါက သူတို့လိုအပ်ချက် ဘာတွေရှိသည်ကို လေ့လာရသည်။ လိုအပ်သည်
များကို ရောင်းချနိုင်ရန် ကုန်ပစ္စည်းများ ဖြည့်တင်းထားသည်။ လွှ၊ လွှသွေး
တံစဉ်း၊ သစ်တင်ကားနှင့် ပတ်သက်သော အပိုပစ္စည်း စသည် တို့ကို အရံ
သင့် ဆိုင်တင်ထားသည်။ ကုန်စုံဆိုင်လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး၏ လုပ်ကိုင်ဆောင်
ရွက်ထားမှုသည် ဒီမျှဖြင့် အတန်အသင့် ပြည့်စုံနေပါပြီ။ ထို့ထက်ပို၍
ဇိတ်ကူးစိတ်သန်း အဆန်းတကြယ် ကွန့်မြူးရန် လိုအပ်မည် မဟုတ်ပါ။

ရွှေကျင်သူတွေ များလာပါက ရွှေကျင်ရာတွင် မရှိမဖြစ် လိုအပ်သော
ပစ္စည်းများ အလွယ်တကူ ဝယ်ယူရရှိနိုင်ရန် စီစဉ်ထားသည်။ ကျွန်တော်
လုပ်ငန်းအတွက် အကောင်းဆုံး ဆောင်ရွက်ထားပြီးပြီ။

“မမြသွေး ဘာတွေကြံစည်ထားလို့လဲ၊ ရွှေသွားကျင်ဦး မလို့လား”

ကျွန်တော်က ရယ်ရွန်းပတ်ရွန်း ပြောသော်လည်း မမြသွေးက
ငယ်စရာ မောစရာဟု ထင်မြင် ယူဆပုံမရပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး ပြောသလိုပဲ ကျွန်မ ရွှေကျင်ချင်တယ်”

“ဗျာ”

သည်ကောင်မလေးကတော့ တစ်မိုးလုံး ဖျောက်ဆိတ်လုပ်ချင်နေပြီ။
ကြောက်စိတ်လည်း လုံးဝရှိပုံမရ။

“တကယ်ပြောတာ၊ အစ်ကိုကြီး စိတ်ဝင်စားရင် အကျိုးတူလုပ်ငန်းလို့
သဘောထားနိုင်တယ်”

ကျွန်တော်ခေါင်းခါလိုက်မိသည်။ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိ၍ စဉ်းစားရန်ပင်
အချိန်မယူတော့ပါ။ အချိန်ကုန် ဦးနှောက်စားမည့် ပြဿနာများကို ထည့်
သွင်းမစဉ်းစားတာ အကောင်းဆုံးဟု ယူဆမိသည်။

မမြသွေးကမူ လုပ်ငန်းအတွက် လိုအပ်သော ရေစုပ်စက်၊ ရွှေကျင်
သည့် ပစ္စည်းပစ္စယများကို ကျွန်တော် ဆိုင်မှ အချို့လက်ငင်း၊ အချို့ရက်ဆိုင်း
လံဆိုင်း အကြွေးစနစ်ဖြင့် ဝယ်ယူသွားသည်။ စက်တပ်ပုံထောင်လှေ တစ်စီး

ဖြင့် မမြသွေးတစ်ယောက် မြစ်ရိုးကောက်ကောက်စင်းစင်း ချင်းတွင်းကြောညီ
နောက်အောင် ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်သွားနေသည်ကို ရင်မောစွာ တွေ့ရှိရ
သည်။

စီးပွားရေးအကွက် မြင်မှမြင်တော့လည်း အရထူးလျှင် ဘနဖူးကိုပင်
သိုက်တူးချင်တူးဦးမလား မပြောတတ်ပါ။

[၅]

ကျွန်တော့်အသက်အရွယ် ၂၀ - အစိတ်မျှ မဟုတ်တော့ပါ။ ၂၀
ကျော် အစိတ်ပိုင်းကို အရွယ်တော် တစ်ဆိတ်ဟိုင်းပြီဟု သတ်မှတ်လျှင်
၃၀ မျှရှိပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် အိမ်ထောင်ရက်သားကျရန် အချိန်
တော်တော်လွန်နေပြီဟု ဆိုရပါမည်။

ယခုအချိန်ကျမှ ကြင်ဖော်ချစ်သက် အိမ်ထောင်ဘက်ကို သတိရ
ကောင်းလားဟု အပြစ်တင် မစောသင့်ပါ။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ ချင့်ချိန်တွေး
တောသူတိုင်း လွယ်လွယ်နှင့် အိမ်ထောင်ရက်သား မကျသူသာ များပါသည်။

အသက် ၃၀ ကျော်မှ ကံပေါ်လာပြီလား မပြောတတ်ပါ။ အိမ်ထောင်
ဘက် မိန်းကလေးကို ရွေးချယ်စရာမလိုပဲ တွေ့ရှိလာပါသည်။ ရှည်ရှည်ဝေး
ဝေး တွေးတောစရာ မလိုပါချေ။ မမြသွေးကလွဲလျှင် မည်သူဖြစ်နိုင်
ပါမည်နည်း။

ရွှေကျင်သည့် နေရာလေးငါး နေရာတွင် ရေစုပ်စက် အစရှိသည့်
ပစ္စည်းကိရိယာတွေ ငှားရမ်းထားသည်။ ရရှိသောရွှေကို နေရာတွင် ပေါက်
ဈေးပေးပြီး ဝယ်သည်။ ရွှေကုန်သည်အဖြစ် ထပ်ဆင့်ကြီးပွားနေသော
မမြသွေး၏ တိုက်အိမ်သည် ကျွန်တော်တို့မြို့တွင် ခေတ်အမီဆုံးနှင့် အသား
နားဆုံး ဖြစ်နေပါသည်။

မမြသွေး ကျွန်တော့်ဆိုင် ပထမဆုံး ဝင်စက ပုံစံမျိုးဖြင့် ကျွန်တော်
ဝင်သွားပါသည်။ မမြသွေးက မလာစဖူး အလာထူးသော ကျွန်တော့်ကို
ပျာပျာသလဲ ခရီးဦးကြိုပြုသည်။ အကောင်းဆုံး စားသောက်ဖွယ်ရာများကို
အမြန်ဆုံး စီစဉ်သည်။ လှပခေတ်မီသော ဧည့်ခန်းအပြင်အဆင်များက

ကျွန်တော့်ဆိုင်၏ ဟောင်းနွမ်းညှိုးမှိန်သော နေရာထိုင်ခင်းများကို အတိရစေသည်။

မမြသွေးကို တွေ့စဉ်းက လှပသူဟု အသိအမှတ် ပြုပြီးသားပါ။ ယခု မြင်တွေ့ရတော့ ယခင်က မမြသွေးမှာ ဖူးစင်စ ပန်းကလေးမျှသာ ဖြစ်နေသည်။ ယခု မမြသွေးကား အစွမ်းကုန်ပွင့်လန်း တင့်ဆန်းနေသော ပန်းအဖြစ် အလှသွေးကြွယ် နေပေတော့သည်။

“ကျွန်တော် ညီမလေးဆီ ဘာကိစ္စ လာတယ်ဆိုတာ ပြောဖို့ လိုအပ်မယ် မထင်ပါဘူး”

ကျွန်တော်သည် စီးပွားရေးသမားသာ ဖြစ်သည်။ သမီးရည်းစား အရေးတွင် ဤမျှ ညံ့ဖျင်းမည်ဟု မထင်မိပါ။ ဘာကိစ္စလာတယ်ဆိုတာ မပြောဘဲ သိပါ့မလား။ လိုချင်လိုက်တာလည်း ပျာလို့၊ အလိုက်တာလည်း ချာလှပါလား။

“စီးပွားရေး အကျိုးတူလုပ်ငန်းအတွက် လာတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ တော့ ရိပ်စားမိပါတယ်”

မမြသွေးကို လေးသံဖြားသံ မကြောက်သော ရွှေသမင်မလေး အဖြစ် မြင်နေမိသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ယောက်ျားတွေနှင့်တန်းတူ ပန်းချင်းယှဉ်လုပ်နေသူပဲလေ။ ရှက်ပြီးလေးပြီးပြီး ခေါင်းကလေးငုံ့၊ လက်မလေး ကိုက်နေမည့် အရွယ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ရဲရဲကြည့်ကာ ဝံ့ဝံ့စားစား ပြောရဲသည်။

“ဒီနေရာမှာ ညီမလေး မှားတယ်၊ ကျွန်တော်ညီမလေးနဲ့ အကျိုးတူလုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ လာတာ”

စကားအရ တင်စီးထားဖို့ လိုအပ်သဖြင့် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား - ပြောလေ၊ ရွှေလုပ်ငန်းလား၊ သစ်လုပ်ငန်းလား”

“သစ်လုပ်ငန်းတော့ စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ရွှေလုပ်ငန်းအတွက် လာခဲ့တာ”

မျက်မှောင်လေးကျုံ့၍ စဉ်းစားနေသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုလည်း ခံဝံ့မရသလို ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် မထင်မှတ်ပဲ ဆင်ကွက်တစ်ကွက်

ရလိုက်သည်။

“ဘာလဲ၊ ညီမလေးရဲ့ တစ်နိုင်တစ်ပိုင် ရွှေလုပ်ငန်းထဲ အစ်ကိုကြီး အကျိုးတူ လုပ်ဆောင်ခွင့်ပြုဖို့ ခက်ခက်ခဲခဲ စဉ်းစားနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီး ညီမလေးရဲ့ ရွှေကုန်သည် လုပ်ငန်းအပေါ် စိတ်ဝင်စားတာ သဘောရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ တွေးမိတာပါ”

“ဘာလဲ - မောင်ပိုင်စီးသွားမှာ စိုးလို့လား”

“ဒါအတွက်တော့ မစိုးရိမ်မိရိုး အမှန်ပါ”

စကားကြောရှည်နေသည်။ မျောနေသည်။ တိုတိုနှင့်ဖြတ်တာ ကောင်းမည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ညီမလေး ရွှေလုပ်ငန်း အကျိုးတူလုပ်ဆောင်ဖို့က နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ရွှေကြီးရွှေမျှင်တန်းပြီး ရွှေလမ်းငွေလမ်း ဖောက်ဖို့လိုအပ်”

ပါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပုဝါလေးအုပ်ကာ တစ်ခတ်နှင့် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ရယ်နေသော မမြသွေးကို ကြည့်ကာ စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက် နိုင်။

“အစ်ကိုကြီးကတော့လေ၊ ညီမလေး တွေ့ဖူးသမျှထဲမှာ ရည်းစား စကားပြောအညံ့ဆုံးပဲ”

သွားပြီ။ အိတ်သွန်ဖာမှောက် ကြိုးစားသမျှတွေ သဲထဲရေသွန်ဖြစ်ပြီ။

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ ညီမလေးက စီးပွားရေးသမားတွေဆိုတော့ ဒီနေရာမှာ စီးပွားရေးလေသံပါသွားရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

ကောင်မက ကြီးကျယ်သည်။ သမီးရည်းစား အရေးတွင် စီးပွားရေးက ဘာကိစ္စပါလာရသနည်း။ ငွေတစ်ပဲနှင့် ပုလဲကုံးကို ဈေးဆိုင်လိုဟန် ရှိသည်။

“ညီမလေးမှာ မိဘဆိုလို့ နေထိုင်မကောင်းလို့ အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့ ဖေဖေပဲ ရှိတယ်။ အစ်ကိုကြီးမှာက မိဘနှစ်ပါးစလုံး ရှိသေးတယ်။ တရား ထိုင်နေတယ်ပဲဆိုဆို ညီမလေးနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် စီးပွားရေးအရ အရွယ် အရင်းတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ အစ်ကိုကြီးလုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းကို မိဘတွေဆီ မလွှဲအပ်ခဲ့ဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ အစ်ကိုကြီးရဲ့လုပ်ငန်းဟာ ညီမလေးရဲ့လုပ်ငန်း၊ ညီမလေးရဲ့ လုပ်ငန်းဟာ အစ်ကိုကြီးရဲ့လုပ်ငန်းပဲ။ မိဘတွေကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမယ့် အပိုင်းက တစ်ပိုင်းထားလို့ ရပါတယ်”

ဘယ်လောက်များ မောက်မာလိုက်ပါသနည်း။ ကျွန်တော့်မိဘများ အတွက် မမြဲသွေးသည် ရွေးမကောင်း ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာနိုင်မည် မဟုတ်။ ချည်ပြာထဘီနှင့် တာဝတိံသာကို လှမ်းချင်သည့် ကောင်မ။

“ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီးက သမရိုးကျ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိုပဲ စိတ်ဝင် စားတယ်။ တီထွင်ဖန်တီး တတ်တာမျိုး၊ စီးပွားရေးကြီးပွားရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေ လေ့လာတာမျိုး လုံးဝမရှိဘူး။ ဒါကလွဲရင်တော့ အစ်ကိုကြီးကို ခံဘိတ်တိုင်းမကျတာ သိပ်မရှိပါဘူး။ အစ်ကိုကြီးလည်း စဉ်းစားဦးပေါ့။ သက်ထပ်တယ်ဆိုတာ တစ်ချင်းပေါင်းစပ်တယ်လို့ပဲ ညီမလေးတော့ ယူဆ ဘားတယ်။ အစ်ကိုကြီးနဲ့အတူ အစ်ကိုကြီးရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အားလုံး ပေါင်းစပ်ရမှာနော်”

လွန်လွန်းသည်။ စီးပွားရေး ဆန်လွန်းသည်။ ကျွန်တော့်ထက် “ဥန်တော့ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ပို၍မက်မောဟန် တူသည်။ အရထူးလျှင် ဘနဖူး ဘောင် သိုက်တူးမည့် ကောင်မ။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သံယောဇဉ်စကားတွေ ပျားရည်လူးပြီး ကြည်နူးရ ခဲ့ည့် အချိန်တွင် သူမ၏ ရလို့မူစကားတွေ၊ လောဘတရားတွေပဲ ကြီးစိုးနေ သည်။ မျက်နှာလေးက လှလွန်းလို့သာ သည်မျှသည်းခံနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ခိတ်ထဲကတော့ ထကန်ပစ်လိုက်ချင်သည်အထိ ခံစားနေရသည်။

ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ မဟုတ်သော သူတစ်ပါးဆွဲကြီး အငှားပေါင်ပြီး ကြီးပွား လာသည့် ကောင်မက ကြီးကျယ်လွန်းသည်။ သနားသဖြင့် အကျိုးတူ လုပ်ငန်း အကြောင်းပြကာ လိုက်လျောလိုက်သည့် ကျေးဇူးကိုမျှ မထောက်။ အရွယ်နှင့်မတန်အောင် မောက်မာလွန်းသည်။ တက်တစ်ချက်ပြင်းပြင်း ခေါက်၊ ခြေထောက်ပြင်းပြင်း ဆောင့်နှင်းပြီး ခပ်ရိုင်းရိုင်း ထပြန်ဖို့ပဲ ကောင်း သည်။

တံငါရွာစုတ်က အောက်တန်းစားမ။ လေတစ်လုံး မိုးတစ်လုံးနှင့် လာ ဖော်ကားလို့ ဘယ်ရမှာလဲ။ အပြတ်ပြောလိုက်တာပဲ ကောင်းပါသည်။ ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်း။

“စဉ်းစားဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ညီမလေးရဲ့ သဘောအတိုင်း လိုက် လျောဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ”

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက နာဇီပါတီ လက်နက်ချသည့် လေသံနှင့် များ တူသွားလေသလား မသိ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ဒေါသအားမာန်သည် မမြသွေး၏ အလှအပတောင်ကြီးကို ဖြိုဖို့ ခါးမသန်ပဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့်လည်း လက်ထပ်ဖို့ အမြန်ဆုံး စီစဉ်လေ”

တံငါရွာသူလေး မမြသွေးသည် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်စည်းစိမ် အားလုံးကို မတန်တဆ ဈေးဖြင့် အလွယ်တကူ ဝယ်ယူသွားလေ၏။

နေစီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း၊ ဩဂုတ်လ၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ်

ထူးလည်းထူးတယ် ဗျူးလည်းဗျူးတယ်

ထူးလည်းထူးတယ် ဗျူးလည်းဗျူးတယ်

[၁]

“ဆရာနဲ့ ကြိုတင် ချိန်းဆိုထားတယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ကောင်မလေး ဘစ်ယောက် ရောက်နေတယ် ဆရာ”

ကျွန်တော်အတွင်းရေးမှူး၏ အင်တာကွန်းမှ သတင်းပို့သံကြောင့် ပရိုဂရမ်တစ်ခုကို လေ့လာစိစစ်၍ အတည်ပြုချက်ပေးရန် စိတ်ကူးစိတ်သန်း များ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်ကောင်မလေးနဲ့မှ ချိန်းဆိုမထားပါဘူး၊ နောက်စရာ မရှိ နောက်ပြောင်ရသလား ကေသီရယ်”

နောက်ပြောင်ဆိုသော စကားလုံးကြောင့် ကျွန်တော်၏ ငယ်ထိပ်ဆီ တွင် ပါးလျားစပြုလာသော ဦးခေါင်းထက်ကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်မိသည်။ အသက်လေးဆယ်ကျော်ဆိုတာ ငယ်တော့တဲ့အရွယ်မှ မဟုတ်တာ။ Life begin fortiy အသက်လေးဆယ်မှ ဘဝကို အစပျိုးရုံပဲ ရှိသေးတယ် ဆို တာကတော့ သူ့အကြောင်းပြချက်နဲ့သူပဲ ရှိမှာပါ။ ကျွန်တော်အဖို့ လူ့ဘဝထဲ အုတ်ဆိုကတည်းက ခက်ခက်ခဲခဲ ရုန်းကန်ခဲ့ရတာပါ။

“ကျွန်မ မှနောက်ပြောင်ရပါလား ဆရာရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မကေသီ နောက်မပြောင်ပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ နောက်ပြောင်စ ပြနေပါပြီ”

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ကျွန်တော်နှင့် ဝန်ထမ်းတွေ ဆက်ဆံရေးက ခုလိုပဲ နွေးထွေးလှပါသည်။ ကိုယ့်ဝန်ထမ်းတွေ လုပ်ငန်းခွင်တွင် အဆင်ပြေ ချောမောရုံသာမက စားဝတ်နေရေး လူမှုရေးအထိ ဂရုတစိုက် ဆောင်ရွက် ပေးမှုကြောင့် ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီ၏ ဝန်ထမ်းများ လုပ်ငန်းလည်းတွင် လုပ်ခွင် လည်း သက်သာကြောင်း သတင်းကောင်းတွေ ကြားရသည်။ ဝန်ထမ်းသစ် ရွေးချယ်ရာတွင် ကျွန်တော့်လောက် စိစာကြောင်းသူ မရှိကြောင်း အမြဲအပြော ဆိုခံရသည်။ ကျွန်တော့် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းကို မိသားစုဝင်နှင့်မခြား ကျောသား ရင်သား မခွဲခြားသောကြောင့် ကျောက်မျက်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ပီပီ ဝန်ထမ်းသစ် ကျောက်ရိုင်းတုံးသည် ကျောက်ကောင်းတစ်လုံး ဖြစ်မဖြစ် အဘက်ဘက်က စိစစ်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့ စိန်ကဲရွှေကဲထက် လူကဲခတ်ရတာ ပိုခက်ပါသည်။ မိသားစုရယ်လို့ မရှိမှတော့ ကျွန်တော့်ဝန်ထမ်းများသည် မိသားစုဝင်များဟု သဘောထားမိသည်။

“တကယ်ပြောတာ ဆရာ၊ နေခြည်သစ်ဂျာနယ်က ဆရာနဲ့ ကြိုတင် ရက်ချိန်း ယူထားတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ယခုမှ သတိရသည်။ မနေ့က ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတော်တော်များနှင့် ဆုံတွေ့ကြသည်။ သူငယ်ချင်းမြင့်မောင်က နေခြည်သစ်ဂျာနယ် ထုတ်ဝေနေကြောင်း ကျွန်တော့်ကို အင်တာဗျူး လိုကြောင်း တောင်းဆိုသဖြင့် အတန်တန်ငြင်းသော်လည်း မကောင်းတတ်၍ လက်ခံမိသလား၊ လက်မခံမိသလား သေသေချာချာ မသိတော့ပါ။ သူငယ် ချင်းတွေနှင့် မဆုံစဖူး ဆုံကြ၍မသောက်စဖူး အသောက်ကြူးကာ မူးသွား သဖြင့် ထိုကိစ္စ မေ့လျော့သွားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော်ချိန်းထားတာ မေ့သွားတယ် ကေသီ၊ ရုံးခန်းထဲ ဝင်ခွင့်ပြု လိုက်ပါ၊ ဧည့်ဝတ်ပြုဖို့လည်း စီစဉ်ပေးပါဦး”

လက်စမသတ်ရသေးသော ပရိုဂရမ်ဖိုင်ကို မပိတ်မီ လိုအပ်မည့် အချက်အလက်အချို့ကို စိတ်ကူးရတုန်း ရေးမှတ်လိုက်သည်။ ပရိုဂရမ် တစ်ခုလုံး အဖြစ်မမြင် အဆင်ချောအောင် စိတ်တိုင်းကျ လေ့လာစိစစ်သည့်

အလေ့အထကြောင့် ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီသည် အစကောင်း၍ အနှောင်းသေချာ ခံခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်မ နေခြည်သစ်ဂျာနယ်က ရိပိုတာ ဖူးငုံရွှေရည်ပါ ဦး”

ခေတ်ပုံစံနှင့် ရိုးရာဟန်ကို အချိုးညီညီ ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းထားသော နုငယ်ပျိုမျှစ်သည့် ကောင်မလေးသည် ကျွန်တော့်ရှေ့မှောက်တွင် တည်ငြိမ် သိမ်မွေ့စွာ ရောက်ရှိနေသည်။ သူတို့အရွယ် ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်ကနှင့် ခေတ်ချင်းကွာခြားသောကြောင့် ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံချင်း မတူကွဲပြားသော် လည်း ပျိုမျှစ်ခြင်း၏ နှစ်လိုဖွယ်အလှကတော့ မကွဲမပြား တူညီကြပါသည်။

“ထိုင်ပါ - ကိုမြင့်မောင် လွှတ်လိုက်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦး၊ ဦးနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းလို့ ပြောပါတယ်”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေပါ မကျန်သိတဲ့ ငယ် သူငယ်ချင်းတွေပေါ့၊ ဦးဆီ လာမဗျူးခင် ကိုမြင့်မောင်က ဦးရဲ့ငယ်ဘဝ ပြတ်သန်းမှုတွေ မပြောပြဘူးလား”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပြောပြပါတယ်၊ ဝေဝေဆာဆာလေး ဖြစ် အောင် သမီးသိချင်တာလေးကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြပေးစေချင်ပါတယ်”

ကောင်မလေးက အထူးလေ့ကျင့်ထားသော တိုက်စစ်မှူးလို ဝေဝေဝက် မနေဘဲ တိုက်ရိုက်တိုက်စစ်ဆင်လာသည်။ ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာ မီးရောင် ချွတ်ကနဲ လက်သွားသည်။

“ရုပ်ကမလှတဲ့အထဲ သရဲရုပ် ဖြစ်နေပါဦးမယ်၊ ပြောပြောဆိုဆို ရိုက်ပါ သမီးရယ်”

“ကြိုတင် သတိပေးပြီး ရိုက်မယ်ဆိုရင် သဘာဝအတိုင်း အရှိအတိုင်း Natural မဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

ပြောပြောဆိုဆို သုံးလေးပုံဆက်တိုက် ရိုက်နေပြန်သည်။

“ဦးရုပ်ပုံမြင်ပြီး ဦးရဲ့အကြောင်းအရာကို စိတ်မဝင်စားဘဲ ရှိမှာ စိုး လို့ပါ”

“ဦးက ကျောက်မျက်ကုမ္ပဏီအလုပ် မလုပ်ဘဲ ရုပ်ရှင်ရိုက်လည်း အောင်မြင်မှာပါ”

“ဟုတ်မယ်၊ ဦးကျောက်လုံးတို့ အံ့ကျော်တို့နေရာ အစားထိုးမယ်ဆိုရင်

ဖြစ်လောက်ပါတယ်။ ဦးသာ ရုပ်ရှင်ဝင်ရိုက်ရင် အောင်ခိုင်တို့ ငိုလိမ့်မယ်”
ရယ်မောရွန်းမြနေတဲ့ ဖူးငုံရဲ့အလှက သဘာဝပင်ကိုယ်အတိုင်း နုပျို
စိုလန်းနေပါသည်။

“ဦးရဲ့ ငယ်ဘဝ ဖြတ်သန်းမှုလေးတွေ စလိုက်ကြရအောင်”

အသံဖမ်းစက်လေးကို ဘယ်အချိန်တွင် စတင် အသုံးပြုလိုက်မှန်း
မသိလိုက်ပါ။ ဖူးငုံ၏ လက်ဝါးလေးထဲ ပျောက်ကွယ်နေ၍ ဖြစ်မည်။

“ဦးရဲ့ ငယ်ဘဝအကြောင်း ပြောပြရင် ဖူးငုံ ခုလို ရယ်မောပျော်ရွှင်ရမှာ
မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ပျက်စရာ စိတ်ညစ်စရာ၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေပဲ ကြားရမှာပါ။
ဖူးငုံတို့ မကြုံဖူးနိုင်တဲ့ ဘဝမျိုး၊ ကြားရင်တောင် မယုံနိုင်စရာ အဖြစ်ပျက်မျိုးမို့
အင်တာဗျူးမှန်သမျှ လက်ရှောင်နေခဲ့တာပါ။ သူငယ်ချင်းမြင့်မောင်က
အရက်ဝိုင်းမှာ တိုက်တွန်းတာနဲ့ မူးနေတုန်းမို့ မူးမူးရူးရူး လက်ခံလိုက်မိ
တာပါ”

[၂]

“အဖေက မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်၊ ထန်းအငှားတက်၊ လယ်အငှား
ထွန်၊ ယာအငှားလုပ်တဲ့ လက်လုပ် လက်စား၊ အမေက မုဆိုးမသမီး အထည်
ကြီးပျက်၊ မလုပ်တတ်မကိုင်တတ် ရှိတာထိုင်စားပြီး ရတဲ့ယောက်ျား ယူလိုက်
တော့ ဦးကိုမွေးတယ်။ အမေက ရွက်ကြမ်းရေကြိုရုပ်ပေမယ့် အဖေက ထွား
ထွားမားမား ယောက်ျားချော ချောတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဦးက အဖေတူသားလို့
ပြောကြတယ်။ ဟားဟားဟား ဦးစိတ်ကူးနဲ့ ကြံဖန်ပြောရတာပါ။ အဖေ
ဘယ်ပုံဘယ်ပန်းရှိမှန်းတောင် မသိလိုက်ရပါဘူး။ ဦး အခါလည်သားမှာ
ထန်းလျှောပြီး၊ ထန်းလျှောတယ် ဆိုတာက ထန်းပင်ပေါ်က ကျတာ၊ အဲ
ထန်းလျှောပြီး ဆုံးတယ်။ ယောက်ျားမရခင်တုန်းကတည်းက အထည်ကြီး
ပျက် မုဆိုးမသမီး အမေက ဘာလုပ်တတ်မှာမို့လဲ၊ ဒီရပ်ဒီရွာမှာတော့
လုပ်ကိုင်စားစရာမရှိဘူး။ မြို့ကိုတက် အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုပြီး အခါလည်
သားဦးကို ဘွားအေကြီးဆီ အပ်သွားတယ်။ အဲဒီကတည်းက အမေကို မတွေ့
ရတော့တာပဲ။ မြို့မှာလည်း အမေဘာလုပ်ကိုင် စားတတ်မှာမို့လဲ၊ ကောင်းမို့

သက် မကောင်းဖို့က များမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့်ပဲ ရွာကို မျက်နှာမပြရတာ နေမှာပါ။ ဦး သိတတ်စကတည်းက ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့် သူများ သေးစာကမ်းစာနဲ့ လူဖြစ်လာရတာပါ။ ဦးငါးနှစ်သားမှာ ဘွားအကြီးဆုံး ဆာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရောက်တယ်။ ရပ်ကရွာက သွေးမတော်သားမစပ် သူတစ်ယောက်ကို အနွဲ့တာခံပြီး ဘယ်သူက ကျွေးမွေးပြုစုမှာတဲ့လဲ။ ဘုန်းကြီး ဘာသာ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်မထားရင် ဦးဘယ်ဘဝ ရောက်မယ်ဆိုတာ နေ့မှန်းလို့ မရနိုင်ဘူး”

ပြောရတာ မောသွားသည်။ မကေသီ လာချပေးသော အအေးဘူးကို ချက်သောက်လိုက်သည်။ အချိုရည်အေးအေးက ပူလောင်သော ရင်ကို အေးမြစေနိုင်ပါ။ မောတာကလည်း ပြော၍ မောတာမဟုတ်။ ငယ်ဘဝ အကြောင်းကို တွေးပြီး မောမိတာ။ မိမိရှိ ဘမရှိ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ အုတ်ကြား ပေါက်တဲ့ မြက်ခြောက်ပင်လို ရှင်သန်ခဲ့ရသော ဘဝကို တွေးပြီးမောတာ။

“ဟိတ် ကောင်လေး ပန်ကန်ဆေးပြီးရင် နောက်ဖေးမှာပဲ ထမင်း ကျွန်ဟင်းကျန်လေးနဲ့ စားလိုက်”

ရပ်ကရွာက ပွဲတွေလမ်းတွေရှိလျှင်လည်း အများသူတကာလို တူတူ ဘန်တန် စားရသောက်ရတာမျိုး မဟုတ်။ ခိုင်းတာလုပ်ပြီး ကျွေးတာ စားရ ဘာ။ ကျောင်းမှာ ကပ်ရပ်နေတဲ့ ကပ်ပါးကောင်ကို ဘယ်သူကများ လူရာ သွင်းမှာပါလိမ့်။ ကိုယ်နှင့်ရွယ်တူတွေကလည်း ဆေးဖော်ကျောဖက် အပေါင်း အသင်း လုပ်မည့်သူမရှိ။ အထု အထောင်း ခံရပါများတော့ ထုသားပေသား ကျနေပြီး နာစရာကို နာရကောင်းမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ နာလှည့် ခဲ့ည်းပဲ ကြုံနေရတာဆိုတော့ သာလှည့်ဆိုတာ ရှိရကောင်းတယ်လို့ အောက်မှတော့ပါဘူး။ မယ်ဇလီ ပင်ပျို့အောက် ပေါက်လာတဲ့ ရွှေတမာလို ခါးချက်က နာလွန်းလှပါသည်။

ဘုန်းကြီးသင်ပေးသမျှ နမက္ကာရ၊ အတွင်းအောင်ခြင်း၊ အပြင်အောင် ခြင်း၊ သဒ္ဒါ၊ သင်္ဂြိုဟ် စတဲ့ သင်ပုန်းကြီး ဖတ်စာနဲ့ ပြီးရတော့မလို ဖြစ်ရာက-

“ဒကာကြီးက မွေးစားမယ်ဆိုရင်တော့ အတိုင်းထက် အလွန်ပေါ့၊ ဘုန်းကြီးရဲ့ သားတပည့်လိုဖြစ်နေတော့ ဒီကလေးရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက် စိတ် အေးစရာပါပဲ။ ကော့ငိုလေးလည်း လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်နိုင်တဲ့ အခွင့်

အရေးလေး ရသွားနိုင်တာပေါ့”

တစ်နေ့တွင် ကျေးသဖခင်ဖြစ်လာမည့် မြို့ကြီးက ထန်းလျက်ပွဲရုံ ယာဉ်မောင်း ဦးမြဒင်က ဘုန်းကြီး ကျောင်းရောက်လာသည်။ ဉာဏ်ရည် လည်း ထက်၊ လက်ကြောလည်းတင်း၊ အလိုက်လည်းသိတတ်တဲ့ ကျွန်တော် ကို ဘုန်းကြီးက သံယောဇဉ်ရှိနေပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ရှေ့ရေး တွေးပြီး ဦးမြဒင်ကို သားအဖြစ် မွေးမြူဖို့ ပေးခဲ့တာပါ။ ဘုန်းကြီးနှင့်ရွာကို မလွဲသာလို့ ခွဲခွာခဲ့ရတာပါ။ တင့်တင့်တယ်တယ် ထည်ထည်ဝါဝါ တိုက်တာ ခြံမြေဝင်းအတွင်းမှာ နေရသည်ဆိုသော်လည်း အစေခံတန်းလျားမှာသာ ကြီးပြင်းခဲ့ရပါသည်။

[၃]

“ဦးရဲ့ မွေးစားအဖေ ဦးမြဒင်က ဦးဘဝရဲ့ ကယ်တင်ရှင် ဖြစ်နေတာ ပေါ့နော်”

မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်၍ မှောင်လွန်းသော ငယ်ဘဝ ဖြတ်သန်းမှုများ အကြောင်း ပြောရင်း မောလျနေပါသည်။ အချို့ရည်ဗူးကို မော့သောက်လိုက် သည်။ ဘယ်နှစ်ကြိမ် မော့သောက်နေမိသည်မသိ။ တစ်ဗူးကုန်လျှင် နောက်တစ်ဗူးကို ဖွင့်သောက်သည်။

“တကယ့် ကယ်တင်ရှင် အစစ်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တင်လေဖူးသည့် ကျေး ဇူးရှိလျက် အဆပ်ခက်ဆိုသလိုပါပဲ၊ ဦးမြဒင်ရဲ့ မွေးကျေးဇူးကို ဆပ်ခွင့် မကြုံလိုက်ဘူးကွယ်”

ကံကြမ္မာ၏ သားကောင်ဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် ကံကြမ္မာပြုသမျှ နုရသူသာဖြစ်ပါသည်။ ဂုဏ်ထူး သုံးခုဖြင့် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ထူးထူး ချွန်ချွန်အောင်မြင်၍ ခြေထောက်နှင့်မြေကြီး ထိသည်ဟု မထင်ရလောက် အောင် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားကာ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်း ဆိုသော ဝမ်းသာလုံးဆိုမှုများသည် နေထိုင်ရာ အစေခံတန်းလျားသို့ အရောက် တစ်စမကျန် ပျောက်ဆုံးသွားတော့သည်။

“မင်းအဖေ မြဒင် ကားအက်စီးဒင်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားပြီ”

မပီမသ မသဲမကွဲ ကြားရသော စကားသံက ထိမှန်ချက် ပြင်းလွန်းလှသည်။ အဖေရင်း သေတုန်းက မသိတတ်သေးသည့် အရွယ်မို့ ပမ်းနည်းရကောင်းမှန်း မသိ။ အမေ စွန့်ပစ်တုန်းကလည်း နားမလည်တတ်သေးသည့် အရွယ်မို့ နာကြည်းရကောင်းမှန်းမသိ။ ဘွားအေကြီး ကွယ်လွန်တုန်းက ဦးခွေးရခြင်းသည်လည်း ယခု ငိုကြွေးရခြင်းကို မမီ။ ယခုအဖေ ပြုစုပျိုးထောင်၍ အောင်မြင်လာသည့်သတင်းကို အဖေသာ ကြားသိရပါက ဘယ်ဘက်များ ဝမ်းသာသွားမှာပါလိမ့်။

သား ဆယ်တန်းအောင်ရင် အဖေ့ကို သားတစ်လှည့် လုပ်ကျွေးခွင့်ပေးပါ။ အဖေ့အစား သား ကားမောင်းမယ်ဟု ပြောစဉ်က ကြည့်နူးပီတိခြင်နေသည့် အဖေ။ ကျောင်းအားတိုင်း အဖေ့ကို ကားမောင်းသင်ခိုင်း၍ ဦးခွေးသည်နား အဖေ မအားလျှင် ကားကို ဟိုမောင်းသည်မောင်း လုပ်ပေးသည်ကိုပင် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်နေသည့် အဖေ။ သွေးမတော် သားမစပ်သူကို သူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးသည့်အဖေ။ မျက်စိအောက်မှာပင် ကျေးဇူးမြင့်မိုရ်တောင်ကြီး ပြိုကျပျက်စီးသွားသည်ကို မြင်တွေ့သိက်ရသည်။

“ဦးမြဒင်ဟာ အဖေရင်း မဟုတ်တာဘဲ ပြောစရာရှိတာပါ။ အဖေ့ကို မမြင်ဖူး၊ အဖေ့မေတ္တာရိပ် မခိုလှုံဖူး သူမို့ အဖေဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဦးမြဒင်က ခက်ထုတ်ဖွင့်ဆိုပေးသွားတာပါ။ အဖေဆုံးတော့ အဖေ့နေရာကို ဆက်ခံရပါဘယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမလား၊ အဖေလို အဝေးပြေးကုန်ကား မောင်းရတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အိမ်ကားမောင်းရတဲ့ လစစား ဒေရိုင်ဘာပါ။ အဆားသင်နဲ့ ဘွဲ့ရတော့ အဖေနဲ့အတူ နေထိုင်ခဲ့တဲ့ ရိပ်မြဲက ခွာခဲ့ရပါတယ်။ အိမ်ကစပြီး နာလှည့်တွေ ကုန်ဆုံးသွားလို့ သာလှည့်နဲ့ ကြုံလာရတော့တာပဲ”

ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို စူးစူးလေးကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် ဘစ်နံတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်မို့ ကြိုးစား လေသလားဟု ထင်မြင်ယူဆနေပုံရသည်။ ကောင်မလေး အကြည့်ကြောင့် နောက်ကျောမလုံသလို ခံစားရသည်။

“ဘယ်လို သာလှည့်နဲ့ ကြုံရတာလဲ”

“ဦး စားကန့်ကို ကြီးပွားချမ်းသာချင်စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ စွန့်ပြီး ထွက်

သွားတယ်၊ ဖားကန့်မှာ...”

“ဦး ကြီးပွားချမ်းသာချင်စိတ်က ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာတာလား၊ နေရာဟောင်းမှာ မနေချင်တဲ့ အကြောင်းကိစ္စကော မပေါ်ပေါက်ခဲ့ဘူးလား”

မဖြေချင်သည့်မေးခွန်းကိုမှ ကောင်မလေးက ကောက်ကာငင်ကာ မေးမြန်းလာပြန်သည်။

“နေရာဟောင်းမှာ မနေချင်တဲ့ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကြောင့်လို့ပဲ ယေဘုယျအားဖြင့် ပြောပါရစေ”

တိကျသောအဖြေ မဟုတ်လေသောကြောင့် ကောင်မလေးက မကျေနပ်သလို စွေတစောင်းလေး ကြည့်နေသည်။

“ဖားကန့်အကြောင်း ပြောပါဦး”

“ဖားကန့်ကို ရောက်တော့ အောက်ခြေကပဲ စရတာပေါ့၊ ကျောက်တူးသမား၊ ကျောက်သွေးသမား ရေမဆေးကျောက်ရှာသူ၊ လူးကျင်း၊ မုန်ကျင်း၊ ဘယ်ကျင်းမှ မရှောင်ဘဲ နေပူမိုးရွာမရှောင် ကြိုးစားရှာဖွေရင်း ကံ ဉာဏ် ဝီရိယ အကျိုးကျေးဇူးကြောင့် သုံးနှစ်လောက်ကြာတော့ ရွှေဝတ်မှုန် ကျောက်မျက်ကုမ္ပဏီကို ထူထောင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်”

“ရွှေဝတ်မှုန် ကျောက်မျက်ကုမ္ပဏီလို့ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အမည်ပေးခဲ့ပါသလဲ”

ကျွန်တော်မဖြေချင်ဆုံး မေးခွန်းကိုမှ မေးပဲ မေးတတ်ပလေ။ ကောင်မလေးကို ပြိုင်စိတ်ဖြင့် ငြူစူသလို ကြည့်မိသည်။ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို ပြေးမလွတ်အောင် အမိဖမ်းမည့် ရံဝန်ထမ်းအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“ရွှေဝတ်မှုန် နာမည်လေးက ဦးရဲ့ဘဝမှာ မေ့လို့မရတဲ့ အမည်နာမလေးမို့ ဦးရဲ့ကုမ္ပဏီကို အမည်ပေးလိုက်တယ်လို့ပဲ ယေဘုယျအားဖြင့် ပြောပါရစေ”

“ဦး ယေဘုယျအနေနဲ့ပြောတာ နှစ်ကြိမ်ရှိသွားပြီနော်၊ ဦးမဖြေချင်တဲ့ ကိစ္စကို သမီး အတင်းမမေးချင်ပါဘူး”

နေရာဟောင်းမှာ မနေချင်တဲ့အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုနှင့် ရွှေဝတ်မှုန် အမည်နာမကိစ္စတစ်ခုက ကျွန်တော့်ကို အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးနေမှန်း

ခကောင်မလေး သိသိကြီးနှင့် မေးလေရောသလား၊ ညောင်မြစ်တူးရင်း ပုတ်
သင်ဥ ပေါ်ရမည့်ကိစ္စ။ မြင့်မောင်က ဆယ်တန်းအောင်သည်အထိ တာတွဲတွဲ
နေခဲ့ဘဲ နေခဲ့သူ။ အတွင်းသိ အစင်းသိ မြင့်မောင်ဆိုသည့်ကောင် ကျွန်တော့်
ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေပါမကျန် သည်ကောင်မလေးကို ဖော်ကောင်လုပ်ခဲ့ပြီ
သင်သည်။ နေရာဟောင်းနှင့် ရွှေဝတ်မှုန်သည် ဆက်စပ်နေသည့် အကြောင်း
အရာ၊ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားအောင် အချိန်မရွေး
လှုပ်ခတ်နိုင်သည့် အကြောင်းအရာ။

“မောင်- ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ အခွင့်အရေးရတာနော်၊ ဒီတစ်ကြိမ် မောင်နဲ့
ပဲရရင် ဘယ်တော့မှ ပြန်ဆုံနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိတော့ဘူး၊ ဘာလဲ...
မောင်က မှုန်ကို အချစ်သူရဲကောင်းလို စွန့်ပစ်ချင်တဲ့စိတ် မွေးချင်တာလား၊
ဘကယ်ပဲ မှုန်ကို မချစ်တော့လို့လား”

သည်ကောင်မလေးအရွယ်၊ သည်ကောင်မလေးလိုပဲလှည့် မှုန်ဆို
သော ကျွန်တော့်ဘဝ၏ အိုအေစစ်ကလေးကို ပြေး၍ မြင်မိသည်။ ရက်
အနည်းငယ်သာ တူယှဉ်တွဲ၍ ချစ်ပွဲဝင်ခဲ့ရပေမယ့် တစ်သက်တာလုံး မေ့မရ
အောင် စွဲခဲ့မိသည်။ ထိုအစွဲကြောင့်ပင် ယခုတိုင် တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီး
ဘဝနှင့် အထီးကျန်ခဲ့ရသည်များ။

“သားရေပေါ်အိပ် သားရေနားစား၊ အုတ်ကြားပေါက်တဲ့ မြက်ခြောက်
ပင်လို လူစားက ကျေးဇူးတရားကို နားလည်မတဲ့လား၊ ကလေးကဝ မွေးလာ
ဘဲလူက ကလေးကချေ စိတ်ဓာတ်ပဲ ရှိမှာပေါ့၊ အရထူးရင် ဘနဖူးကို သိုက်
ဘူးဖို့ ဝန်မလေးဘူးဆိုတာ မှန်လိုက်တာ”

ပြောင်မြောက်သော စကားလုံး အသုံးအနှုန်းတွေနှင့် ကျွန်တော့်ကို
အဆက်မပြတ် အလုံးလိုက်အခဲလိုက် ပစ်ပေါက်ခြင်းကို ခံရသည်။ ကျွန်တော်
အုတ်ကြားပေါက်တဲ့ မြက်ခြောက်ပင်လို လူစားမှန်ပေမယ့် သားရေပေါ်အိပ်
သားရေနား စားသူမဟုတ်ပါ။ ကျေးဇူးတရားကို နားမလည်သူလည်း
မဟုတ်ပါ။ ကလေးကဝ မွေးလာပေမယ့် ကလေးကချေစိတ်ဓာတ် လုံးလုံး
လျားလျား မရှိပါ။ အရထူး၍ အရူးထခြင်းလည်း လုံးဝမဟုတ်ပါ။ ဘနဖူးကို
သိုက်တူးလိုသည့် ကိစ္စတော့ ဝေလာဝေး။ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ပြောလိုလျှင်
မှုန်ကိုမှ မတန်မရာ ချစ်ရလေသလား၊ ငွေတစ်ပဲနှင့် ပုလဲကုံးကို ဈေးဆိုင်လို

သည့် လူစားဆိုလျှင် ငြင်းမရအောင် မှန်ကန်ပါလိမ့်မည်။

ကျောင်းပို့ ကျောင်းကြိုခိုင်းရာက တင့်တယ်ထည်ဝါသော တိုက်ကြီး ပေါ်နေ ရွှေပေါ်မြတင် ကောင်မလေး နှင့် အစေခံတန်းလျားက အခိုင်းအစေ ဒရိုင်ဘာကောင်လေးတို့ကို ဖူးစာရေးနတ်မင်းကြီးက ဘယ်လိုပင် စိမ့်စိမ့် ကံကြမ္မာအရ ဘယ်လောက်ပဲ လှနိုင်မှာပါလိမ့်။ ကျွန်တော်က ဆယ်တန်း စာမေးပွဲကို ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာဖြင့် ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်မြင်သောကြောင့် ဆယ်တန်းတက်နေသည့် ကောင်မလေးကို Guide လုပ်ခြင်းက အစပျိုးခဲ့ သည်။ ကျွန်တော်က အဝေးသင်နှင့်ဘွဲ့ရ၊ ကောင်မလေး Day တက်၍ Final စာမေးပွဲ ဖြေဆိုအပြီး ခိုးရာလိုက်ပြေးခြင်းဖြင့် သံယောဇဉ်နယ်နိမိတ်ကို ဇွတ်အတင်း နယ်ချဲ့ခဲ့ကြသည်။ မိုးမမြင်လေမမြင် ပျော်စရာ သက်တမ်းက ခွေးရူးကောင်းစား တစ်မွန်းတည့် ဆိုသလိုပင် ရက်ပိုင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

“ဦးကုမ္မဏီ တည်ထောင်ထားကတည်းက အများအယွင်း ကင်းနိုင် သမျှ အကင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကိုယ်လုပ်ကိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းကိုလည်း ကောင်းနိုင် သမျှ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့လို့လည်း ခုလိုအောင်မြင် လာရ တာပါ”

ကောင်မလေးက ဘာကြောင့်အောင်မြင်တယ်၊ ဘယ်လို အောင်မြင် တယ်၊ ဘယ်လောက် အောင်မြင်တယ်ဆိုတဲ့ ကြီးပွားကြောင်း နည်းလမ်း ကောင်းတွေကို ဇောင်းပေးမေးမြန်းချင်ပုံမရ။ ကျွန်တော် တိတိကျကျ အဖြေ မပေးခဲ့တဲ့ ယေဘုယျပြဿနာ နှစ်ရပ်ကိုသာ စပ်စုချင်ပုံရပါသည်။

“လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်ကိုယ် တစ်ကွက်ချန်လေ့ ရှိကြတယ်၊ ကိုယ်ပဲ အရုန်းကန်ရဆုံး၊ အမှန်းခံရဆုံး၊ အရုံးခံရဆုံးလို့ အကြောင်းပြပြီး ကိုယ်လွတ် ရုန်းလေ့ရှိကြတယ်။ ဦးယေဘုယျ ချန်လှပ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာနှစ်ရပ်က ပေါင်း စပ်ပြီး ဖြစ်ပေါ်ပုံရပါတယ်။ အဲဒီပြဿနာရပ်ကြောင့် တစ်ဖက်သား ဘယ်လောက်နစ်နာခဲ့ရမယ်ဆိုတာ ဦးမတွေးခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဗျာ”

“ဦးက ကိုယ်လွတ်လက်လွတ် ဖားကန်ကို ထွက်ပြေးပြီး နောက် ကြောင်းကို ပြန်စောင်းလို့တောင် လှည့်ကြည့်ဖော်မရဘူး မဟုတ်လား”

“လှည့်ကြည့်ဖို့အကြောင်း လုံးဝမရှိဘူး သမီး၊ အိမ်ကြီးရှင်တို့က

သမီးရတနာကို ထိန်းသိမ်းပြီးကတည်းက အစောင့်အရှောက် အမျိုးမျိုးနဲ့ အနားကပ်လို့မရအောင် နောင်ဖွဲ့ထားတာလေ။ ဦးအသက်ကိုတောင် ရန်ရှာဖို့ အန္တရာယ်ပေးတော့ ဘယ်သူမပြေးဘဲ နေနိုင်ပါ့မလဲ”

“ဘယ်လောက်ပဲ ထိန်းသိမ်းထိန်းသိမ်း အချိန်ကာလ ကန့်သတ်ချက် ဘစ်ခုအတွင်းမှာပဲ ရှိတော့မပေါ့။ အမြဲတစေ ထိန်းသိမ်းထားဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တာ။ တကယ်ဆို ဦးကုမ္မဏီထောင်ပြီးချိန်မှာ လိုက်ရှာဖို့ သင့်တယ်”

“လိုက်ရှာဖို့ ဟုတ်လားသမီး။ တစ်သက်မှာ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ မြဲခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ကို နေလာ နှင်းပျောက်သလို ဘယ်သဘောထားနိုင်ပါ့မလဲ သမီးရယ်။ ဦးဘဝ တင့်တောင်းတင့်တယ် ဖြစ်နေချိန်မှ နေရာဟောင်းဘို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ကြီးရှင်တို့ နိုင်ငံရပ်ခြားကို အပြီးပြောင်းသွားတဲ့ သတင်းက ဦးမျက်ဖြူဆိုက်အောင် အစွိုက်ကို အထိုးခံသို့က်ရတဲ့ လောကဓံ လက်သီးတစ်ချက်ပါပဲ”

ကောင်မလေးက ပြစ်ချက်တစ်စုံတစ်ရာ ရှာဖွေမတွေ့ရှိသော ဖြစ်ရပ်ဘို့ ပြဿနာရှာချင်ဟန် မတူတော့ပါ။ အေးဆေးကြည်လင်လာသော မျက်နှာဆေးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ငေးမော၍ ကြည့်နေသည်။

“ကဲ ဦးကို ဒီလောက်အနှောင့်အယှက် ပေးရရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ။ သမီးကို ခွင့်ပြုပါ”

ရုတ်တရက် နှုတ်ဆက်သွားသော ကောင်မလေး၏ နောက်ကျောကို ငေးမောကြည့်ရင်း တွေ့ဝေနေမိသည်။

[၄]

ကြည့်စမ်း။ ကုသိုလ်ကံအကြောင်း အပေါင်းသင့်ပြီး စီးပွားရေးအရ အောင်မြင်လာတာလေး တစ်ခုတည်းအပေါ် အခြေခံ၍ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အထင်ကြီးမိခဲ့သည်။ ပရိုဂရမ် တစ်ခုအပေါ်မှာ အဘက်ဘက်က လစ်ကွက်ဟာကွက် မရှိအောင် လေ့လာစိစစ်တတ်သူ၊ အမှားအယွင်း ကင်းနိုင်သမျှ အကင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်သူ၊ လုပ်ငန်းကိုလည်း ဆကင်းနိုင်သမျှ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ကိုင်သူဟု စိတ်ကြီးဝင်ကာ

ဘဝင်မြင့်ခဲ့သည်။

ကြည့်စမ်း၊ မနေ့က အရက်ပိုင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဆုံကြ၍ မသောက်စဖူး အသောက်ကြူးကာ မူးမူးရူးရူးနဲ့ အင်တာဗျူးခွင့် ပေးခဲ့ သလား၊ မပေးခဲ့သလားဆိုတာ မသေချာမရေရာဘဲ ဗျူးလာသမျှ မေးခွန်းများ ကို ဖြေခဲ့မိသည်။ ပထမပိုင်း မေးခွန်းများက အင်တာဗျူးနေကျ သမားစဉ် အတိုင်း ဖြစ်သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆိုင်ရာဘက် ယိုင်နဲ့ သွားသည်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် သတိမထားမိလိုက်။ ပုံကိုင် ကောင်းသော ဘာမဟုတ်သည့် ကောင်မလေး၏ စကားရေလျှင်ကြောဝယ် မျောချင်တိုင်း မျောလွင့်ခဲ့မိသည်။ ကောင်မလေး ရုတ်တရက် ထပြန်သွားမှ တစ်ခုခု မှားနေပြီဖြစ်ကြောင်း သံသယဝင်လာမိသည်။

“မင်းပဲ မနေ့က အသည်းအသန် အင်တာဗျူးလိုကြောင်း ငြင်းခဲ့ တာလေ၊ ငါလက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ ဂျာနယ်လဲ မင်းစားပွဲပေါ်မှာ ရှိလိမ့်မယ်၊ ဂျာနယ် Reporter စာရင်းထဲမှာ ဖူးငုံရွှေရည်ဆိုတာ ပါပေမယ့် ဒီနေ့ တစ်ချိန် လုံး ဂျာနယ်ရုံးမှာ ရှိနေတာပဲ၊ ဖူးငုံရွှေရည်က မင်းပြောသလို ချောချော လှလှလေး မဟုတ်ဘူးဟ၊ အသား မည်းမည်း ပုပုဝဝရယ်”

သူငယ်ချင်း မြင့်မောင်က ကျွန်တော်၏ အပွဲပွဲ နွဲ့လာသမျှ ယခု ပွဲကျမှ နှပ်ပစ်ခြင်းခံရသည့် အကြောင်းအရာ ကို ဖုန်းဖြင့် ရယ်ကျဲကျဲ ပြော လာသည်။ ကျောချမှ ဓါးပြမှန်းသိသဖြင့် အောင့်သီးအောင့်သက် နိုင်လှ သည်။

ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိရာက မသိစိတ်က နှိုးဆော်လာ သည်။ သတင်းကောင်းကြားရမည် ဆိုလျှင် ကျောက်ကောင်းတစ်လုံး ရမည် ဆိုလျှင် ယခုလိုဘဲ အာရုံရိပ်က နှိုးဆွလာတတ်သည်။ ကျွန်တော်ဘဝ အတွေ့အကြုံအရ မနသိကာရ မျက်ရမ်းမှန်းဆရာတွင် ကောင်မလေး လာရောက် တွေ့ဆုံခြင်းသည် လာခြင်းကောင်းသော အကြောင်းခြင်းရာ တစ်ရပ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေမိသည်။

*

[၅]

အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေခဲ့ဖူးပါသော်လည်း အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကျော
ဒိုင်းပစ်ခွာလာခဲ့သဖြင့် မြို့ကြီး၏ ခေတ်နှင့်အညီ တိုးတက်ခေတ်မီလာ
သည်ကို တအံ့တဩ မြင်တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် မမှတ်မိလောက်အောင်
ပြောင်းလဲခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်။ မြို့ကြီး၏ လမ်းမများပေါ်မှာ ဒရိုင်ဘာ
ဘဝဖြင့် ကျင်လည်ခဲ့ဖူးတော့ ဘယ်ရပ်ကွက် ဘယ်လမ်း ဘယ်နေရာ ဆိုတာ
ကို မြင်ရုံနှင့် မှတ်မိနေသည်။ အထူးသဖြင့် နေရာဟောင်း နီးနားဝန်းကျင်
ရောက်လာလျှင်ပဲ ရင်တွေအဆမတန် ခုန်လာသည်။

အိပ်မက်ဆိုးများ မကြာခဏမက်လေ့ရှိသော နေရာဟောင်း၏
တိုက်တာခြံမြေကို ဘွားကနဲ မြင်တွေ့ရတော့ အသက်ရှူ ရပ်တန့်မတတ်
ဘုန်လှုပ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် လိပ်စာမှားပြီး ရောက်လာ
လေသလား ထင်မှတ်မှားနေသည်။

လူမနေတာကြာသော ပြယုဂ်အဖြစ် တင့်တယ်ထည်ဝါလှသော တိုက်
အိမ်ဟောင်းက အကောင်းဆုံး သရုပ်ဆောင်နေသည်။ တိုက်ကပ်နွယ်ပင်
ဘို့က တိုက်အိမ်ဟောင်းကို ဝါးမြို့ပစ်ရန် နွယ်ချင်တိုင်းနွယ်၊ လိမ်ချင်တိုင်း
ဒိမ်ကာ ရှုပ်ထွေးပေလီလျက် ရှိသည်။ အိမ်ရှင်တွေ ရှိကောရှိနေပါ့မလား
ဟူသော သံသယဖြင့် ခြံဝင်းတံခါးရှေ့ ကားဟွန်းသံ တပွမ်ပွမ် ပေးမိသည်။
ဆယ့်ငါးမိနစ် ကြာသည့်တိုင် လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရှိသောကြောင့်
ခံတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ဖို့ ဟန်ပြင်တော့မှ ခြံတံခါးဝ
ဆီတွင် လှုပ်ရှားမှုကို တွေ့ရသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်ပါသလဲရှင် - ဟော ဦးဦး လိုက်လာတယ်”

ကားမှန်ချလိုက်စဉ် ကောင်မလေးက အလန့်တကြား အံ့အားသင့်စွာ
နှုတ်ဆက်လာသည်။ သံတံခါးကို ကပျာကရာ ဖွင့်ပေးနေသည်။ ဆင်ဝင်
အောက်ထိ ကားကို မောင်းလာခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်များစွာက လခစား
ဒရိုင်ဘာဘဝကို အောက်မေ့မိသည်။ ထိုဆင်ဝင်အောက်မှာပင် မှုန့်ကိုကြို၍
ဆိုဆင်ဝင်အောက်သို့ပင် မှုန့်ကို ပို့ရသည်ကို သတိရနေသည်။ တိုက်ကြီးပေါ်
မှ မှုန့်ဆင်းလာမည်ကို လပြည့်ဝန်းကို မျှော်တရသလို စောင့်စားခဲ့ဖူးသည်။

“ကားပေါ်က မဆင်းတော့ဘူးလား”

တိုက်ရှေ့တံခါးမှ ထွက်ပေါ်လာမည်ကို စောင့်စားမျှော်လင့်နေစဉ် တိုက်ဘေးမှ ထွက်လာသည်ကို သတိမထားမိ။

“မှုန် - မှန်ပါနော်”

ငယ်ရုပ်တွေ ပျောက်လောက်အောင် ဝဝတုတ်တုတ် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေပါ။ ငယ်ငယ်ကလို သွယ်သွယ်လျလျထက် ပို၍ဖွံ့ဖြိုးလာသည်။ တည်ငြိမ်လာသော၊ သိမ်မွေ့လာသော သိရ်သရေတို့ကို မြင်တွေ့ရသည်။

“နိုင်ငံခြားကို အပြီးပြောင်းသွားတယ်ဆိုလို့ ဒီတစ်သက်တော့ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်မှန်းခဲ့ပါဘူး”

တစ်သက်တာလွမ်းသမျှ အတိုးချ၍ လွမ်းရပါသည်။ လွမ်းစတာရှည်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ခွဲရတာက နှစ်ပေါင်းများစွာပါ။ တွေ့ရတော့လည်း လွယ်လွယ်ကလေး။ ကိုယ့်နိုင်ငံ ပြန်ရောက်တဲ့ ညနေမှာပဲ စားပွဲရုံမှာ မောင့်ကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ရတယ်လေ။ ဟိုဘက်ခန်း ဒီဘက်ခန်း ဆိုပေမယ့် အခန်းချင်းက ကပ်နေတော့ မောင်တို့ ပြောနေကြတဲ့ စကားတိုင်းကို အတိုင်းသားကြားနေရတယ်”

နေခြည်သစ်ဂျာနယ် အင်တာဗျူး၏ မြစ်ဖျားခံရာကို တွေးမိလာသည်။ နေခြည်သစ်ဂျာနယ် Reporter ယောင်ဆောင်လာသူ သမီးလေး၊ ဖအေအကြောင်း စုံစမ်းပုံက ယဉ်လှသည်။

“မေမေ ဦးကို အိမ်ထဲ ခေါ်ပါဦး”

“ခုချိန်ထိ ဦးလို့ပဲ ခေါ်နေဦးမှာလား”

“ဖေဖေလို့ ခေါ်ချင်တာ လျှာကိုယားနေတာပဲ ဦးရယ် အဲ - ဖေဖေရယ်”

သမီးလေးက ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လာသည်။ သမီးလေးကို တွေးပိုက်ယုယရင်း အတိတ်က အမှန်းတွေ၊ အာဃာတတွေ၊ ကြေကွဲမှုတွေ သင်ပုန်းချေ လိုက်နိုင်ပါပြီ။ ဝမ်းသာလွန်း၍ ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုကြွေးနေသော သမီးလေး၏ ကျောပြင်ကို ပွတ်သပ် ယုယနေမိပါသည်။

“ကိုယ်ဝန်ကြောင့် အရှက်တကွ အကျိုးနည်းရမှာကို မြင်ပြီး နိုင်ငံ

ရပ်ခြားကို ပြောင်းသွားကြတာလေ။ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်မြေကို တစ်နေ့တော့ ပြန်လာရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်နဲ့ အိမ်ကို မရောင်းဘဲ ထားခဲ့တယ်။ မိဘတွေ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်၊ သမီးလေး ကျောင်းပြီးတော့မှပဲ ပြန်ခွင့်ကြံတော့တယ်။ ဖအေငတ်နေတဲ့ သမီးလေး အင်တာဗျူးပြီး ပြန်လာတုန်းက ခုလိုပဲ ရိုက်ကြီးတင်င် ငိုပြီးပြီလေ ”

“မငိုနဲ့တော့ သမီးလေး၊ မသေကောင်း၊ မပျောက်ကောင်း မိသားတစ်စု ပြန်လည်တွေ့ဆုံပွဲလေး ပျော်ပျော်ပါးပါး နွဲ့ကြရအောင်လေ။ မိသားစုတစ်စု တစ်သက်မခွဲစတမ်း လက်တွဲသွားကြရအောင်လေ ”

မျက်ရည်များနှင့် ပြုံးနေသည့် သမီးလေးကို ဘယ်ဘက်မှာထား၊ အချစ်ဆုံး မှုန့်ကိုညာဘက်မှာထား၍ တိုက်အိမ်ကြီးထဲ ခပ်ရဲရဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ယခင်က တွန့်ဆုတ်ခဲ့သော ခြေလှမ်းတို့သည် ယခုတော့မူ သန်စွမ်းရဲဝံ့နေပါပကောလား။

ယဉ်တစ်ကိုယ်မယိ

ယဉ်တစ်ကိုယ်မယ်

[၁]

“ဆရာက ပန်းချီရေးနေတာနဲ့ မတူဘူး၊ ဆေးသုတ်နေတာနဲ့ တူနေတယ်”

နေမိအောင် အပြေးအလွှားလှုပ်ရှားနေသောလက်များ အမိုက်အတန့်အားဖြင့် ရပ်တန့်သွားသည်။ နေဝင် ဆည်းဆာရွှေခင်း၏ အာရုံရိပ်နှင့် နိမိတ်ပုံများကို စကားတစ်ခွန်းကြောင့် အပျက်စီးမခံနိုင်ပါ။ ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောဘဲ လုပ်လက်စအလုပ်ကို အာရုံစုစည်း၍ လုပ်ကိုင်နေမိသည်။ သဘာဝပကတိအရှိတရားထက် ခံစားမှုက ပိုသောကြောင့် ဆေးရောင်၏ သင်္ကေတကို တော်ရုံလူနားမလည်နိုင်လောက်ပေ။ ရိုးမထက်က နေဝန်းနီသည် တောဆွေ၊ တောင်တွေ လူနေအိမ်ခြေတို့ကို ထိရောက်စူးရှသော အလင်းမဖြန့်ဝေနိုင်တော့သော မျက်နှာညိုရိရီသည် အလွမ်းဓာတ်ခံဖြင့် မှန်ဝေဝေ၊ အမိုက်ဓာတ်ခံဖြင့် မှန်တောတောဖြစ်၍ နေပေသည်။ အရွယ်လွန်တို့၏ ခံစားချက်များ ဖြစ်နေလေမလား။ နေမင်းကို လူတစ်ယောက်အဖြစ် သဘောထားကာ တွေးနေမိသည်။ အတွေးဖြင့်ပင် ဆည်းဆာရီ၏ မပီမသရုပ်ပုံလွှာကို ရေးနေမိသည်။

စိတ်တိုင်းကျနီးပါး ရေးခြယ်ပြီး၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားမိလာသည်။ ဟော ကြက်ပွဲတစ်မျှ စည်ကားနေပါပေါ့လား။ သည်အရပ်သည်ဒေသတွင် ယခုလို Outdoor ထွက်သော ပန်းချီဆရာကို မြင်တွေ့

ကောင်းမှ မြင်တွေ့ဖူးပေလိမ့်မည်။ နေဝင်ဆည်းဆာကို နေရာတိုင်းတွင် မြင်တွေ့နိုင်သော်လည်း ယခု ကျွန်တော်မြင်တွေ့နေရသော နေဝင် ဆည်းဆာ၏ အလှကို မြင်တွေ့ကောင်းမှ မြင်တွေ့ဖူးပါလိမ့်မည်။ ပန်းချီ ဆရာများ မရောက်ပေါက်သော အရပ်ဒေသပေမို့ ကျွန်တော်အတွက် ထူးခြား ဆန်းပြားသော သဘာဝလက်ဆောင်မွန်ကို ရရှိလိုက်သည်။

ကျွန်တော် ပန်းချီရေးသည်ကို စိတ်အဝင်စားဆုံးဟု ဆိုရမည့် ကျွန်တော်နှင့် အနီးကပ်ဆုံး ကောင်မလေးသည် ကျွန်တော်ပရိသတ်ထဲတွင် ထူးခြားထင်ရှားနေပေသည်။ ပုစုစရတွေ၊ သားပိုးမြေးတွဲတွေ မကြုံဖူးမြဲ ထူးကဲလှစွာ တစ်ရွာလုံးလိုလို ထွက်ကြည့်ရာတွင် သူကလေးက ထိုရွာသူ တွေနှင့် မတူရေးချမတူ။

“ပန်းချီရေးတယ်လို့လည်း ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဆေးသုတ်တယ်လို့ လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။

သူကလေးကို ကျွန်တော် ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ နှောင့်ယှက်မိတာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဆရာလက်ရာက တော်တော်ကောင်းပါတယ်”

“ချီးမွမ်းတာ စောလွန်းတယ်၊ ပန်းချီကားက ခုမှ စရုံရှိသေးတာ”

“ကျွန်မက မြို့ကလေးမှာ ပန်းချီဂယ်လာရီ ဖွင့်ထားပါတယ်၊ ပန်းချီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နားမဝေးလှပါဘူး။ စောစောက ဆရာရေးနေတာ အရမ်းမြန်နေ သလားလို့ ပန်းချီရေးတာနဲ့ မတူဘဲ ဆေးသုတ်တာနဲ့ တူနေသလားလို့ပါ”

သူကလေးက မြို့ကလေးမှာ ပန်းချီဂယ်လာရီ ဖွင့်သတဲ့လား၊ အံ့ဩ စရာပဲ၊ ဘယ်လိုပန်းချီကားတွေ ဈေး ကွက်ဝင်ပါလိမ့်မလဲ၊ ပန်းချီကားတွေ ဘယ်လိုရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနေပါလိမ့်။

“နေဝင်ဆည်းဆာက လက်မသွက်လို့ မရဘူး။ ချက်ချင်းအရောင် ပြောင်းနိုင်တာမို့ အချိန်လူပြီး ရေးနေရလို့ပါ။ ဆည်းဆာရဲ့ ဝိညာဉ်ကိုတော့ ဖမ်းဆုပ်မိပါပြီ။ ပုံရိပ်ကိုတော့ တဖြည်းဖြည်းပုံဖော်တော့မယ်၊ ဟောဒီမှာ ပြန်ပြီး အမှတ်ရအောင် ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းလည်း တင်ထားပါတယ်။

ကျွန်တော်အိတ်ထဲက Digital Camera လေးကို ဆွဲထုတ်၍ ပုံပေါင်း ၃၀ ပုံမျှရအောင် ရိုက်ကူးထားသော ပုံများကို တစ်ပုံချင်း ထုတ်ယူပြသသည်။

“အရမ်းလှတာပဲနော်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မက ဒီရွာမှာပေး၊ ဒီရွာမှာ ကြီးခဲ့တာပါ။ ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်က ပန်းချီအဓိကနဲ့ ကျောင်းပြီးလို့ မြို့ တက်ပြီး ပန်းချီအရောင်းပြခန်းလေး ဖွင့်ထားတာပါ။ ပန်းချီကို ကိုယ်တိုင် မဖန်တီးနိုင်ပေမဲ့ ခံစားလို့တော့ ရပါတယ်။ Outdoor ပန်းချီဆရာဆိုလို့ အပျော်တမ်းသမားတွေနဲ့ပဲ တွေ့ဖူးတော့ ဆရာလို Professional တွေနဲ့ ခုမှပဲ အနီးကပ်တွေ့ဖူးတာပါ။ ပန်းချီကားတွေကိုလည်း ကျွန်မသူငယ်ချင်း ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေးက ကောင်းနိုးရာရာ ဝယ်ပို့ပေးလို့ အဆင်ပြေပါတယ်။ ပန်းချီပြပွဲတွေ သွားလာပြီး ဝယ်ယူနိုင်လောက်အောင် ငွေကြေးလည်း မတောင့်တင်းလှပါဘူး။”

ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်ဆင်း ကောင်မလေးကို ဒီရွာသူဟု ကျိန်ပြော လည်း ယုံချင်သူ ရှိမည်မဟုတ်။ ထို့ထက်မှာမူ စားကုန်သောက်ကုန် လူသုံး ကုန်လေးတွေလို ငွေဖြစ်လွယ်သော ကုန်စုံဆိုင်မဖွင့်ဘဲ ပန်းချီအရောင်း ပြခန်း ညှိတာကလည်း အံ့မခန်းလောက်စရာ ကောင်းလှပါသည်။

“မြို့ငယ်ငယ်လေးမှာ ပန်းချီအရောင်းရ တွင်ကျယ်ပါ့မလား၊ ပန်းချီဆို ဘာကလည်း လူတိုင်းခံစားနိုင်တဲ့ အရာမဟုတ်ဘူးလေ၊ မရှိမဖြစ် ဝယ်ယူစား သုံးရမယ့် လူသုံးကုန်လည်း မဟုတ်တော့”

“မှန်ပါတယ်၊ ပန်းချီပြခန်းငှားခတောင်မှ အနိုင်နိုင်ပါ။ ကံကောင်းချင် တော့ အခုနှစ်ပိုင်းမှာ နိုင်ငံခြားသားတွေ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ အရောက်အ ခေါက် များလာပါတယ်။ သူတို့တစ်တွေက အပျိုစင်တောတွေတောင်တွေကို ကြည့်ရှုခံစားဖို့ လာကြတာပါ။ ဒီဘက်မှာ အပျိုစင်တောလေးတွေ၊ တောင် ဆေးတွေ ကျန်ကောင်းကျန်ရာ ကျန်နေသေးတာရယ်၊ သွားဖို့လာဖို့ လွယ်ကူ ဘဲ ဒေသရယ်ကြောင့် နိုင်ငံခြားသားတွေ အဝင်အထွက် ရှိနေတာပါ။ သူတို့ ဆဲမှာ ပန်းချီကား မြတ်နိုးသူတွေ ပါလာလေ့ရှိတယ်”

“ဒါဆို ပန်းချီဈေးကွက်က အထိုက်အလျောက် ရှိနေတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တစ်နှစ်လောက် အောင့်အည်းသည်းခံပြီး ပန်းချီကား တွေ စုဆောင်းထားတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကို အထိုက်အလျောက် ခံစားနေရ ခါပြီ။ ဒါနဲ့ ဆရာက မြို့ကလေးမှာ အသိရှိလို့လား”

“မရှိပါဘူး”

“ဒီရွာမှာကော”

“အမှန်ကတော့ မြို့ကလေးကို သွားဖို့ လိုက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရန်ကုန်မြို့က ပန်းချီပြပွဲအထိသွားဖို့ လိုက်လာတာပါ။ ဒီရွာအလွန်က နေဝင် ဆည်းဆာအလှကို မြင်တော့ ဘာမှမစဉ်းစားမဆင်ခြင်ဘဲ ကားပေါ်က ဆင်းနေလိုက်တာပါ။ ဒီရွာမှာ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းတော့ မရှိပါဘူး။ ခုတော့ မိတ်သစ်ဆွေသစ် ရနေပြီလို့ ထင်ပါတယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူကလေးက ပြုံးစေဖြင့် ကြည့်နေသည်။ မပြုမပြင် ပင်ကိုယ်အလှက နေညိုစ အချိန်မှာပင် ချိုမြနေပါသည်။

“ဆရာပစ္စည်းတွေ သိမ်းလိုက်ပါတော့လား၊ အချိန်လည်း မရှိတော့ ပါဘူး၊ အမေအိမ်မှာပဲ ဒီတစ်ည တည်းခိုနိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ပန်းချီသမားတွေ ရောက်ရာအရပ်မှာ တည်းခိုနိုင်တာဆိုလို့ ဘုန်းကြီး ကျောင်းရယ်၊ ဧရပ်ရယ်ပဲ ရှိတာ၊ ညီမလေးနဲ့ တွေ့ရတော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပါပဲကွယ်”

[၂]

တောတောင်နှင့်နီး၍ ထင်သည်။ ၎င်းမျိုးစုံတို့ တီတာသံပေး၍ အိပ် တန်းထကြပြီ။ အိပ်ကောင်းကောင်းနှင့် အိပ်လိုက်၍ ကြည်ကြည်လင်လင် နီးလာသည်။ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်သည် သာသောင့်သာယာရှိနေပါသည်။ ခြင်တစ်ကောင်မျှမရှိသော နေချင့်စဖွယ် ရွာကလေးပါ။ ရိုးမနှင့်နီးသော်လည်း ကားလမ်းနှင့် မဝေးသဖြင့် ခေါင်လည်း မခေါင်လှ၊ ချောင်လည်း ချောင်မကျ ပါ။ အိမ်ခြေကတော့ တစ်ရာပြည့်မည်မထင်။ ထိုရွာကလေးတွင် ပန်းချီအနု ပညာကို တန်ဖိုးထားသော ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်ဆင်း ကောင်မလေး တစ်ယောက် မွေးဖွားလာသည်မှာ ယုံချင်စရာမကောင်း။

သူကလေး၏ အမေသည် ရပ်ထဲရွာထဲတွင် မြင်တွေ့ရသော သာမန် အဘွားအိုတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ အညိုထဲက အဖြူ၊ အပူထဲက အအေး တစ်သွေးတစ်မွှေး သူကလေးကို ထိုအဘွားအို၏ သမီးဟု ဆွေဖို့ စပ်ရမှာပင် ခက်လှပါတော့သည်။

တောအုပ်နှင့်မဝေးလှသောကြောင့် သစ်ပေါပေါဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ရွာပုံစံအိမ်အိုဟောင်းသည် ကိုဇည့်သည် ကျွန်တော်အဖို့ ချမ်းမြေ့ရိပ်ငြိမ်လေး ဖြစ်၍ နေပေသည်။

“ဆရာ နိုးနေပြီလား၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့်အကြော် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ ဆရာ”

အိပ်နိုးထ တမူနဲ့တမူနဲ့မှာပင် သူကလေး၏ အလှက သိသာ ထင်ရှားနေပါသည်။ အိမ်အပြင်ဘက် စမ်းချောင်းလေးမှ ရေသွယ်ယူထားသော ခိမ့်စမ်းရေကြည် အေးမြမြကြောင့် ကိုယ်လက်သန့်စင် မျက်နှာသစ် သွားတိုက်ရတာ အတော်အဆင်ပြေသည်။ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့။

ပဲဆီစစ်စစ် ဆမ်းထားသော ငရိပ်ကောက်ညှင်းပေါင်းလေးက အငွေ့ဘထောင်းထောင်းနှင့် စားချင့်စဖွယ်။ ဘူးသီးကြော်ကလည်း ပူပူနွေးနွေး ရှိနေသည်။

“အိမ်မှာပေါင်းတဲ့ ကောက်ညှင်းနဲ့ အိမ်မှာကြော်တဲ့ အကြော်မို့ ကောင်းမှ ကောင်းပါ့မလား မသိဘူး”

တစ်တို့တစ်ဖုံ စားကြည့်ရုံနှင့်ပင် အရသာက လျှာရင်းမြက်လှသည်။ ဆိုင်က ကောက်ညှင်းပေါင်း အကြော်တို့နှင့်သာ ပြီးရသော ကျွန်တော်အဖို့ သူကလေး၏ လက်ရာမှာ အရသာထူးလှသည်။ ရွာထမင်း ရွာဟင်း ဆိုပေမဲ့ မနေ့က ညစာလည်း ခံတွင်းတွေ့လှသည်။ ထမင်းပူပူ၊ ဟင်းပူပူနှင့် အားမနာဘမ်း စားသောက်မိသည်။ ရိုးမနောက်ခံ တောတောင်အနီးက ရွာကလေးမို့ ဆောင်း၏ အအေးဒဏ်ကို မွေ့မွေ့သိပ်သိပ် ခံစားရသည်။ ညတုန်းကလည်း ခြမ်းကပ်စောင်နွေးနွေးနှင့် တစ်ရေးမျှ မနိုးအောင် အိပ်ခဲ့ရသည်။

“အရမ်းစားလို့ ကောင်းတာပဲ၊ အစားကြီးတဲ့ ဧည့်သည်ကို မပြုငြင် ခိုက်ပါနဲ့နော်”

“ကျွန်မတို့က ဟန်စားပန်စား တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းစားတဲ့ *ည့်သည်မျိုးကို မကျွေးချင်ဘူး၊ ခုလို အားရပါးရ စားတဲ့ ဧည့်သည်မျိုးဆို ဘယ်လို ကျွေးရ ကျွေးရပါ၊ အားမနာပါနဲ့”

အဘွားအို၏ နှစ်လိုဖွယ်စကားက ကျွန်တော်အတွက် အနေမခက်အေးပါ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောတတ်သူမို့ ရင်းနှီးခင်မင်စရာ

ကောင်းလှပါသည်။

“ကျွန်မတို့က ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ။ အစ်မတို့ လင်မယားက လယ်ထဲယာထဲမှာပဲ အနေများတယ်။ တူလေး တူမလေးတွေနဲ့ အမေက နေရတာ။ ကျောင်းပိတ်လို့ တူလေး တူမလေးတွေ လယ်ထဲယာထဲ ဆင်းသွားရင် အိမ်မှာ အမေတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာလေ။ ကျွန်မကလည်း တစ်လနေမှ တစ်ရက် နှစ်ရက်ထက် ပိုနေရတယ် မရှိပါဘူး။”

“ပြောမနေနဲ့ ငါ့တူ၊ ဒီသမီးက သမီးလို့သာ ဆိုရတာ ငယ်ကတည်းက ပွဲစားကြီးလင်မယားက မွေးစားလို့ မြို့မှာပဲ အနေများတယ်။ သူ့အဖေဆုံးတာတောင် တက္ကသိုလ်တက်နေလို့ ရောက်မလာနိုင်ဘူးလေ။ ခုမှ အလုပ်ကလေး အကိုင်ကလေးနဲ့မို့ ရွာကို တစ်ရက်နှစ်ရက် ပြန်လာတတ်တာ”

ဟုတ်ပေလိမ့်မည်။ သူကလေး၏ တစ်သွေးတစ်မွေးပုံစံက ရွာမှာ တစ်မူထူးခြားနေသည်။ သူကလေး၏ အလှကို စာဖွဲ့ရလျှင် အပိုစာချဲ့သည်ဟု ထင်ကောင်းထင်ပေလိမ့်မည်။ နေပုံထိုင်ပုံ၊ ပြောပုံဆိုပုံလေးက ဟန်ဆောင်မှုကင်းပြီး သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးလှသည်။ တောအလှတောအသွေး၊ သဘောဖြူတောသူလေးဖြစ်နေ၍ ခင်မင်ဖော်ရွေတတ်ပုံ ရပါသည်။ မြို့ကြီးသူပုံစံ ဟန်တစ်လုံး ပန်တစ်လုံး မာယာမသုံးတတ်သူမို့ ချစ်ဖို့ကောင်းလှသည်။

“စားရတာ မတင်းတိမ်ပေမဲ့ လုပ်စရာအလုပ်ကလေး အပြီးသတ်ပါရစေဦး”

“မနေ့က နေရာကိုပဲ ပြန်သွားဦးမှာလား”

“မလိုတော့ပါဘူး။ အိမ်ရှေ့ မန်ကျည်းပင်ရိပ်မှာ ထိုင်စရာခုံနဲ့ တင်စရာစားပွဲနဲ့ အဆင်သင့်ရှိနေလို့ပါ။”

စောစောက ကိုယ်လက်သန့်စင် မျက်နှာသစ်သွားကိုက်ရင်း နေရာကောင်းလေးတစ်ခုကို မျက်စောင်းထိုးခဲ့မိသည်။ ထိုနေရာလေးက နေရောင်လည်းရသည်။ ပန်းချီဆရာအတွက် အကောင်းဆုံးအလုပ်ခန်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။ မပြီးသေးသော ပန်းချီကားအတွက် ဆေး၊ စုတ်၊ ကင်းဓာတ်တို့ကို ယူပြီး မန်ကျည်းပင်အောက် ဝင်ခိုမိသည်။

အာရုံရနေ၍လား မပြောတတ်။ ရေးတာ လက်တွေ့လှသည်။ မလှ

ညနေက အကြမ်းထည်သည် ကြမ်းရာမှ နုလာသည်။ ဝိုးတဝါးပုံရိပ်က ပြတ်သားပီပြင်လာသည်။ Digital Camera ထဲမှ မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံကို ကြည့်စရာမလိုလောက်အောင် မျက်စိထဲ စွဲစွဲထင်ထင်မို့ ပန်းချီကားတွင် အရိပ်အယောင် မြင်စေသည်။ စုတ်ချက်တိုင်း လိုသည်မရှိအောင် ဖြည့်၍ ပြည့်၍ နေမိသည်။ နေဝင်ဆည်းဆာသည် တောရိပ်တောင်ရိပ် အောက်က ငှက်လေးကို တစ်နေ့တာ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်နေပုံလေးက လွမ်းတသသ ဆွေးတမြဲမြဲဖြစ်၍ နေသည်။

“ရေးလို့ အားမရနိုင်သေးဘူးလား၊ ထမင်းစားချိန် ရောက်နေလို့ လာသတိပေးတာ”

ရေးကောင်းကောင်းနှင့် ရေးနေ၍ အချိန်ဘယ်လို ကုန်ဆုံးသွား သည် မသိ။ မွန်းတည့်နေပင် ထွန်းလင်းတောက်ပနေလေပြီ။

နေဝင်ချိန် ဆီဆေးပန်းချီကားကို ကြည့်မဝ ရှုမဆုံးအောင် တစ်ငေးလောက် ကြည့်မိသည်။ ဆေးတစ်စက်ကလေးမျှ တို့ထိစရာ မကျန်လောက်အောင် ပြည့်စုံနေပြီ ထင်မိသည်။

“ဆရာလက်ရာက အရမ်းကောင်းတာပဲ၊ ဆရာအနုပညာကြေးက အရမ်းမြင့်မှာပဲနော်”

“ကျွန်တော် ရောင်းတမ်းဝင်ပန်းချီကားတွေ ရေးတာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး။ ကျွန်တော့်လက်ရာကို ကြိုက်ကြလို့ ဈေးအထိုက်အလျောက် ရပါဘယ်။ ရန်ကုန်မှာပြမယ့် လောကနတ်ပန်းချီပြခန်းမှာ ဆယ်ကားတင်ထားဘယ်။ ငါးသိန်းထက်နည်းတာတော့ မရှိပါဘူး။ လိုချင်ရင် ယူထားလိုက်လေ။ ရောင်းပြီးတော့ ပေးတာပေါ့။ ရန်ကုန်က ပြန်မှပဲ ဝင်လာခဲ့မယ်။ ဒီက ညနေကားရောက်လာရင် လိုက်သွားမယ်”

“ကျွန်မ ပန်းချီပြခန်းမှာ သုံးသိန်းထက်ပိုတာ မရှိဘူးဆရာ၊ မရောင်းရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“မရောင်းရတော့ကော ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျွန်တော် ပြန်ယူသွားမည်ပေါ့၊ မပုပါနဲ့ ရောင်းထွက်မှာပါ။ ကျွန်တော် ပြန်လာရင် မြို့ကလေးက ရှုခင်းတွေ လိုက်ကြည့်ဦးမယ်။ ပန်းချီရေးဖြစ်ရင်လည်း ရေးရတာပေါ့”

နေဝင်ချိန် ပန်းချီကားကို မျက်စိမခွာတမ်းကြည့်နေ၍ ထင်သည်။

ကျွန်တော်ပြောသည့်စကား ကြားမှ ကြားပါလေစ။

ဆရာပန်းချီကားအရှိန်ကြောင့် ကျန်တဲ့ပန်းချီကားတွေ မှိန်သွားရင် ဆရာကို ကျွန်မ စိတ်ဆိုးမှာနော်”

“ကျွန်တော့်ပန်းချီကားက မြို့ကလေးက ဂယ်လာရီကို တောက်ပြောင် လာအောင် ထွန်းတင်ပေးနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”ဟူ၍ ပြောဆိုကာ ပန်းချီကားကို ယူသွားသော သူကလေး၏ ပြည့်ဖြိုး ကျစ်လျစ်သည့် နောက်ကျောအလှကို ငေးမောကာ ကြည့်နေမိသည်။

[၃]

မြို့ကလေးက တည်းခိုခန်းဆိုပေမယ့် နိုင်ငံခြားသားတွေ တည်းခိုဖို့ ရည်ရွယ်ထားပုံရသည်။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်၍ လေဝင်လေထွက်ကောင်းမွန်ပြီး သက်သောင့်သက်သာ နားနေနိုင်သည်။ ဈေးနှုန်းကလည်း မြို့ကြီးက ဟိုတယ်တွေ၏ တစ်ဝက်မျှပင် မရှိပါ။ ဝန်ဆောင်မှုက နည်းနည်းနှင့်ကျဲကျဲ ဝိုင်းရပုံပေါ်သည်။ ဝန်ထမ်းမများပေမဲ့ မန်နေဂျာက စီမံခန့်ခွဲကွပ်ကဲ ကြီးကြပ်မှု ကောင်းပါသည်။ ဖုန်းလေးတစ်ချက်ဆက်ရုံနှင့် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း သွက်လက်တက်ကြွသော သက်ဆိုင်ရာဝန်ထမ်း တစ်ယောက်မဟုတ် တစ် ယောက် ရောက်ရှိလာပါသည်။ တည်းခိုသူစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရန် အမြန်ဆုံးဆောင်ရွက်ပေးသည်။

“ဆရာက ပန်းချီဆရာထင်တယ်။ အနောက်ဘက်ထောင့်ခန်းကို ပို့လိုက်ပါ။ မနက်လင်းတာနဲ့ ရိုးမပေါ်က နေဝန်းနီထွက်ပေါ်လာတာ ကလည်း ပန်းချီကားတစ်ချပ်၊ နေပူလေးရင့်လာတော့ ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်း ကူးပြီး လယ်သမား၊ ယာသမား၊ အလုပ်သမားတွေ အလုပ်ခွင်ဆင်းတဲ့ ချောင်းကူးတံတားကလည်း ပန်းချီကားတစ်ချပ်၊ နေမြင့်လာတဲ့အခါ ချောင်း ထဲမှာ ရေချိုးအဝတ်လျှော်တဲ့ ပျံပျံအိုအိုတွေရဲ့ မြင်ကွင်းကလည်း ပန်းချီကား တစ်ချပ်၊ ညနေစောင်းလို့ မြို့ကလေးကို နောက်ခံကားကောင်းကောင်းနဲ့ အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင် ရှိနေတဲ့ တောတန်းလေးကလည်း ပန်းချီကားတစ်ချပ်။

ဆရာ ဒီရောက်လို့ကတော့ ပြန်ချင်မှာတောင် မဟုတ်တော့ဘူး”

မန်နေဂျာက ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးသည်။ တည်းခိုသူအကြိုက်နှင့် စရိုက်ကို အလိုက်သင့် အဆင်ချောအောင် ပြောဆိုတတ်သည်။

“ကျွန်တော်ဖြင့် ပန်းချီတစ်ကားမှ မရေးရသေးဘူး။ မန်နေဂျာက အပြောနဲ့ လေးကားတောင် ရေးပြီးပါပကောလား”

“ဟားဟား ကျွန်တော်က ပန်းချီဆရာ ဖြစ်ချင်နေတာဗျ။ ဖြစ်ချင်စိတ်က ခုမှပေါ်လာတာပါ။ ဟိုတစ်ရက်က တိုးရစ်တစ်ယောက် နေဝင်ချိန် ပန်းချီကားကို ငါးသိန်းခွဲပေးပြီး ဝယ်သွားတယ်ဗျာ။ ပန်းချီဆရာတွေကို အားကျတယ်။ ကျွန်တော် တစ်လလုံးရတဲ့ လုပ်ခလစာက ပန်းချီကား ဘစ်ချပ် ရောင်းရတာလောက် မရဘူးဗျ”

ကျွန်တော့်ပန်းချီကား ရောင်းထွက်သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။ မန်နေဂျာပြောသလိုပင် ကျွန်တော့်ကို နေရာချထားပေးသည့် အခန်းက ရှုခင်းခန်းချီ ရေးဆွဲရလောက်အောင် ကောင်းပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရောက်စ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် အပြင်မထွက်ဘဲ ပန်းချီကားတစ်ကား ရေးဖြစ်သည်။ ဟိုတယ်က တောင်ကုန်းမြင့်လေးတွင် ရှုခင်းကောင်းသော နေရာလေးမှာ ဘည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်ရာ မန်နေဂျာပြောသလို အရှေ့ဘက်ကြည့်ကြည့်၊ အနောက်ဘက်ကြည့်ကြည့် သတိထားစရာလေးတွေ ဖြစ်နေသည်။ အနောက်ဘက် ကုန်းမြင့်အောက်ခြေတွင် မကြီးမငယ် ရေကြည်ချောင်းလေး ဆွေဝန်းခွေ၍ စီးဆင်းနေသည်။

ရေချိုးဆိပ် ပန်းချီကားလေးတွင် သဘာဝရှုခင်းနှင့် ရေချိုးဆင်း လာပုံကို သရုပ်ပေါ်အောင် ထုတ်ဖော်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိလေသည်။ ရောက်စ နှစ်ရက်မှာ အပြင်မထွက်ဘဲ စိတ်တိုင်းကျ ရေးဆွဲနေမိသည်။ ဒစ်ဂျစ်တယ် ဘင်မရာ နှင့် မှတ်တမ်းတင်စရာ မလိုလောက်အောင် မြင်ကွင်းက စွဲထင်စရာ ကောင်းနေသည်။ တောတောင် ရေမြေကလည်း သဘာဝအလျောက် ရှိနေသည်။

“ဆရာပန်းချီလက်ရာက အရမ်းကောင်းတာဘဲနော်၊ ဓာတ်ပုံနဲ့လဲ မတူဘူး ဒါပေမဲ့ ဓာတ်ပုံထက် ပိုပြီး အသက်ဝင်နေသလိုဘဲ”

မန်နေဂျာက ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်လာသည်။

ကျွန်တော့် ပန်းချီကားကို ခွင့်မတောင်းဘဲ ယူကြည့်သည်။ ပန်းချီကားအပေါ် သူ့ရှုမြင်ပုံကို ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်ပြောသည်။

“Sorry ဆရာ ကျွန်တော် ဆရာအခန်းထဲ ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်လာမိတာ၊ ကျွန်တော့်ညီမလေးက ဆရာနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ ဆရာက ပန်းချီရေးနေတာဆိုတော့ အာရုံပျက်မှာစိုးလို့ ဆရာ့အခြေအနေကို အကဲခတ်ချင်လို့ လော့ချမထားဘဲ ဆရာအခန်းကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဝင်ကြည့်မိတာပါ။ ဆရာ့ ပန်းချီကားကို မြင်တော့ လောကဝတ်တွေ အကုန်လုံးမှေ့သွားတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ”

မန်နေဂျာက ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်သည်။

“ဟာ ပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ ဒါနဲ့ မန်နေဂျာညီမလေးက”

“ဆရာ့ကို တွေ့ဖူးတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ညီမလေးထက် မပိုတဲ့ ကျွန်တော့်ညီမလေးဆိုပါတော့”

ပြောပြောဆိုဆို အခန်းတွင်းက တယ်လီဖုန်းကိုယူ၍ မန်နေဂျာက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဆရာ့ပန်းချီကားလည်း ကြည့်ရအောင် အခန်းထဲကိုပဲ ဖိတ်ခေါ်လိုက်မိပြီ၊ ဟောဗျ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ပါပဲ၊ ဆရာ့ကို ခွင့်မတောင်းဘဲ အခွင့်အရေးယူနေမိပြန်ပြီ”

ကျွန်တော်က ပြုံး၍သာ နေမိသည်။ မန်နေဂျာက ခင်မင်စရာကောင်းလှသည်။ အပြောလည်းချို့သည်။ သဘောလည်း ကောင်းပုံရသည်။

“ဝင်ခွင့်ပြုပါ ဆရာ”

မန်နေဂျာမဟုတ်သော ညီမလေးက မန်နေဂျာလို ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်မလာပါ။ “ဝင်လာခဲ့ပါ” ဆိုမှ ရဲရဲတင်းတင်း ဝင်လာသည်။

“ဪ... သူကလေးပါလား”

မန်နေဂျာပြောကတည်းက သဘောပေါက်သင့်သည်။ ကျွန်တော့်ကို သိကျွမ်းသူဆို၍ သူကလေးကလွဲ၍ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။

“ဆရာက မြို့ကလေးကို ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်မဂယ်လာရီကို ဝင်မလာတော့ ဆရာ့သတင်းကို စုံစမ်းပြီး ကျွန်မကပဲ လာရတာပေါ့”

“ဒီပန်းချီကားလေးပြီးရင် ဝင်လာမလို့ပါ။ ခုတော့ ပန်းချီကားကို

လက်စသတ်ပြီးပြီမို့ ဒီနေ့ပဲ ဂယ်လာရီကို လာမလို့ပါ မျက်နှာလေး ကမန်းကတန်းသစ်ပြီး မနက်စာမစား ဘာမစားဘဲ အပြီးသတ် ရေးနေမိတာ”

x x x

“မနက်စာကို ဟောဒီကိုကိုကြီး ဧည့်ဝတ်မကျေပေမဲ့ ညီမလေး ကျွေးပါ့မယ်”

မန်နေဂျာကို ချစ်စဖွယ် မျက်နှာလေး ထောင့်ကပ်ကာ ပြောလာသည်။

“ဧည့်ဝတ် အမြဲကျေပါတယ်နော်၊ ပန်းချီဆရာဆိုတော့ အစားမမှန်၊ အအိပ်မမှန်နဲ့မို့ ဘယ်လို ဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ မသိလို့ပါ”

“ဪ... ဒါနဲ့ ဒီကိုကိုကြီးက ကျွန်မကျေးဇူးရှင် ပွဲစားကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားပါ။ မိဘအမွေ မဆက်ခံဘဲ တည်းခိုခန်းဖွင့်ပြီး စီးပွားရှာနေတာလေ၊ သူလည်း ကျွန်မလိုပဲ ကံကောင်းတယ်၊ မြို့ကလေးနဲ့ မထိုက်တန်အောင် တည်းခိုခန်းလှတပတ ဆောက်ပြီးတာနဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေ ဝင်လာမစဲ တသဲသဲ ဖြစ်နေတာလေ”

“မန်နေဂျာတို့ မောင်နှမက တကယ့်ကို အကျိုးပေးကောင်းတယ်နော်၊ လုပ်ငန်းချင်းသာ မတူတာ၊ အကျိုးပေးပုံချင်းကတော့ တော်တော်တူတာပဲ”

ကျွန်တော့်မှတ်ချက်စကားကြောင့် သူကလေးတို့မောင်နှမ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးနေသည်။ အပြုံးချင်း မညီမျှဟု ထင်ရသည်။ မန်နေဂျာက သူကလေးကိုကြည့်၍ ပြုံးပုံက ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရှိပုံပေါ်သည်။ သူကလေး၏အပြုံးက ဝတ်ကျေတန်းကျေ နိုင်လှသည်။ တကယ်တော့ မန်နေဂျာသည် ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်ရသည်။

“ဆရာကို ကျွန်မ မချက်တတ် ချက်တတ် တောထမင်း၊ တောဟင်းနဲ့ ကျွေးချင်လို့ လာဖိတ်တာပါ၊ ပြီးတော့ သတင်းကောင်းလည်း ပြောရဦးမယ်၊ ဆရာပန်းချီကားတင်တင်ချင်းမှာပဲ ရောင်းထွက်သွားတယ်။ ဆရာ့လက်ရာကို တော်တော် မက်မက်စက်စက် သဘောကျပုံရတယ်။ ဆရာပန်းချီကားတွေ လောကနတ်ပန်းချီပြခန်းမှာ ပြပွဲတင်ထားတယ်လည်း ပြောလိုက်ရော”

ရန်ကုန်ကို ချက်ချင်းပြန်သွားတယ်။ ဆရာပန်းချီကား အခြေအနေလည်း ပြောပါဦး”

“ဆယ်ကားလုံး ရောင်းရတယ်၊ ညီမလေး ဂယ်လာရီမှာ တင်နိုင်ဖို့ ဒီရေချိုးဆိပ်ပန်းချီကားကို လုံးပန်းနေလို့ ဂယ်လာရီကို ရောက်မလာနိုင် တာလည်း ပါပါတယ်။ ကျွန်တော် ရေမိုးချိုးပြီးရင် ထွက်လာခဲ့မယ်။ ဧည့်သည် စောင့်သည်လို မနေတတ်တာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

[၆]

ရွာမှာကတည်းက ရှိထမင်း၊ ရှိဟင်းဆိုပေမဲ့ ဟင်းစပ်တည့်အောင် ချက်တတ်လို့ လျှာရင်းမြက်ပြီးသားပါ။ ယခုမြို့ကလေးမှာတော့ ဟင်းအမယ် စုံလှတာကြောင့် တောထမင်း၊ တောဟင်းသာ အမည်ခံတာ။ မြို့ကြီး ပြကြီးက စားသောက်ဆိုင်တွေနှင့် ယှဉ်နိုင်သည်။

ဂယ်လာရီကို ဧည့်ခန်းကျယ်ကျယ်မှာ အမြင်တင့်တယ်အောင် ဖွယ် ဖွယ်ရာရာ ပြင်ဆင်ထားသည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လည်း ရှိသည်။ ပန်းချီကား တွေကလည်း လက်ရာကောင်းလေးတွေဖြစ်သည်။ ကား ငါးဆယ်ကျော် လောက်ကို တစ်ကားချင်းစီ ပန်းချီအမြင်ဖြင့် အကဲဖြတ် အမှတ်ပေးနေမိ သည်။ သူကလေးသည် ပန်းချီမရေးတတ်ဟု ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် ပန်းချီ ကား အရွေးတတ်သည်။ ပန်းချီအမြင် ရှိသည်။

ထမင်းစားခန်းနှင့် မီးဖိုခန်းက ဧည့်ခန်း၏ အတွင်းပိုင်းမှာဖြစ်သည်။ အိပ်ခန်းက ထပ်ခိုးလေးပေါ်တွင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ နံကပ်တိုက်ကလေးက မကြီးသော်လည်း မငယ်လှပါ။ သူ့နေရာနှင့်သူ ထားသို့တတ်၍ အမြင် ရှင်းနေသည်။ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာက အိမ်နှင့်မလှမ်းကမ်းတွင် ရှိသည်။ အိမ်ဝင်းခြံက မကျယ်လှပေမယ့် မငယ်လှပါ။

ဂယ်လာရီ၏ ရှေ့တွင် ပန်းအလှပင်လေးတွေ စနစ်တကျ စိုက်ပျိုး ထားသည်။ ပန်းချီအမြင်ရှိသူမို့ ပန်းချီ ရသပေါ်လွင်အောင် ပန်းအလှပင် လေးတွေက ပွင့်ပုံဆန်းလှသည်။ ဂယ်လာရီနောက်ခံနှင့် ပန်းအလှပင်လေး တွေကပင် သဘာဝပန်းချီကားတစ်ချပ်ဖြစ်၍ နေပေသည်။

သူကလေးက ပန်းချီရေး၍ ကောင်းနိုင်မည့် ရှုခင်းရှုကွက်များရှိရာ ဆိုင်ကယ်လေးဖြင့် လိုက်ပို့သည်။ ပထမတစ်ရက်တွင်သာ နေရာစိမ်းဖို့ သူကလေး၏ နောက်တွင်ထိုင်ကာ အားနာနာနှင့် လိုက်ပါမိသည်။ နောက် ရက်များတွင် သူကလေးဆိုင်ကယ်ကို ငှားရမ်းကာ တစ်ကိုယ်တည်း လှည့်လည်နေမိသည်။ သူကလေးနှင့်အတူ ရောက်ရှိသည့်နေရာအချို့ကို စိတ်မှတ်ထားကာ သွားရောက်သည်။ နေကုန်အောင်ရေးရလျှင် နှစ်ရက် တစ်ကားနှုန်း လောက်ပြီးနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် အာရုံရောက်မှသာ စိတ် နောက်ကိုယ်ပါနိုင်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက တစ်နေကုန် ထိုင်ကြည့်၍ တစ်နေ သာ ကုန်သွားသည်။ ဟုတ်တိပတ်တိ စုတ်ချက်ဆေးသား မတင်နိုင်။

တစ်ရက်တွင် မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်း ကွင်းပြင်ကျယ်ကျယ် တောတန်းလှလှ နောက်ခံဖြင့် ပန်းချီစုတ်ချက် တင်စရာမြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်ရသည်။ သစ်ပင် ရိပ်တွင် ပန်းချီရေးဖို့ပြင်သည်။ မြင်ကွင်းလေးက ကြည့်လေလှလေ။ သို့ရာ တွင် တစ်ခုခုလိုအပ်နေသည်ထင်လာသည်။ မြက်ခင်းလေးက လှသည်။ ကွင်းပြင်ကျယ်ကလည်း ရှုမော၍ မဆုံးနိုင်အောင်လှသည်။ တောတန်း နောက်ခံကလည်း ဆေးစုတ်ချက်တို့စရာမလိုလောက်အောင် သဘာဝ သူ့နဂို အတိုင်း စိုပြည်စိမ်းလန်းနေသည်။ ထိုမျှနှင့်ပင် ပန်းချီကားသည် ပြီးပြည့်စုံ သည်ဟု မဆိုနိုင်။ တစ်ခုခုတော့ လိုအပ်နေသည်။ ထိုတစ်ခုခုသောအရာ ဘာဖြစ်ရမည်ကို တွေးနေမိသည်။

“ဆရာ ဝိုက်ဆာမယ်ထင်လို့ စားစရာလာပို့တာ”

အတွေးအာရုံနောက် တကောက်ကောက်လိုက်ပါနေ၍ သူကလေး ၏ ဆိုင်ကယ်သံကို မကြားရ။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးငှား၍ ကျွန်တော်ရှိရာ နန်းဆကာ ရောက်လာခြင်းဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်က သူကလေးဆိုင်ကယ်ကို ခန့်စဉ် မောင်ပိုင်စီးထားသည်။ သူကလေး ငှားစီးလာသည့် ဆိုင်ကယ်က ယောက်ျားတွေသာ စီးသင့်သော ဆိုင်ကယ်ဖြစ်၍ သူကလေးနှင့် အဆင်မပြေ လှ။ ဆိုင်ကယ်အဆင်းတွင် ခြေသလုံးသား ဝင်းဝင်းလေးကို မြင်တွေ့ရသည်။

“ညီမလေး ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ဘာလဲ၊ ဝိုက်ဆာနေလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး။ ပန်းချီကားထဲမှာ Subject တစ်ခုခုလောက် လိုနေတာ ညီမလေးရောက်လာမှ ပြည့်စုံသွားတယ်”

“နေပါဦး။ ဆရာရေးတဲ့ ပန်းချီနဲ့ ဘာများပတ်သက်နေလို့လဲ”
သူကလေးက နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်နေဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်က လည်း အကူအညီတောင်းရမှာ အားနာသလိုတော့ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် အားမနာ လျှာမကျိုး ပြောရပေတော့မည်။

“ရှုခင်းလေးက သိပ်လှတယ်။ ခက်တာက မြက်ခင်းစိမ်းထဲမှာ သမင် လေးလို၊ ဂျီလေးလို သက်ရှိသတ္တဝါ တစ်ကောင်ကောင်လောက် သက်ဝင် လှုပ်ရှားနေရင် ပန်းချီကားက ပြီးပြည့်စုံမှာ ခုတော့ ညီမလေးရောက်လာလို့ အဆင်ပြေသွားပြီ”

“ဘာလဲ၊ ကျွန်မက သမင်လေးလို၊ ဂျီလေးလို လေးဖက်ကုန်းပြီး ကွင်းပြင်ကြီးထဲ ပြေးရမှာလား”

သူကလေးက ရယ်သလို မောသလို ပြောလာသည်။

“သမင်လို ဂျီလို လေးဖက်ကုန်းပြီး ပြေးစရာတော့ မလိုပါဘူး။ မြက်ခင်းစိမ်းထဲ ဝမ်းလျားမှောက်ပေးရုံလောက် သရုပ်ဆောင်ပေးစေ လိုပါတယ်”

“ပန်းချီမော်ဒယ်လုပ်ဖို့ ဘာမှ မပြင်ဆင်ခဲ့ရဘူး။ ဆရာစားဖို့ ချက်ပြုတ် ရင်း အိမ်ဝတ်အိမ်စားနဲ့ ထွက်လာတာ”

“ညီမလေး ဘာဝတ်ဝတ် လှပြီးသားပါ။ ခုလို အိမ်ဝတ်အိမ်စားနဲ့ဆို ပိုတောင်အဆင်ပြေသေး။ လာပါ ပုံတူရေးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပန်းချီကားရဲ့ Subject လေးတစ်ခု ဖြည့်စွက်တဲ့အနေနဲ့ ကူညီပေးစေလိုပါတယ်။

“ကဲ... ဒါဆို ကျွန်မက ဘယ်လိုနေပေးရမှာလဲ”

သဘောတူညီချက်ရပြီဖို့ ပန်းချီထောင့်အရ သူကလေးကို မြက်ခင်း စိမ်းတစ်နေရာတွင် ဝမ်းလျားမှောက်ကာ သလုံးသားလေး မနို့တရို့၊ ပေါ် အောင် ခြေလေးကို မြှောက်ထားသည်။ ခမောက်ကလေး ဆောင်းထားသော သူကလေး၏ ကပိုကရိုဟန်လေးက ရှုခင်းပန်းချီကို အမှန်တကယ်ပင် သက်ဝင်လှုပ်ရှားစေသည်။

“သိပ်အကြွကြီးတော့ ဝမ်းလျားမမှောက်နိုင်ဘူးနော်။ ပုရွက်ဆိတ်

ကိုက်မှာလည်း ကြောက်တယ်။ နေပူမိမှာလည်း ကြောက်တယ်”

“မကြာစေရပါဘူး” ဟုပြောကာ Digital Camera ဖြင့် လေးငါး ခြောက်ပုံလောက် စိတ်တိုင်းကျ ရိုက်ကူး၍ ရေးလက်စပန်းချီကားတွင် သူကလေး၏ ရုပ်ပုံလွှာကို သွက်သွက်လက်လက် စုတ်ချက်တင်နေမိသည်။

“ပြီးပါပြီ ကျေးဇူးပဲ ညီမလေး။ ပန်းချီကားလေးက အရမ်းကို အသက်ဝင်သွားပြီ။ လာကြည့်ပါလား”

သူကလေးက ဖုတ်ဖက်ခါထလာပြီး ကျွန်တော့်ရေးလက်စ ပန်းချီ ကားကို လာကြည့်သည်။ ပန်းချီကားလေးက တကယ်ပင်အသက်ဝင် နေသည်။

“ဟယ်... လှလိုက်တာ၊ ပန်းချီသရုပ်ဆောင်ခ ဘယ်လောက်ပေးမှာ လဲ”

“ညီမလေးကို ညစာလိုက်ကျွေးမယ်လေ။ ညီမလေးရဲ့ ကိုကိုကြီး ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ကိုရော ဖိတ်မယ်။ ညီမလေးပြန်ရင် ညီမလေးဆိုင်ကယ် ယူသွားနော်။ ညီမလေးငှားလာတဲ့ ဆိုင်ကယ်က ယောက်ျားစီးဆီတော့ ညီမလေးနဲ့ မသင့်တော်ဘူး”

သူကလေးက သူမ၏ပုံရိပ်ပါသော ပန်းချီကားကို ငေး၍ ကြည့်နေ သည်။ တောပန်းလေးကို ကိုင်ထားသော မနို့တရို့ ကပိုကရို ကောင်မလေး သည် ပန်းချီစုတ်ချက် အပီအပြင် မခြယ်မှုန်းသော်လည်း သူကလေးမှန်း သိသာသည်။ သူကလေး၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က အများနှင့်မတူ တစ်မူ ထူး၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“နေမွန်းတည့်ချိန်တောင် ကျော်နေပြီ။ ဆရာ နေ့လယ်စာ လာစား၊ ပန်းချီကားကို ပြီးတော့မှ ဆက်ရေး ပါလား”

သူကလေးပြောမှ ထမင်းစားဖို့ သတိရလာသည်။

“ဟော ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ များလှပါလား”

“ဆရာနဲ့အတူ ထမင်းလက်ဆုံစားချင်လို့ ပိုထည့်လာတာ”

“ကျွန်တော့်ကြောင့် ညီမလေး အလုပ်ပိုတွေ လုပ်နေရပြီ”

“ဆရာကို ပါရမီဖြည့်ရတာ အလုပ်ပိုလို့ မထင်ပါဘူးဆရာ”

သူကလေးစကားကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိကာ နောက်ကျော

မလုံသလို ခံစားရသည်။ ပါရမီဖြည့်ဖက်ဆိုသော စကားရပ်၏ နောက်ဆက်တွဲကို တွေးမိသည်။ သူကလေးကတော့ သူမ၏ နှုတ်ထွက်စကားကြောင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်မနေပါ။ သဘောရိုးနှင့် ပြောလိုက်ဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်ကသာ သရိုးသရီ ဖြစ်ချင်သည်။

မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်ထိုင်ရင်း သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ထမင်းလက်ဆုံစားကြသည်။ အနီးအနားတွင် စမ်းချောင်းလေးလည်း ရှိသဖြင့် လက်ကို စင်ကြယ်အောင် ဆေးကာ တဝတပြဲ စားမိသည်။ သူကလေးကို ကျွန်တော်၏ ပါရမီဖြည့်ဖက်ဖြစ်လျှင် ကောင်းမှာပဲဟု မဆီမဆိုင် တွေးနေမိပါသည်။

[၅]

မြက်ခင်းစိမ်း၊ ကွင်းပြင်၊ သစ်ပင်တောအုပ်တို့သည် သူကလေး၏ ပါဝင်ပတ်သက်မှုကို ဝိုင်းဝန်းအလှဆင် ပေးနေသည်ဟု မြင်သည်။ မြို့ကလေး၏ ပန်းချီကားများဖြစ်သော ရေချိုးဆိပ်၊ ချောင်းကူးတံတား၊ လယ်ကွင်းပြင်၊ တောင်ကုန်း၊ တောတန်းစသည့် ပန်းချီကားများတွင် သူကလေး ပါဝင်သော ပန်းချီကားက ပို၍ထင်ပေါ်သည်။ ပို၍ ကြည့်ကောင်းသည်။ ပို၍ အဆင်ပြေသည်။ အိပ်ခန်းထဲတွင် တစ်မိမိမိမိ ကြည့်မဝ ချမဆုံးအောင် ဖြစ်မိသည်။ ထိုကားရေးဆွဲပြီးကတည်းက အခြားကားများ ရေးဆွဲရန် ဆန္ဒမရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်စွဲခင်းကြည့်ကြည့် အာရုံမဝင်စား၊ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ပန်းချီရေးရန် စိတ်အားမထက်သန်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

သူကလေး၏ ပုံရိပ်ကောက်ကြောင်းသည် အခြားသူတွေ မြင်လျှင်လည်း သူကလေးမှ သူကလေးအစစ်ဟု ထင်ကြပေလိမ့်မည်။ ပန်းချီကောက်ကြောင်း အကြမ်းခြစ်ရုံမျှနှင့်ပင် သူကလေး၏အလှသည် ပေါ်လွင်နေပေသည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်နိုးထတွင် သူကလေးပါဝင်သည့် ပန်းချီကားကို ကြည့်ပြီး ပန်းချီရေးဆွဲသင့်သည့် နေရာအချို့ကို တွေး၍ ငေးနေမိသည်။ ဘယ်နေရာသွားသွား ထိုပန်းချီကားကို မမေ့။ ထို့ကြောင့် ဘယ်နေရာ ရောက်

ရောက် ပန်းချီမရေးနိုင်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပန်းချီဆရာအဖြစ် မေ့လျော့နေမိသည်။ သူကလေး ပါဝင်သည့် ပန်းချီကားကို ကြည့်သည့် ပရိသတ်တစ်ယောက်ဟု ထင်မြင်လာမိသည်။ ပန်းချီကားကို စွဲလမ်းစိတ်ဖြင့် ပင် သူကလေးကို စွဲလမ်းလာမိသည်။ သူကလေးအပေါ် ပန်းချီမရေးခင်ကတည်းက စွဲလမ်းစိတ် အမြစ်တွယ်မှန်းမသိ တွယ်တာမိလေသလော။ ပန်းချီရေးပြီးမှ သံယောဇဉ်ဆက်နှယ်လာလေသလော။ ကျွန်တော် ခွဲခွဲခြားခြား မတွေ့တော့နိုင်။ တစ်ခုသေချာတာကတော့ သူကလေးအပေါ် ကျွန်တော်သည် စွဲလမ်းမြတ်နိုးတန်ဖိုးထားနေမိပြီ။

မြို့ကလေးတွင် ပန်းချီမရေးနိုင်လျှင် ပြန်ဖို့ မသင့်ပေဘူးလား။ နေရာဟောင်းတွင် ရေးကွက်မမြင်လျှင် နေရာသစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သင့်သည်မှာ သဘာဝကျပါသည်။ ခက်သည်က ကျွန်တော်သည် သူကလေးနှင့် တေးရာသို့ သွားဖို့ မဆိုထားနှင့် စိတ်ကူးရုံဖြင့်ပင် စိတ်ဆင်းရဲလှသည်။ နေရာတိုင်းတွင် သူကလေးကို မြင်နေမိသည်။

ညနေတွင် သူကလေးတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ညစာကျွေးဖို့ ဖိတ်ကြားထားသဖြင့် ယနေ့နေ့လည်ခင်း ဘယ်မှမသွားမလာတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။ ဟုတ်သည်လေ၊ ဘယ်နေရာသွားသွား ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ပန်းချီမရေးနိုင်မည့်အတူတူ ဘယ်ကိုမှ မသွားတာဘဲ ကောင်းပါလိမ့်မည်။ ဟိုဘယ်ပိုင်ရှင်ကတော့ သူ့ဆိုင်ကယ်ကို လိုသလိုသုံးဖို့ ပြောသည်။ သူကလေးထံမှ လက်လွဲယူပြီးကတည်းက သူကလေးဆိုင်ကယ်ကို ငှားဖို့ မလိုတော့။ ဟိုဘယ်မှာ ကြာတော့လည်း ဟိုဘယ်ပိုင်ရှင်နှင့် ပို၍ ရင်းနှီးလာသည်။ ထို့ထက်မှာမူ သူကလေး၏ ကျေးဇူးရှင်ပွဲစားကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်၍ ပိုမိုရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မိလာသည်။

“အိမ်ရှင်က ဧည့်ဝတ်မကျေတော့ ဧည့်သည်က ဧည့်ခံကျွေးမွေးတာ မျက်နှာပူလိုက်တာ”

“ကိုကိုကြီး မစားမှာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ညီမလေးကတော့ ဧည့်ဝတ်ကျေတယ်နော်၊ ထမင်းလည်း ကျွေးတယ်၊ မော်ဒယ်လည်း ထိုင်ပေးတယ်”

မောင်နှမနှစ်ယောက် အချီအချပြောနေချိန်မှာ ကျွန်တော်က စားကောင်းသောက်ဖွယ်လေးတွေ မိနူးကို ကြည့်ကာ မှာနေသည်။ မြို့ကလေး

၏ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်လေးတွေ ခုံလင်လှသည်။ မြို့ကလေးကို ရောက်
ကတည်းက စားသောက်နေကျဆိုတော့ စားကောင်းသောက်ဖွယ် ဟင်း
အမျိုးအစားလေးတွေ သိနေသည်။ ဟင်းစပ်တည့်ရာ ဟင်းလျာများကို
မှာကြားလိုက်သည်။

“ဆရာက ညီမလေးပုံတူ ပန်းချီကို ရေးနေတာလား”

“မဟုတ်ရပါဘူး၊ တောတွေ တောင်တွေ ရွှင်းမှာ တောသူမလေး
တစ်ယောက်လိုအပ်နေလို့ ဆရာပန်းချီကား ရေးကောင်းအောင် ဝင်သရုပ်
ဆောင်ပေးရတာပါ။ လှတပတ မော်ဒယ် မဟုတ်ရပါဘူး”

“ညီမလေးပုံပါတဲ့ ပန်းချီကားလေး ကျွန်တော့်ကို ရောင်းပါလား
ဆရာ”

“ပန်းချီကားကိုတောင် မမြင်ရသေးဘူး။ ညီမလေးအပြောကောင်း
တာနဲ့ ရောင်းစွဲတော့မယ် ထင်တယ်”

ထိုပန်းချီကားကို ရောင်းရမှာ နှမြောသလို ရှိသော်လည်း ရောင်းတော့
ရောင်းရမည်။

“ဒီလိုတော့ ဘယ်ရမလဲ၊ ညီမလေးဂယ်လာရီက တစ်ဆင့်ပဲ ကိုကိုကြီး
ဝယ်လို့ရမယ်၊ ညီမလေးက အဲဒီ ပန်းချီကားကို အပိုင်သိမ်းထားချင်တာ”

“ကိုကိုကြီးပဲ အပိုင်သိမ်းထားပါရစေ၊ ဂယ်လာရီအတွက် ပန်းချီကား
ရဲ့ ကျသင့်ခိုင်နှုန်းကို ပေးပါ့မယ်”

“ဒီမောင်နှမ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ပန်းချီဆရာက ရောင်းဈေးတောင်
မသတ်မှတ်ရသေးဘူး၊ ရောင်းမယ် မရောင်းဘူးဆိုတာလည်း မဆုံးဖြတ်ရ
သေးဘူး”

“ရောင်းတော့ရောင်းပါဆရာ၊ တည်းခိုခန်းခတွေ ဆရာ မပေးရပါ
ဘူး”

“ကျွန်တော့်ကို အားနာစရာကောင်းအောင် လုပ်နေပြန်ပါပြီ၊ ရောင်းဆို
လည်း ရောင်းပါ့မယ်ဗျာ၊ ဈေးနှုန်းကတော့ ကျွန်တော် မသတ်မှတ်တော့
ပါဘူး၊ ပေးချင်သလောက် ပေးပါ”

“ဆရာလက်ရာ ဈေးနှုန်းသတ်မှတ်တာကတော့ ညီမလေးရဲ့ ကျွမ်း
ကျင်မှုပါ၊ ကိုကိုကြီးကို ရောင်းပါနော် ညီမလေး”

စာရင်းသောက်ရင်းမှာပင် ကျွန်တော်ပန်းချီကားက ငါးသိန်းခွဲနှင့် ရောင်းခွဲသွားသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ပန်းချီကားကို ကြည့်ရှု သုံးသပ် အကဲမဖြတ်ဘဲ မျက်နှာလွှဲခဲပစ် လုပ်သွားသည်။ ညီမလေး ရုပ်ပုံလွှာ ပါဝင်သည်ဆိုသည့် စကားတစ်ခွန်းသည် ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်၏ ရင်တွင်း နှလုံးသားကို သိမ်းကျုံးဆွဲယူနိုင်သည်။

“ညီမလေးမပါဘဲ ဆရာကို ညှစ်ကျွေးပါရစေ”

“ကိုကိုကြီးနော် ညီမလေးမပါဘဲ ဆရာကို ဘာကိစ္စ ညှစ်ကျွေးချင် ရတာလဲ”

“ပိုပြီးစိုပြည်အောင်လို့ပါ၊ ခုလည်း ဘီယာတစ်ခွက်စီလောက်တော့ သောက်ခွင့်ပြုပါ”

“ယောက်ျားတွေများ အသောက်မပါရင် အစားမဝင်ဘူး၊ ဖြစ်နေလို့က် ကြတာ”

သူကလေးအတွက် အချို့ရည်တစ်ခွက်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မှာကြားထားသော ဟင်းပွဲတွေ စောင့်ရင်း ဘီယာသောက်ကြသည်။ သူ ကလေးက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဘီယာသောက်ကြသည်ကို နှာခေါင်းရှုံ့၍ ကြည့်နေသည်။

[၆]

သူကလေးက အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင် လှနေသည်။ ပင်ကိုယ် အတိုင်း ရွှင်ချိုချိုအပြုံးကို နှုတ်ခမ်းလေးဖြင့် လွမ်းလောက်အောင် ပုံဖော်ထား သည်။ မျက်လုံးတောက်တောက်ကလေးကလည်း ‘ချစ်ရည်ရွှန်းလဲ့ မျက်ဝန်း လဲ့ပြာပြာ’ တေးသွားကို အမှတ်ရစေသည်။ မခိုတရိုလေး ထိုင်နေပုံကပင် မော်ဒယ်တွေလို တမင်တကာ ဟန်မလုပ်ဘဲ မိန်းမလှလေး၏ တကယ့်အလှ ကို ဖော်ပြနေသည်။

“မပြီးသေးဘူးလား ညောင်းလှပြီ”

ရွဲ့နဲ့တီတာ ပြောလာသည်အထိ ကျွန်တော်ကလည်း စုတ်မျက်တင်၍ မပြီးနိုင်။ အတွင်းစိတ်ကို ဖော်ပြသော မျက်နှာ၏ အလှကို တမေ့တမော

စုတ်ချက်ခြယ်သ၍ မပြီးနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ သူကလေး၏ ဟန်ပန်ကို သွားရင်လည်း ဒီစိတ်၊ စားရင်လည်း ဒီစိတ်ဖြစ်နေ၍ ရှုခင်းပန်းချီ မရေးနိုင်ခဲ့။ ရှုခင်းပန်းချီမရေးနိုင်မည့်အတူတူ ညစာစားပွဲတွင် သူကလေး၏ စကား တစ်ခွန်းက ကျွန်တော်ရေးရမည့် ပန်းချီရေးကွက်ကို ညွှန်းဖွဲ့သလို ဖြစ်သွား သည်။

“ညီမလေးကတော့ ဧည့်ဝတ်ကျော့တယ်နော်။ ထမင်းလည်း ကျွေး တယ်။ မော်ဒယ်လည်း ထိုင်ပေးတယ်”

ထိုစကားနှင့်ပင် သူကလေးကို မော်ဒယ်အဖြစ် ယဉ်တစ်ကိုယ်မယ်၏ အလှကို ပန်းချီရေးဖို့ စိတ်ကူးရလာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား ဆရာရယ်။ ကျွန်မက မော်ဒယ်မထိုင်ဖူးဘူး။ ဟိုမြက် ခင်းပြင်ထဲ မောက်ရက်သားလဲ့ အိပ်ရတာလောက် လွယ်မယ်မထင်ဘူး”

“သိပ်မခက်ပါဘူး။ ညီမလေး နေမြဲတိုင်းနေပါ။ ညီမလေး ဘယ်လို နေနေ ပန်းချီရေးဖို့ အဆင်ပြေနေတာပဲ”

“ဟုတ်ပါ့မလားဆရာရယ်၊ ကျွန်မရုပ်ပုံက လူရယ်ချင်စရာကြီး ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်”

တကယ်တော့ သူကလေးက လူချစ်အောင်နေတတ်သည်။ ပြုံးဟန် နဲ့ ဟန်လေးတွေက သူကလေး၏ မှုပိုင်အလှဖြစ်သည်။ နေပုံထိုင်ပုံလေး အနည်းငယ်ပြသလိုက်သည်နှင့် သူကလေးက နေတတ်ထိုင်တတ်သွား သည်။ ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်တက်စဉ်က အမြင်အတွေ့လည်း ရှိပုံရပါ သည်။ သို့ရာတွင် သူကလေး၏ ပကတိရုပ်ပုံလွှာက ပြုစရာ ပြင်စရာ မလိုလောက်အောင် ယဉ်တစ်ကိုယ်မယ် ပန်းချီကား၏ စံပြုအပ်သော စံပြ မော်ဒယ်လေး ဖြစ်နေသည်။

Digital Camera တွင် မှတ်တမ်းတင်ပြီးသော်လည်း သူကလေး မော်ဒယ်ထိုင်၍ အမြင်အတိုင်း ပန်းချီရေးရတာ ပို၍အဆင်ပြေသည်။ ပန်းချီ ကို စိတ်တိုင်းကျ ရေးခြယ်နေရ၍ တစ်ရက်နှင့်လည်းမပြီး၊ နှစ်ရက်နှင့်လည်း မပြီး၊ ရက်သတ္တပတ်ကာလသည် ဘယ်လိုကဘယ်လို ကုန်ဆုံးသွားသည် မသိ။

တကယ်ဆိုတော့ ရှုခင်းပန်းချီကို နှစ်ရက်သုံးရက်ကြာ ရေးဆွဲလျှင်

စိတ်တိုင်းကျရသည်။ သူကလေး၏ အလှကိုတော့ ရက်သတ္တပတ်ကြာ သည်အထိ ဆေးသားစုတ်ချက်တင်၍ မပြီးနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

“ကျွန်မကတော့ ဆေးသားစုတ်ချက်ခြယ်မှုန်းစရာ မလိုတော့ဘူး ထင် တာပဲ။ အပြင်ထက်လည်း အများကြီး ပိုလှနေတယ်”

“မဟုတ်ရပါဘူး။ ညီမလေးရဲ့အလှက ဘယ်ပန်းချီရေးလို့မမီအောင် ဖြစ်နေပါပြီ”

“ဟုတ်မှလည်း ပြောပါဆရာရယ်။ ဆရာပြန်သွားရင် ကျွန်မ တစ်သက်လုံး လွမ်းကျန်ရစ်အောင် ဖြစ်နေပါ့မယ်”

သူကလေး၏ အပြောတစ်ခွန်းကပင် ညွှန်းစေချက်တွေ မနည်းမနော ပါသည် ထင်မိသည်။ လွမ်းကျန်ရစ်မတဲ့လား သူကလေးရယ်။ ကျွန်တော် ခေါ်ရာကော လိုက်နိုင်မတဲ့လား။ အသက်အရွယ်ရလာ၍ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အတော်ရင့်ကျက်လှပြီထင်နေမိသော ကျွန်တော်သည် သူကလေးနှင့်တွေ့မှ သူကလေးပြုသမျှ နှုတ်မည့်သူဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်အသက်အရွယ်ကြီးနှင့် ဖြစ်ပျက်နေပုံကို မယုံနိုင်လောက်စရာ တွေ့ရှိနေရသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်၏ အကြည့်က နှလုံးသားစကားကို မပြောဘဲနှင့် ကြားယောင်နေ သည်။ ပန်းချီရေးရင်းမှာပင် သူကလေး၏ မျက်နှာဝန်းလေးက ကျွန်တော် ၏ ပိတ်ထားသော နှလုံးသားတံခါးကို ပွင့်စေ၍ နှလုံးသားရပ်ဝန်းဒေသ တစ်ခုလုံးကို ခြောင်းဆန်အောင် ပြုရန်နိုင်လွန်းသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ယဉ်တစ်ကိုယ်မယ်ပန်းချီကားကို မပြီးချင်ဘဲ ပြီး လိုက်ရတော့သည်။ တကယ်လည်း ရေးဆွဲစရာ စုတ်ချက်တစ်ကွက်တလေမျှ ချရက်စရာမရှိတော့ပါ။ ထို့ထက်ပိုမို ရေးဆွဲခြယ်မှုန်းလျှင်လည်း သူကလေး ၏ ပကတိအလှကို တုနှိုင်း၍ မရအောင်ဖြစ်နေမိသည်။

ပန်းချီကားကို ဂယ်လာရီမှာပင် မတင်ဖြစ်ပါ။ ဟိုတယ်ကိုလည်း ယူမသွားနိုင်။ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်၏ အကြည့်စူးစူးကိုလည်း အကြည့်မခံနိုင်ပါ။ သူတစ်ပါးတွေ မမြင်ကွယ်ရာမှာ တိတ်တခိုးလေး အမြတ်တနိုး ကြည့်မိ သည်မှာ အခါခါ။ ဘယ်လောက်ကြည့်ကြည့် ရိုးသည်ဟူ၍မရှိ။ ကြည့်ပြီး ရင်း ကြည့်ချင်ရင်းဖြင့် ယဉ်တစ်ကိုယ်မယ် ဆီဆေးပန်းချီကားသည် ကျွန်တော်ရေးဆွဲသမျှ ပန်းချီကားထဲတွင် လက်ရာအမြောက်ဆုံးဟု ထင်နေမိ

သည်။

ထို့ထက်ပိုမိုကောင်းမွန်အောင် ကျွန်တော်သက်တမ်းရှိသရွေ့ ရေးဆွဲ နေလျှင်လည်း အချိန်ကုန်ဆုံးရုံပဲရှိမည်။ ယဉ်တစ်ကိုယ်မယ်ထက် ကောင်းသော ပန်းချီကားမျိုး ဖန်တီးနိုင်မည်မထင်။

“ဒီပန်းချီကား ကျွန်မကို ရောင်းပါလား။ တစ်သက်လုံး သိမ်းထားချင်လို့ပါ”

“ညီမလေးရယ် ကိုယ့်ရုပ်ကို မြင်ချင်ရင် ဘယ်မှန်ထဲကြည့်ကြည့် မြင်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဒီပန်းချီကားလေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေရမှာပါ။ ဘယ်ဂယ်လာရီမှမတင်ဘဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရောင်းဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး”

“ကျွန်မလည်း ဆရာလို ဒီပန်းချီကားကို တန်ဖိုးထားပါတယ်။ ဆရာ မြတ်နိုးတာထက် ပိုတယ်လို့ မပြောလိုပေမဲ့ ဆရာလိုပဲ မြတ်နိုးမိပါတယ်။ မှန်ထဲကြည့်တဲ့ ကျွန်မရုပ်ပုံထက် ဆရာပန်းချီကားရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုက ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ပိုနေတာပါ”

“ညီမလေး ဘယ်လောက်လှတယ်ဆိုတာ ခုမှ သိရတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့အလှက ဆရာလက်စွမ်းကြောင့်သာ ပိုပြီး ကြည့်ကောင်းလာတာပါ”

“ကျွန်တော့်လက်ရာ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း ညီမလေးရဲ့ ပကတိ အလှကို ကြည့်ရတာလောက် မကောင်းနိုင်ပါဘူး”

“ပိုလိုက်တာ”

“အများကြီး လိုနေပါသေးတယ်”

ပကတိအလှနှင့် ပန်းချီကားအလှ ပြိုင်ရင်းမှာပင် ယဉ်တစ်ကိုယ်မယ် သူကလေးသည် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ အပြီးအပိုင် ရောက်လာပါတော့သည်။

[၇]

ညစာစားပွဲစတင်ခါစက စကော့ဝီစကီ တစ်ခွက်၊ နှစ်ခွက်လောက် ကြည့်ကောင်းအောင်သောက်ပြီး အစားကောင်းကောင်း စားကာ ပွဲသိမ်း

မည်ဟု ကြံစည်ထားသည်။ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်၏ သဒ္ဓါကြည်ဖြူမှုကို မငြင်းဆန်ရက်ဘဲ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်လက်စ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ အစားကောင်းကောင်း ဘယ်စားနိုင်တော့မှာလဲ။

ညစာစားပွဲ ဘယ်အချိန်ပြီး၍ ဟိုတယ်ကို ဘယ်လိုပြန်ရောက်သည်ကို မသိနိုင်လောက်အောင် မူးယစ်ရီဝေနေမိသည်။ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်၏ ဧည့်ခံပွဲတွင် ကျွန်တော်သည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်၍နေမည်မှာ သေချာပါသည်။

အိပ်ရာထချိန်ထက် များစွာနောက်ကျကာ နိုးလာသည်။ တစ်ခေါင်းလုံး နာကျင်ကိုက်ခဲသလို ရှိနေသည်။ ထိုစဉ် ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်က ဖန်ခွက်တစ်လုံးဖြင့် ဝင်လာသည်။

“ဆရာ ခေါင်းထူနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သံပရာရည်လေး သောက်လိုက်ပါဦး။”

ကျွန်တော့်ကို ဖေးဖေးမမထူ၍ သံပရာရည်တစ်ခွက်ကို ကိုယ်တိုင်တိုက်ပေးသည်။ သီးသီးနင်နင်နှင့် ဝင်သွားသည်။ ဘယ်သံပရာရည် ဟုတ်ရမှာလဲ။ ရေပင်ရောမည်မဟုတ်သော မနေ့ညနေက ဒုက္ခပေးခဲ့သည့် ဝိစင်္ကာ၊ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် လူလှည့်စား၏ စကားကို ယုံမိသည်။

အုံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ၊ အရက်တွေ များများစားစား မသောက်ဖူးပါ။ ယခုလို မခံစားနိုင်လောက်အောင် မူးမူးဝေဝေလည်း မဖြစ်ဖူးပါ။ မူးနောက်ရီဝေသူအတွက် ဖြေဆေးသည် အရက်တစ်ခွက်ဖြစ်ကြောင်း ကြားပင်ကြားဖူးသော်လည်း ယခုမှ ကြုံဖူးသည်။ မူးနောက်ရီဝေမှုများ ချက်ချင်း သောက် လက်ငင်းပျောက်သွားသည်။

“အေးဗျာ၊ ခုမှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတော့တယ်။”

တကယ်ပင် ယခုမှ ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာသည်။ ထနိုင်ထိုင်နိုင် သွားနိုင်လာနိုင် ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်လက်သန့်စင် ရေမိုးချိုးပြီးသည်အထိ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်သည် ငူငူကြီး ထိုင်နေဆဲဖြစ်သည်။

“ညက ကျွန်တော်ပေါက်ကွဲခဲ့တာတွေကို တောင်းပန်ချင်လို့ စောင့်နေတာပါ။”

“ဘာတွေ ပေါက်ကွဲခဲ့လို့လဲ၊ ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုမှ မမှတ်မိတော့ဘူး။”

ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ဘာကိစ္စနှင့် ဘယ်လိုပေါက်ကွဲခဲ့သည်ဆိုခြင်းကို ဘာ

တစ်ခုမျှ မမှတ်မိပါ။ များများသောက်၍ များများမူးကာ အရူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေမိမည် ထင်ပါသည်။

“ဆရာ လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် မူးနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် မူးဟန်ဆောင်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဗျာ”

“တကယ်တော့ ဆရာအခန်းထဲ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် အာဏာပါဝါသုံးပြီး ခွင့်မတောင်းဘဲ အကြိမ်ကြိမ် ဝင်ရောက်လာတာကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဆရာအနေနဲ့လည်း ကျွန်တော့်ဘဝထဲ ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်လာတာကို တောင်းပန်ဖို့ လိုအပ်ပါလိမ့်မယ်။

“ဗျာ”

“ညီမလေးနဲ့ ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက တစ်အိမ်တည်း အတူနေပြီး ကြီးပြင်းလာကြတာ၊ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ကို တက်တယ်။ အဲဒီကာလလေးဘဲ ကျွန်တော်တို့ ကြာကြာခွဲဖူးတာ ခုတော့ ကျွန်တော့် ဘဝထဲက အပြီးအပိုင်ခွဲထုတ်ဖို့ ဆရာမို့ ကြံစည်ရက်တယ်ဗျာ”

“ဗျာ”

“တကယ်တော့ ဆရာတို့က ပန်းချီဖန်တီးသူနဲ့ ခံစားသူ၊ ပန်းချီထုတ်လုပ်သူနှင့် ဖြန့်ဝေသူ အပေးအယူက မျှပြီးသားပါ။ ကျွန်တော် ပန်းချီနဲ့ ပတ်သက်လို့ နကန်းတစ်လုံးမျှ မသိရသူပါ။ ကျွန်တော်နားမလည်တာက နောက်မှ ပေါက်တဲ့ရွှေကြာပင်ကို အထင်ကြီးပြီး အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ ကျွန်တော်အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့တဲ့ နလုံးသားကိုမှ ဆရာကို ရက်ရက်ရောရော ပေးရက်တယ်”

“ဗျာ”

“ကျွန်တော်က ညီမလေးကို လက်ဖျားနဲ့ယောင်မှားပြီး မတို့ရက်၊ မထိရက်လောက်အောင် ချစ်နေရသူပါ။ ညီမလေးကတော့ ကျွန်တော့်အချစ်ကို မမိပေမဲ့ တစ်အိမ်တည်းအတူနေ ငယ်ကျွမ်းဆွေမို့ သံယောဇဉ်အထိုက် အလျောက် ရှိနေတယ်လို့ ထင်မြင်ထားတာ၊ အခုတော့ ခွက်ခွက်လန်အောင် မှားသွားပြီ”

“ဗျာ”

“ညီမလေးကို ဟိုငယ်ငယ်လေး မူလတန်းကျောင်းသူဘဝကတည်းက သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တာပါ။ တစ်ဦးတည်းသော သားအဖြစ် ဖူးဖူးမူတ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်မိဘတွေကလည်း ခေါင်းတစ်ချက် မခွေ့ရပါဘူး။ ကျွန်တော့ဆန္ဒကို တစ်လုံးတစ်ဝတည်း ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ပါတယ်။ ညီမလေးဟာ ကျွန်တော့်မိဘများအတွက် မွေးစားသမီး ကျွန်တော့် အတွက် မွေးစားညီမလေးအဖြစ် နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော့်ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် ရည်စူးပြီးသားပါ။ ဘွဲ့ကိုယ်စီရ အလုပ်ကိုယ်စီလုပ်လို့ အချိန်တန်အရွယ်ရောက်ခါမှ ညီမလေးကလေး ကျွန်တော့်ကို အစ်ကိုကြီးလို့ပဲ ချစ်ပါရစေတဲ့။ ကျွန်တော်မှန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက် ဘယ်လောက်များ မကိုက်ညီလိုက်ပါသလဲ။ ညီမလေးဟာ လွယ်လွယ်နဲ့ မချစ်တတ်သူလို့ ထင်ထားခဲ့တယ်။ ခုတော့ ညီမလေး လွယ်လွယ်နဲ့ ချစ်တတ်သွားပြီ”

“ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် သူပြောသမျှ ‘ဗျာ’ တစ်လုံးသာ ခွန်းတုံ့ပြန်ဖို့ တတ်နိုင်ခဲ့သည်။ မူးရူးတုန်းက နားမယောင်ခဲ နားမထောင်ခဲသမျှကို အတိုးချပြီး ပြန်လည်ဖောက်သည်ချရက်သည်။ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ထွက်သွားသည်အထိ ကျွန်တော်ငေးရီ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဝေဒနာတွေ တစ်ပွေတစ်ပိုက်ကြီး ပေးရက်လိုက်တာ၊ သူ့ဝေဒနာတွေ အကုန်လုံး ကျွန်တော့်ရင်ထဲ အိတ်သွန်ဖာ မှောက် သွန်ချလိုက်သည်။

ခုတော့ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမှာတဲ့လဲ။ အချစ်နှောင်ကြီး၊ ပြန်လည်ရုတ်သိမ်းဖို့ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်။ ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ ပေါ်ပေါက်သည့် မေတ္တာအဆောက်အအုံကို လွယ်လွယ်နှင့် ဘယ်လိုဖောက်ခွဲပစ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

ယခုမှ ကျွန်တော်အမှန်တကယ် မူးဝေလာမိသည်။ အမူးပြေအောင် ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ကပဲ တတ်နိုင်သည်။ အမူးထွေပြားအောင် ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ကပဲ ပြုရက်နိုင်အားသည်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာတဲ့လဲ။ ယခုမှ ကျွန်တော်ကကော ဘာများတတ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။

[၈]

ယခင်က ရောက်ဖူးခဲ့သည့်ရွာ၊ ယခုပြန်ရောက်တော့လည်း မပြောင်းမလဲ တည်ရှိနေပါသည်။ သံယောဇဉ်ရုပ်ဝန်းက အခိုက်အတန့် ထွက်ပြေးဖို့ ကြံစည်ခဲ့သည်။ မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်သည့် ဝေဒနာရုပ်ဝန်းက အခိုက်အတန့် တိမ်းရှောင်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့သည်။ ပန်းချီပစ္စည်းတွေယူပြီး ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ဆိုင်ကယ်ကို ငှားရမ်းထွက်ခွာလာစဉ်က ဘယ်ကိုသွားရမည်မသိ။ ဦးတည် ရာမဲ့သွားလာရင်း စိတ်မှတ်မဲ့စွာ ညီမလေးတို့ရွာကိုမှ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်လာသည်။

“ဟိုတစ်ခါ လာတည်းဖူးတဲ့ ပန်းချီဆရာလား၊ သမီးတော့ မရှိဘူး။ သမီးမရှိပေမဲ့ ကြိုက်သလို တည်းခိုနိုင်ပါတယ်”

ညီမလေး၏ အမေက ကျွန်တော့်ကို လှိုက်လှဲပျူငှာစွာ ခရီးဦးကြိုဆို နေပါသည်။ သမီးကိုကြောက်လို့ ယောက္ခမလောင်းအိမ်ကို ဦးတိုက်လာ သည့် သမက်လောင်း၏ ဖြစ်အင်ကလည်း ရယ်ဖို့ပင် ကောင်းသေးတော့။ ပြေးစရာမြေ မရှိလေရောသလား။

သူကလေး၏ မိခင် ကျွေးမွေးပြုစုတာတွေ လက်ခံစားသောက်ပြီး မန်ကျည်းပင်ရိပ်တွင် ပန်းချီရေးဖို့ ပြင်သည်။ အမြင်ကို မရေး၊ အတွေးကို ရေးမည်ဟု ကြံစည်ထားသည်။

ပန်းချီစုတ်က ကင်းဗတ်ပေါ်တွင် အမှတ်မထင် ပြေးလွှားနေသည်။ အချိန်အတော်ကြာတော့ ပုံပေါ်လာသည်။ သူကလေး ရုပ်ပုံလွှာက မကြည့်ဘဲ မြင်နေသည်။ သူကလေးမော်ဒယ်ထိုင်စဉ် ဆင်းသွင်ရုပ်ဝါသည် ယခု ကျွန်တော်ရေးသည့် ပန်းချီကားတွင်လည်း ပုံရိပ်ထင်လာသည်။ မိတ္တူကူးထားသလို တစ်ထေရာတည်း မဟုတ်ပေမဲ့ သူကလေးအလှက ပေါ်လွင်နေသည်။

ထမင်းစားဖို့ ခေါ်လွန်းမက ခေါ်လို့သာ ထမင်းပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဘာဟင်းတွေ ချက်ကျွေးသည်ကို မမှတ်မိ။ ဘယ်လိုစားသောက်လိုက်သည်ကိုပင် သတိမထား၊ အာဟာရမသိ၊ အရသာမရှိလိုက်သည့် ထမင်းပွဲ၊ ထမင်းစားပြီး မန်ကျည်းပင်ရိပ်က သူကလေးနှင့်သာ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ကာ စုတ်ချက်တွေ တင်နေမိသည်။ Digital Camera ထဲတွင်

သူကလေး၏ ရုပ်ပုံလွှာတွေ ပါဝင်မှန်း သိသိကြီးနှင့် တစ်ချက်ကလေးမျှ မကြည့်။ မျက်စိထဲတွင် မကြည့်ဘဲ မြင်နေသည့် ရုပ်ပုံလွှာကိုသာ စိတ်မှ တစ်ဆင့် ကူးယူဖော်ပြနေသည်။

ယခင် ယဉ်တစ်ကိုယ်မယ်ပန်းချီကားကို ရက်သတ္တပတ်ကြာမျှ ဖန်တီး ယူခဲ့သည်။ ယခုပန်းချီကားကိုမူ တစ်ရက်ပင် မကြာဘဲ ပြီးသွားသည်။ ဘယ်လောက်အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ သူကလေးမော်ဒယ်ထိုင်၍ ရေးသည့်ပန်းချီကားသည် လက်ရာအမြောက်ဆုံးဟု ထင်ခဲ့သည်။ အချိန် သည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လုံလုံလောက်လောက် ယူခဲ့သည်။ စိတ်တိုင်းကျ ရေးဆွဲ ခဲ့သည်။ ယခု တစ်ထိုင်တည်း ရေးဆွဲတော့လည်း သူကလေး၏ အလှသည် အရာမယွင်းဘဲ ပုံပေါ်နေသည်။

မကြည့်ဘဲ မြင်နေသော နှလုံးသားသည် သူကလေး၏ ပုံရိပ်ကို ကင်းဖတ်ပေါ်တွင် ဖမ်းယူသိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့သည်။ သူကလေးနှင့် တွေ့ဆုံ ကြုံကြိုက်သည့်နေရာဟောင်း၏ လှုံ့ဆော်ပုံပိုးမှုလည်း ပါမည်ထင်သည်။ သူကလေး မွေးဖွားကျင်လည်ခဲ့သည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း သူကလေး၏ အငွေ့အသက်ကို မက်မက်စက်စက် ခံစားရရှိစေသည်။

သံယောဇဉ်ပုံရိပ်သည် ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်သမျှ အနုပညာအားလုံးကို သိမ်းကျုံးခိုးယူသွားလေပြီ။

[e]

“ဆရာကတော့ ကျွန်မရုပ်ပုံကို ရေးရင်း ဖြေဆည်နိုင်ပေမဲ့ ကျွန်မက ဆရာမရှိဘဲ မနေတတ်တော့ဘူး ဆရာ”

သူကလေး၏ ပုံရိပ်ကို အပြီးသတ် စုတ်ချက်တင်ပြီး မျက်စိကို ဘယ် လောက်ကြာအောင် မှိတ်ထားမိသည် မသိ။ သူကလေး၏ စကားသံကြောင့် မျက်စိကို အလန့်တကြား ဖွင့်လိုက်မိသည်။

သူကလေး၏ ပန်းချီရုပ်ပုံလွှာသည် သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူကလေးမှ သူကလေး အစစ်ပါလား။ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ သူ့ကလေးနှင့် ဝေးရတော့မည်ထင်၍ သူကလေးရုပ်ပုံလွှာကို အစားထိုး

ဖြေသိမ့် နေခဲ့သည်။

“ကိုကိုကြီး စားသောက်ဆိုင်မှာ ပေါက်ကွဲလို့ မြို့ကလေးမှာ ဆရာနဲ့ ကျွန်မ သတင်းက ပွက်ပွက်ဆူအောင် ပြန့်ပွားနေပြီဆရာ။ ကျွန်မဘဝထဲက ဆရာထွက်ခွာသွားပြီထင်ပြီး ငိုလိုက်ရတာ၊ ဆရာပန်းချီရေးဆွဲတဲ့ နေရာတွေ အနံ့ ရောက်ပြီးခဲ့ပြီ။ နောက်ဆုံး ဆရာဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ လမ်းညွှန် ပေးသူက ဘယ်သူလို့ ထင်သလဲဆရာ”

ကျွန်တော်သည် တအံ့တဩ ငေးမော၍သာ နေမိသည်။

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ။ ကျွန်မ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်တာ မကြည့်ရက်တဲ့ ကိုကိုကြီးပေါ့။ ကျွန်မရွာကို သွားမယ်လို့ ကျွန်မ လုံးဝ ထင်မထားမိဘူး။ ကိုကိုကြီးက ဘယ်လိုက ဘယ်လို အတိအကျ လမ်းညွှန်လိုက်နိုင်သလဲ မသိဘူးနော်”

သူကလေး၏ ခံစားချက်ကို မကြည့်ရက်နိုင်ဘူးတဲ့လား။ ကျွန်တော့် ခံစားချက်ကိုလည်း ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် သိပုံပေါ်ပါသည်။ သူ၏ဆိုင်ကယ်ဖြင့် အဝေးဆုံးသွားနိုင်သည့်နေရာသည် သူကလေးနှင့် ဆုံမှတ်ဖြစ်နိုင်သည့် သူကလေးတို့ရွာဆိုတာကို တိကျမှန်ကန်စွာ ဟောကိန်းထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။

“ဆရာက ကျွန်မ မော်ဒယ်ထိုင်တာကို တစ်မိမိမိကြည့်ပြီး ရက် သတ္တပတ်လောက်ရေးခဲ့တဲ့ ပန်းချီကားလို ခုတော့ တစ်ထိုင်တည်းရေးတော့ လည်း အဆင်ပြေနေပါရောလား”

“ညီမလေးရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာက ကျွန်တော့်ရင်ထဲက နှလုံးသားကိုဒေါင်မှာ အပြည့်အလျှံ သိုလှောင်ထားပြီးပြီလေ။ ဘယ်အချိန်ရေးရေး ညီမလေးရဲ့ အလှကို တစ်ရွေးသားမျှ မလွဲအောင် ရေးနိုင်နေပြီလေ”

ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ ခိုဝင်လာသော သူကလေးကို လွတ်ထွက် မသွားစေရန် ထွေးပိုက်ထားမိသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဖြစ်ပျက်နေ ပုံကို ကျွန်တော်ရေးသည့် ပန်းချီကားထဲက သူကလေးသည် လှောင်သလို ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။

တိမ်စင်အမှန်းနဲ့ ပြုံးတို့ကောင်းကင်

တိမ်စင်အမုန်းနဲ့ ပြုံးတဲ့ကောင်းကင်

[၁]

နေအိမ်မှ ထွက်ခွာစဉ်က ဘာဆိုဘာမျှ မမှတ်မိ။ လူးလိုမ့်ငိုကြွေးရင်း ထဘီမနိုင် ပဝါမနိုင်ဖြစ်၍ နေလေမည်လားမသိ။ ဖရိုဖရဲ အပြိုပြိုအလဲလဲဖြင့် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်နေမှာတော့ သေချာသည်။ ရေဝေးသုဿာန်က အလှမ်းဝေးသေးတော့ လမ်းတစ်ဝက်လောက်မှာပင် သူမ အနေအထားကို သူမ သတိထားမိလာသည်။ သူမကို မယိမ်းယိုင်အောင် ထိန်းကိုင်ထားသူက

“ရှင် ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မအနား ရောက်နေရတာလဲ။ သွားစမ်း ဝေးဝေးမှာ နေစမ်း။ ကျွန်မအနား လာစရာအကြောင်း မရှိဘူး”

သူမ ပွဲကြမ်း၍လားမသိ။ သူမကို ထိန်းကိုင်ထားရာမှ လွတ်ပေးလိုက်သည်။ သူ မထိန်းတော့မှ ယိမ်းသွား၏။ ယိုင်သွား၏။ သူမကိုယ်လေးကို အသာအယာ ထိန်းပေးလာသော သူ၏လက်များကို တွန်းဖယ်ရင်း

“မထိနဲ့ ကျွန်မကို မထိနဲ့ ရှင်မထိန်းလို့ယိမ်းယိုင်ပြီး သေချင် သေသွား ပါစေ။ လာမထိနဲ့ လာမထိန်းနဲ့”

HighAce ကားငယ်လေးအတွင်းမှာ သူမ သောင်းကျန်းသမျှ အားလုံးက ခံစားနားလည်ပေးလိုသာ တော်တော့သည်။ သူမ၏ ရိုင်းပျမှုကို မည်သူမျှ လိုလားနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ တစ်မှတ်တိုင် နှစ်မှတ်တိုင် ကားစီးရုံမျှနှင့် မူးတတ်ဝေတတ်သောသူမအဖို့ ကားမူးတာကြောင့်ရော ဘဝမှာ အလဲလဲ

အပြုပြုဖြစ်အောင် ဖန်တီးသော ကံကြမ္မာကြောင့်ရော အလူးအလဲ ဖြစ်ရသည်။

သူ မျက်ရိပ်ပြလိုက်၍လား မသိ။ ရုံးမှလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရွေ့ဝါတို့ မဝေတို့ အပြေးအလွှား လာထိန်းကြသည်။ သူမဘေးမှ သူက ဝေးရာသို့ ရှောင်ပေးသည်။

“နင်တို့က ဘယ်ရောက်နေကြတာလဲ”

ရွေ့ဝါတို့ မဝေတို့ကို သူအငြိုးနှင့် ရန်ထောင်မိသည်။

“ဘယ်ရောက်ရမှာလဲ။ နင် အလူးအလဲဖြစ်နေတာ တို့တစ်တွေ ထိန်းလိုက် မနိုင်ဘူး။ ဆရာဦးစိုးမောင် လာထိန်းပေးလို့ အဆင်ပြေသွားတာ။ နင်ကလည်းဟယ်။ ဆရာ့ကို အားနာစရာ၊ နှစ်ပြားမတန်အောင် ဘာကိစ္စ ရန်ထောင်ရတာလဲ”

ရန်ထောင်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကိုတော့ ဘာကိစ္စ သူတို့ကို ရှင်းပြရမှာလဲ။ လူသိရှင်ကြားပြောသင့်သည့်ကိစ္စလည်း မဟုတ်။ သူမအသာလေး ငြိမ်၍ နေလိုက်သည်။ သူမတို့ရုံးအဖွဲ့က မိန်းမသားအများစုသာရှိသည်မို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသော သူမကို မိန်းမသားအားနှင့် မထိန်းနိုင်လျှင် အားကောင်းမောင်းသန်ယောက်ျားသားဆိုလို့ ဆရာ ကိုစိုးမောင်ပဲရှိသည်။ ကိုစိုးမောင်ကို အကူအညီတောင်း၍ သူမကို လာထိန်းပေးတာလား။ သူ့ကိုက လိုလိုလားလား အလိုက်သိသိ လာထိန်းပေးတာလားတော့မသိ။ သူမ သိသည်ကတော့ ကိုစိုးမောင်ကို သူမ အနားမှာ မရှိစေချင်။

ကိုစိုးမောင်ဘက်က ပြောရလျှင်မုဆိုးမ ပူပူနွေးနွေး၊ ကလေးတစ်ယောက်အမေ၊ သူမက အဖက်မတန် ဆက်ဆံရလောက်အောင် သေးသိမ်နိမ့်ကျသူတော့ မဟုတ်ပါ။ အလုပ်ဝင်စ လှတပတကောင်မလေးတွေမပြောနဲ့ ကိုစိုးမောင်နှင့် ရွယ်တူတန်းတူ ရာထူးချင်းလည်း မတိမ်းမယိမ်းတူသော အချောအလှအပျိုကြီးမမတွေကပင် ကိုစိုးမောင်တဲ့ဆိုလျှင် မသိမသာရော သိသိသာသာပါ။ အလေးပေးခံရသူ။ ရေလာကောင်းအောင် မြောင်းသွယ်သည်အထိ အတင့်ရဲသောအမျိုးကောင်း သားသမီးတွေလည်း မနည်းမနော။ သို့ရာတွင် ကိုစိုးမောင်က ရုပ်ရည်လေး သန်ပြန့်သလို အနေအထိုင်ကလည်း ခန့်ညားသည်။

တည်ကြည်ခန့်ညားယောက်ျားပီသသည်ဟု အပြင်ပန်းကြည့်လျှင် ကျက်သရေရှိလှစွာသော ကိုစိုးမောင်ကို သူမရုံးထဲမှာရော ရုံးပြင်မှာပါ ခပ်ခွာခွာနေသည်။ ခပ်ကင်းကင်းနေသည်။ ခပ်ရှင်းရှင်းနေသည်။ ခုမှမဟုတ်ပါဘူး။ သူမ မောင်နှင့်လက်မထပ်မီကတည်းက သည်ပုံစံအတိုင်း နေခဲ့ထိုင်ခဲ့တာပါ။ ရုံးကိစ္စမှလွဲလျှင် ကိုစိုးမောင်နှင့် သူမသည် ဆက်ဆံရေး ကျတောက်လှပါသည်။

ခေါင်းထဲက မူးဝေလာသည်။ ရေဝေးမရောက်သေးဘူးလား။ ရေဝေးရောက်လျှင် မောင်၏ အသက်မဲ့ခန္ဓာ ကိုယ်မှာ ပြာမှုန်လေးတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတော့မည်။ သူမအပေါ် တစ်လျှောက်လုံးကောင်းလာသည့် မောင်က ပျပြင်းလောင်မြိုက်သော လောကကြီးထဲ သူမကို စောစောစီးစီး ချန်ထားရစ်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝထင်မထားမိပါ။ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေဖို့ အကောင်းဆုံးအရွယ်မှာ မောင်သည် သူမကို ကူကယ်ရာမဲ့အောင် ခွဲသွားရက်သည်။ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမည်မသိ။ ကွယ်လွန်ခါနီး မောင့်ရုပ်သွင်ကို မြင်ယောင်နေမိသေးသည်။

*

“မြလေးကို မှာစရာရှိတာ မှာထားရဦးမယ်”

ဖုတ်လို့က်ဖုတ်လို့က် ခက်ခက်ခဲခဲ အသက်ရှူနေရသည့်ကြားထဲက မောင်သည် မောဟိုက်ပင်ပန်းစွာ စကားဆိုလာသည်။

“မောင်နေကောင်းတော့မှ ပြောစရာရှိပြော မှာစရာရှိ မှာပါလား”

“မဟုတ်ဘူး။ မောင့်ရောဂါဝေဒနာကို မြလေးတို့ မပြောပေမယ့် မောင်သိပ်ကြာကြာ နေရတော့မယ် မထင်ပါဘူး”

မောင့်ရှေ့တွင် ဘာမျှမဖြစ်သလို ကုန်ကြမ်းပျက်နေပါမည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ပျက်ပြားသွားတော့ သည်။ မောင့်ကိုဖက်၍ အားရပါးရ ငိုမိသည်။

“မငိုပါနဲ့ မြလေးရယ်။ မောင်မပါဘဲ လျှောက်ရမယ့်ခရီးမှာ မြလေးအားငယ်နေလို့ မရဘူး။ အားတင်းထားစမ်းပါ။ သမီးလေး လူလားမြောက်

အောင် ပြုစုပေးရမယ့် တာဝန်တွေလည်း ရှိသေးတယ်”

မောင်ပြောမှ မူလတန်းကြိုကျောင်းတွင် ထားခဲ့သော သမီးလေးကို သတိရမိတော့သည်။ သမီးလေးအပေါ် ထားရှိခဲ့သော မောင့်သံယောဇဉ် တွေကို နားလည်ပါသည်။ အလုပ်သိမ်းချိန်တိုင်း သမီးလေးကို လက်ပေါ်က မချ ချစ်ခင်ကြင်နာတတ်သော ဖခင်တစ်ဦး၏ပုံရိပ်ကို မြင်မိတိုင်း ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်မိသည်။ မိခင်စစ်စစ်ဖြစ်လင့် ကစား သမီးလေးကို မောင်ချစ် သည်ထက် ပိုမချစ်မိဟု ထင်မိသည်။ သို့ရာတွင် သမီးလေးက ညဉ့်ကောင်း သည်။ ပြုံးချိုချို နဂိုနေလေးကပင် ချစ်ဖို့ကောင်းသည်။ တကယ်တော့ မောင်သာခွဲသွားရစ်လျှင် ဆွေရင်းမျိုးစစ်ဟူ၍ သူမတို့ သားအမိ နှစ်ယောက် သာ ကျန်ရစ်မည်။

ဦးလေးနှင့်စပ်မှ အဒေါ်ခေါ်ရတော်ရသော အဒေါ်နှင့်ဦးလေးသည် ငယ်ကတည်းက မိဘမဲ့ဖြစ်နေသော သူမအတွက် တွယ်တာစရာ၊ မှီခိုစရာ၊ အားကိုးစရာ ဖြစ်၍နေသည်။ သူမဘွဲ့ ရ၍ အလုပ်ရခါစကာလမှာပဲ ဦးလေး ကွယ်လွန်သွားသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် အဒေါ်ဖြစ်သူ တစ်ပင်ထူသွား သောကြောင့် အဆောင်သို့ ပြောင်းနေရင်း ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်းဘဝဖြင့် နေသားကျခဲ့သည်။ သူမနေသော အဆောင်၏ လမ်းထိပ်တွင် ကားဝပ်ရှော့ ထောင်နေသော ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်သမား မောင်ကလည်း ရင်းချာသော ဆွေ မျိုးရှိသူမဟုတ်။ စက်မှု လက်မှု သိပ္ပံကျောင်းဆင်းစတွင် မိခင်ရောဖခင်ပါ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားသောကြောင့် သူဝါသနာပါရာ ကားဝပ်ရှော့ကို ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်ကိုင်လာသူ မောင်သည် ရိုးသားကြိုးစားမှုနှင့်အတူ အထိုက်အလျောက် အောင်မြင်လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူမနှင့်မောင်တို့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်စဉ်က ကရပိက်မင်္ဂလာခန်းမတွင် ခြံမုံခြံမုံသဲ ပွဲလယ် တင်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ တစ်နှစ်တာကာလအတွင်း မောင်ကျန်းမာရေး ချူချာနေစဉ် မောင့် အလုပ်ရုံသည်လည်း မောင့်လိုပဲ ကြမ္မာငင်ခဲ့သည်။ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစ သာရှိသော တပည့်လက်သားတွေကလည်း မောင့်အလုပ်ရုံကို လည်ပတ် အောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့ကြပါ။ မောင် ဆေးရုံတက်သည့် ရက်မှာပင် အလုပ်ရုံကို ပိတ်လိုက်ရသည်။ မောင် ဆေးရုံမှာ အနေကြာလာသည်နှင့်အမျှ မောင်

အလုပ်ရုံသည် အခွံချည်းပင် အနိုင်နိုင်ကျန်တော့သည်။ လုပ်ငန်း အောင်မြင်
အောင် ထူထောင်ရာတွင် အချိန်ကြာမြင့်သော်လည်း ပျက်စီးချိန်တန်တော့
မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။

“မောင့် ဆေးကုသစရိတ်တွေကြောင့် အတွင်းပစ္စည်းလေးတွေ ရှိသမျှ
ကုန်သွားရောပေါ့နော်”

“မကုန်သေးပါဘူး မောင်ရယ်”

“မောင့်ကို မလိမ်ပါနဲ့။ မောင့်တပည့်တွေပြောလို့ အကြောင်းစုံ သိပြီး
ပါပြီ။ မောင်မှာချင်တာက အလုပ်ရုံကို အငှားချထားလိုက်ပါ”

အလုပ်ရုံကို အငှားချဖို့ဆိုတာက မလွယ်ပါ။ အလုပ်ရုံနှင့် ကပ်လျက်
တွင်အိမ်ခန်းဖွဲ့ထားသည်မို့ သူစိမ်း အလုပ်သမားတွေနှင့် ရောရောထွေးထွေး
နေရမလိုဖြစ်နေသည်။

“မြလေးတို့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းနေရမယ့် အိမ်မှာ သူစိမ်း
တွေနဲ့ နေရမှာကို စိုးရိမ်နေတာလား။ မောင် မရှိတော့တဲ့အခါ သင့်ရာတော်ရာ
တွေ ရင်လည်း အိမ်ထောင်သစ်ထူလိုက်ပါ”

“မဖြစ်နိုင်တာ မောင်ရယ်”

“မြလေးတို့ကို စိတ်မချဘူး။ မြလေးက အရွယ်လည်းရှိသေးတယ်။
ရုပ်ရည်လေးလည်း ရှိသေးတယ်။ လောကကြီးအလယ်မှာ သမီးလေးနဲ့
မျက်နှာငယ်ပြီး မကျန်ရစ်စေချင်ဘူး။ တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူမယ့်ကိစ္စ
မလိုအပ်ဘဲ အချိန်ဆွဲမနေနဲ့နော်”

မောင့်အလိုကျ သူမ ခေါင်းညှိတ်မိလေသလား။ မညှိတ်မိလေသလား
တော့ သေသေချာချာ မမှတ်မိပါ။ တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်ထူရမည့်ကိစ္စ
ထိုစဉ်ကလည်း စိတ်မကူးမိပါ။

ယခု မောင်ကွယ်လွန်ပြီး လေးငါးခြောက်လကျော်လာတော့လည်း
အိမ်ထောင်သစ်ထူရန် စိတ်ကူးဖို့ နေနေသာသာ အိမ်စရိတ်တွေ၊ မောင့်ဆေးဖိုး
ဝါးခ ထုထောင်းနှိပ်စက်မှုကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာသော ကြွေးမြီတွေကို
ဖဲ့ဆုပ်ဖို့ပဲ စိတ်ထဲရှိသည်။ ယခု လက်ရှိမောင့်အိမ်က အပေါင်ရှုံးတော့မလို

ဖြစ်နေ၍ စိတ်ဒုက္ခကြီးစွာ ရောက်နေသည်။

“ဆရာကတော် ဆရာကတော်”

တစ်ရက်တွင် မောင့်အလုပ်သမားရောက်လာသည်။

“အလုပ်ရုံငှားမယ့်သူရှိလို့ လာပြောတာ”

“အလုပ်ရုံငှားဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူးကွယ်”

“အပေါင်ရှုံးတော့မယ့်အိမ်ကို အကြွေးအကြေဆပ်ပြီး ငှားပါရစေလို့ ပြောနေတယ်”

“ဘာရယ် အိမ်ပေါင်ခံထားတာ ဘာကိစ္စ သူက သိနေတာလဲ”

အိမ်ပေါင်ခံသည့်အမျိုးသမီးက နှုတ်ဖွာပုံရသည်။ အပေါင်ရှုံးမည့် အိမ်ကို ဈေးစနည်းနာရင်း အိမ်တန်ဖိုး တွက်ချက်လိုဟန်တူသည်။ ရုံးက ရသည့်လစာက အိမ်စရိတ်ပင် အနိုင်နိုင်မို့ အိမ်ကိုရွေးနိုင်ဖို့ဆိုတာ သူမ အတွက် မနိုင်ဝန်ဖြစ်၍ နေပေသည်။

“အိမ်ပေါင်ခံ အကြွေးပေးမယ့်ငွေက စပေါ်သဘောမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အပျောက်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်”

“အပျောက်ပေးမယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုသဘောလဲ။ အလုပ်ရုံကို မောင် ပိုင်စီးချင်လို့လား”

“အဲလိုတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။ သူနဲ့ပြောကြည့်ပါဦးလား”

အပေါင်ရှုံးမည့်ငွေက အိမ်တန်ဖိုးလောက်ရှိနေတာ။ ဘယ်လိုလူက ဘာသဘောနှင့် အပျောက်ပေးပြီး ငှားချင်ရပါလိမ့်။

“အပေါင်ခံတဲ့မိန်းမကြီးက အိမ်ဈေးစနည်းနာလာတာ သိရလို့ ဒီ ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်ရဲ့ဆရာက အပျောက်ပေး ပြီး ငှားဖို့လာပြောတာပါ။ ငါ့နှမ ယောက်ျားအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးပုံရပါတယ်။ အပျောက်ပေးတဲ့အပြင် ငှားခ ကိုလည်း ငါ့နှမတို့ အိမ်စရိတ်ကာမိအောင်ပေးဖို့ ပြောပါတယ်”

မောင့်အလုပ်သမားခေါ်လာ၍ အရွယ်လတ်လူကြီး၏ပုံစံကို အကဲ ခတ်မိသည်။ ဝပ်ရှော့လုပ်သက်ရင့်သူဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။ သူမတို့ မိသားစု အပေါ် သရိုးသရီ ကြံစည်မည့်အရိပ်အခြည်မျိုး မရှိပါ။ ခက်တာက အလုပ်ရုံ ငှားမည့်သူကိုယ်တိုင် မလာရောက်ဘဲ ကိုယ်စားလှယ်နှင့် စကားပြောရ သောကြောင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တီးမိခေါက်မိ မရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ

ကုန်ချေးနှုန်းကုသင်းခြင်းသတင်းနှင့် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ

ထိုအခွင့်အရေးမျိုးက ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲဖြစ်၍ ငြင်းပယ်ရန် စက်တုသည်း ဤသို့ဖြင့်ပင် အလုပ်ရုံငှားဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် အလုပ်ရုံငှားသည့်သူ၏ ကိုယ်စားလှယ်နှင့်သာ စကားပြောဆို ပြီးပြတ်သွားသည်။ စာချုပ်ကိုလည်း ထိုကိုယ်စားလှယ်ဆိုသူနှင့်သာ ချုပ်ဆိုလိုက်ရသည်။ စာချုပ်ကလည်း ချိန်ရင်းရှင်းရှင်းဖြစ်၍ နောင်ဖွဲ့မှုတစ်စုံတစ်ရာ မပါရှိချေ။ စာချုပ်အရ ငှားရမ်းသည့် ကာလသည် ၅ နှစ်ဖြစ်သည်။

“မမြရိနဲ့ စကားနည်းနည်းလောက်ပြောချင်တယ်”

မောင် ကွယ်လွန်ပြီး တစ်နှစ်ပြည့် ဆွမ်းကျွေးချိန်ထိ ကိုစိုးမောင်သည် သူမအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သည်မရှိ။ သူမက ခပ်ရှင်းရှင်းနေပြသလို သူကလည်း ခပ်ကင်းကင်းနေပြသသည်။ သူမက ခပ်ပြတ်ပြတ်နေပြသလို သူကလည်း ခပ်မတ်မတ်နေပြသသည်။ ယခုမှ ဘာသဘောနှင့် မသိ။ မောင်နှစ်လည်ဆွမ်းကျွေးခွင့် ယူထားရာမှ ရုံးပြန်တက်ချိန်တွင် သူမကိုလာ၍ ပြောသည်။

“ပြောပါ ဘာကိစ္စလဲ”

သူမကလည်း ယခင်သဘောထားအတိုင်း သိစေလို၍ ခပ်ရှင်းရှင်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“ရုံးဆင်းမှပဲ ပြောကြတာပေါ့”

“ရုံးဆင်းရင်တော့ သမီးကို ကျောင်းကြိုရမှာမို့ ကျွန်မအချိန် မပေးနိုင်ဘူး”

“အိမ်လာခဲ့မယ်လေ”

“ကိုစိုးမောင် စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်မက မုဆိုးမဖြစ်နေတော့ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရပါတယ်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က အိမ်အဝင်အထွက် မြင်တွေ့သွားရင် ကိုစိုးမောင်ရော ကျွန်မပါ ထိခိုက်နစ်နာနိုင်ပါတယ်”

“အိမ်ထဲမဝင်ပါဘူး။ အလုပ်ရုံထဲမှာပဲ စကားပြောကြတာပေါ့”

“အလုပ်ရုံကို လာမယ်ပေါ့”

“အင်းလေ”

“အလုပ်ရုံပိတ်ချိန်က မိုးချုပ်ချင် ချုပ်တတ်တာ”

“စောသိမ်းခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားသော ဦးစိုးမောင်၏ နောက်ကျောကို မကြည့်မလင် ကြည့်နေမိသည်။ သူမ အထက်အရာရှိဖြစ်သော်လည်း ဆရာ ဟူ၍ သူမဘယ်သောအခါမျှ မခေါ်။ နာမည်အရင်းတိုင်းသာ ခေါ်သည်။ ယခု သူပြောပုံက အလုပ်ရုံကို စောသိမ်းခိုင်းလိုက်မယ်ဆိုတော့ အလုပ်ရုံငှား သူမှာ ကိုစိုးမောင် ဖြစ်လေသလား။ သွားပါပြီ။ သူမကို အပိုင်ကြံဖို့ သူ လက်မလျှော့သေးပါလား။ ယခုမှ အခက်ကြုံတွေ့ရလေပြီ။

အလုပ်ရုံအတွက် အပျောက်ပေးထားသည့်ငွေ၊ လစဉ်ငှားခရငွေတို့ သည် မနည်းလှ။ ကိုစိုးမောင်သာ တကယ်တမ်းငှားရမ်းသူဖြစ်နေလျှင် သူမ မည်သို့ရင်ဆိုင်ရမည်နည်း။ အပျောက်ပေးထားသည့် ငွေလေးကြောင့် အိုးပိုင် အိမ်ပိုင်ဘဝနှင့် ဟန်မပျက်နေထိုင်ရသည်။ လစဉ်ငှားရမ်းခငွေလေးကြောင့် အတွင်းပစ္စည်းပျောက်ပျက်သွားသမျှ ပြန်လည်ဖြည့်ဆည်းစုဆောင်းနိုင်ခဲ့ သည်။ မဆိုးမအိမ် မီးမမှိန်ခဲ့ခြင်းမှာ ကိုစိုးမောင်၏ ကျေးဇူးတရားကြောင့်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ခက်လိုက်တာနော်။ ကင်းကင်းနေချင်ပေမယ့် ရှင်းရှင်းနေ၍ မရပါ လား။ ပြတ်ပြတ်နေချင်ပေမယ့် မတ်မတ် နေ၍ မရပါလား။

“ဟော ဦးဦးဖေဖေလာပြီ”

ကိုစိုးမောင် အလုပ်ရုံထဲဝင်လာတာကိုမြင်တော့ သမီးလေးက အော် ဟစ်ကာ ထခုန်သည်။ အလုပ်ရုံကို အိမ်ထဲမှ လှမ်းမြင်နေရသည်။ သူမ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“သမီး ဟို ဦးဦးကို ဘယ်လို ခေါ်လိုက်တယ်”

မိခင်ဖြစ်သူ၏ မလိုလားဟန်လေသံ ခပ်မာမာအမေးကြောင့် သမီး လေး မဝံ့မရဲ မော့ကြည့်နေသည်။

“ပြောလေ အဲဒီလို ဟိုဦးဦးက ခေါ်ခိုင်းတာလား”

“ဦးဦးကပြောတာ။ သမီးဖေဖေလို ဦးဦးကို မချစ်ဘူးလားတဲ့”

“သမီးက ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ဖေဖေလောက်တော့ မချစ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဖေဖေလို့ ခေါ်ကြည့်ပါလားဆိုတော့ ဦးဦးဖေဖေလို့ပဲ ခေါ်လိုက်တာ”

“နေပါဦး သမီးနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ”

“မေမေရုံးဆင်းနောက်ကျရင် ဦးဦးဖေဖေ ရောက်လာတတ်တယ်။ မုန့်တွေလည်း ဝယ်ကျွေးတယ်”

အကွက်မလပ်အောင် ဆက်စပ်စီစဉ်တတ်ပါပေ။ အချိန်ပိုဆင်းချိန် များတွင် အိမ်နီးချင်းများအား သမီးလေးကို တစ်ပါတည်းကြိုခွဲပါရန် မှာထား ခဲ့ပါလျက် ဘာကိစ္စ သူက ရှာရှာမှရှည်ရှည် လာတွေ့ ရပါလိမ့်။ ဒါကတော့ လွန်လွန်းသည်။ စောစောက အလုပ်ရုံထဲမှာတွေ့ဖို့ စိတ်မပါ။ နေမကောင်း ဘာ ခေါင်းခဲတာကို အကြောင်းပြပြီး ငြင်းလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးရှိပြီးသား။ ခုအတိုင်းဆို ဆင်းတွေ့ လိုက်တာပဲ အေးပါတယ်လေ။ ကလေးကို မုန့်ပေးပြီး ဖေဖေခေါ်ခိုင်းတယ်တဲ့။

“ကိုစိုးမောင် တစ်ဆိတ်လောက် မလွန်လွန်းဘူးလား။ သမီး မူကြို ကျောင်းထိ သွားတွေ့တာတို့ ဦးဦး ဖေဖေလို့ ခေါ်ခိုင်းတာတို့။ လူကြားလို့မှ မကောင်း၊ ရှင်ဟာ ယုတ်မာရုံမကဘူး အကြံပက်စက်လှပါလား”

အလုပ်ရုံထဲက ဆက်တီခုံတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဝင်မထိုင်မီ စေ့စေ့ ကြည့်ကာ ခပ်မာမာ ခပ်ဆတ်ဆတ် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါဦး။ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့”

“အေးအေးဆေးဆေး ပြောစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။ အိမ်ထဲမှာ သမီးတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ ရတာ။ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြော”

ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာကျလို့ နေထိုင်ပုံက မောင်ပိုင်စီးလို့မှန်း သိသာ သည်။ သူ့ရှေ့ခပ်တည်တည်ထိုင်ရင်း သူ့ကို ခပ်စူးစူး ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူကတော့ ဘာပြဿနာမှ မရှိသည့်အတိုင်း အေးဆေးလွန်းလှသည်။

“မမြရီ ကျွန်တော့်ကို မုန်းနေတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက တကယ် မဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စကို ကာယကံမြောက် ကျူးလွန်မိတာ ကိုယ့်ကို ကိုယ်လည်း ခွင့်မလွတ်မိပါဘူး။ ခွင့်လွတ်ဖို့လည်း မတောင်းဆိုပါဘူး။ ချောင်းသာကမ်းခြေဟာ ကိုယ့်အတွက် အတိတ်တစ္ဆေလို ဖြစ်နေမိတယ်”

“ဒါတွေ ပြန်ပြောစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး”

သူ့ကို ဟန့်တားလိုက်ရင်း ချောင်းသာကမ်းခြေ၏ တစ်ခါက အဖြစ်
 အပျက်ကို အလန့်တကြား အမှတ်ရမိသွားသည်။ ကားစီးလျှင် မူးတတ်
 ဝေတတ်သော သူမသည် သင်္ကြန်ရုံးပိတ်ရက်တွင် ချောင်းသာကမ်းခြေသို့
 အပန်းဖြေရန် ရုံးအဖွဲ့နှင့်လိုက်ပါသွားမိသည်။ ကားပေါ်တွင် မူးဝေလိုက်
 ဆော့အန်လိုက်ဖြင့် ချောင်းသာသို့ ဘယ်လို ဘယ်ပုံရောက်ရှိသွားသည်မသိ။
 အများသူတကာ ပင်လယ်လှိုင်းလုံးစီးရင်း ပျော်ကြပါးကြချိန်တွင် တည်းခို
 ဆောင်အိပ်ခန်း၌သာ အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ ရုံးအဖွဲ့သားအားလုံး ကမ်းခြေတစ်
 လျှောက် လမ်းသလားချိန်ရောက်မှ သူမ ထူနိုင် ထနိုင်တော့သည်။ ခေါင်းမူး
 ခေါင်းကိုက်ပြေစေလို၍ မြစ်ထဲချောင်းထဲ ရေကူးတတ်တာကို အဟုတ်ကြီး
 မှတ်ပြီး ပင်လယ်ရေချိုးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်က သူမ၏အမှား၊ ပင်လယ်
 ၏ မာယာကို နားမလည်ခဲ့သလို လူတို့၏ မာယာကိုလည်း မသိခဲ့ရိုး
 အမှန်ပါ။

“ကိုယ့်ရုံးအဖွဲ့နဲ့ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် လမ်းသလားကြရင်း တည်းခို
 ဆောင်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ မမြရီအတွက် နောက်ဆံတင်းမိတယ်။ ဒါကြောင့်
 ရုံးအဖွဲ့နဲ့ လမ်းခွဲပြီး တည်းခိုဆောင်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် လှိုင်း
 မစီးတတ်ဘဲ ပင်လယ်ရေပြင်မှာ မဆင်မခြင် ကူးခတ်နေတဲ့ မမြရီကို အချိန်မီ
 လေး ကယ်တင်နိုင်ခဲ့တယ်”

“ဪ ကျွန်မအသက်ကို ကယ်ခဲ့တာကို ကျေးဇူးတင်ရမတဲ့လား။
 ကျွန်မအရှက်ကို ကျွန်မသဘောဆန္ဒ အလျောက် မဟုတ်ဘဲ လုယူခဲ့တာကော
 ဘာပြောဦးမလဲ”

“မမြရီ ရေကူးဝတ်စုံမဝတ်ဘဲ လုံချည်ရင်လျားပြီး ပင်လယ်ထဲ ဆင်း
 တာဆိုတော့ လှိုင်းကလည်းကြီးလာချိန် ဆိပ်ကမ်းမှာ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစက
 လွဲပြီး ရေကစားသူမရှိချိန်မှာ ကူကယ်ရာမဲ့သလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ မမြရီ
 လှိုင်းလေကြားထဲ မြုပ်တစ်လှည့် ပေါ်တစ်လှည့် ဖြစ်နေချိန် နောက်တစ်ချိန်
 လှိုင်းတစ်ချက်ပုတ်ရင်တော့ မတွေးရဲစရာဘဲ ကျွန်တော် ပင်လယ်ထဲဆင်းပြီး
 လက်မတင်လေး ကယ်လိုက်မိချိန်မှာ မမြရီသတိကောင်းကောင်း မရတော့
 ဘူး။

“ဘာကိစ္စ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ရှင်ဘယ်လိုပဲ ကာကွယ်ပြောပြော

ခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ် ထင်လို့လား”

“ပြောလက်စနဲ့ ပြောပါရစေ။ ကိုယ့်ပုဆိုးနဲ့ မမြရီကို ဖြစ်သလို ရစ်ပတ်ပြီး ကြားဖူးနားဝနဲ့ ပုခုံးပေါ်တင် ပြေးခဲ့မိတာ မမြရီ ရေတွေအန်တယ်။ မမြရီအိပ်ခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်ရောက်တဲ့အထိ သတိကောင်းကောင်း မရသေးဘူး။ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကို အကူအညီတောင်းရမှန်းမသိဘဲ ကိုယ်ဘတ်သလောက် မှတ်သလောက် နှိပ်နယ်ပေးရင်း မလုံမမြဲဖြစ်နေတာကို မြင်တွေ့ရလို့ စောင်ခြံပေးမိတယ်။ အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လား။ အသက်မှ ရှုသေးရဲ့လားလို့ မမြရီရဲ့ နှာခေါင်းနားပါးကပ်ရင်း ပါးစပ်ထဲ လေမှုတ်သွင်းရင် အဆုတ်အားကောင်းတယ်ထင်ပြီး နှုတ်ခမ်းချင်းထိတွေ့မိချိန်မှာ မူလရည်ရွယ်ချက်ကို လုံးဝသတိမရတော့ဘူး။ ကိုယ်သတိရလာချိန်မှာ ပြင်လို့မရတဲ့ အမှားမှန်း သိလိုက်ရတယ်”

“ရှင်ယုတ်မာတာတွေပြောလို့ မပြီးသေးဘူးလား။ ရှင် ဘယ်လို အကြောင်းပြပြ ရှင်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ဖို့ ဝေးသေး။ တစ်သက်လုံး ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

သူမဘယ်လိုပင်ပြောပြော ပြောလက်စ စကားကို အဆုံးသတ်လိုဟန် မရှိချေ။

“မမြရီမှာ ချစ်သူရှိမှန်းမသိတဲ့အပြင် မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ် ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် မသိခဲ့ဘူး။ အဲလိုမှန်းသိရင်လည်း ကျွန်တော် ဆင်ခြင်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ခုတော့ မမျှော်လင့်တာတွေ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ”

“အကြံပက်စက်တာက အကြံပက်စက်တာပဲ။ အသက်ကယ်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတရားကို ထောက်ထားပြီး ရှင်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့။ ရှင်ရဲ့ ကိုယ့်ကျင့်တရားမဲ့မှုက ရှင်ရဲ့ ကျေးဇူးတရားနဲ့ မကာမိဘူး”

“မမြရီ မသိသေးတာ ရှိသေးတယ်။ မမြရီရဲ့ ခင်ပွန်း ကိုဝင်းမြင့်ဟာ ကားဝပ်ရှော့ကို အားကြိုးမာန်တက်လုပ်ရင်း မတော်မဆထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရဖူးတယ်။ ခွဲစိတ်ကုသမှု လုပ်ရတယ်။ သူ့ကို ခွဲစိတ်ကုသပေးတဲ့ ဆရာဝန်က ကိုယ်နဲ့ ဆွေမျိုးမကင်းဘူး။ သူပြောလို့ သိရတာ။ ကိုဝင်းမြင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာကြောင့် သားသမီးမရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ကိုဝင်းမြင့်ကိုယ်တိုင်လည်း သိနေတယ်”

“ရှင်”

သူမ အထိတ်တလန့် အံ့သြသွားမိသည်။ ဒါဆို သမီးလေးဟာ မောင့်ရဲ့ သမီးမဟုတ်မှန်း မောင်သိနေတယ် ပေါ့။ ဒါနဲ့များ မောင်ရယ်။ သမီးလေးကို ချစ်လိုက်တာ တုန်လို့။ မောင့်ရဲ့ စိတ်သဘောထားမြင့်မြတ်မှု ကိုသိလေ၊ ကိုစိုးမောင်ကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးလေ ဖြစ်မိသည်။ သူမအပေါ် တစ်စိုးတစ်စေ့မျှ ပြိုင်မှု၊ တစ်စွန်းတစ်စမျှ ပြစ်တင်ရှုံ့ချမှုမရှိဘဲ အိမ်ထောင်သက် ငါးနှစ်သက်တမ်းမှာ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေခွင့်ပေးခဲ့တာတွေ သတိရတိုင်း ကိုစိုးမောင်ကို အမုန်းကြီး မုန်းမိသည်။

“ကိုဝင်းမြင့်မသေခင် ကျွန်တော်သွားတွေ့တော့ ကျွန်တော့်ကို မှာခဲ့တာရှိသေးတယ်။ သူမနေရတော့ဘူး ဆိုတာသိလို့ မမြဲရီတို့သားအမိကို တတ်အားသမျှ စောင့်ရှောက်ပေးဖို့။”

“ဟင် ရှင် စောင့်ရှောက်တာကို ကြောက်လွန်းလို့ပါ။ နောက်ထပ် ယုတ်မာမယ့် အကြံအစည်တွေ ရှိသေးရင်လည်းပြော၊ ကျွန်မ သဘောတူလိမ့်မယ်လို့တော့ ရှင်မစဉ်းစားနဲ့။”

“သမီးလေးဟာ ကျွန်တော့်သမီးလို့တော့ သိမသွားပါဘူး။ ရုံးအဖွဲ့အကြီးအကဲမို့ စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ မှာကြားသွားတာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း မမြဲရီ ကြုံတွေ့ရတဲ့အခက်အခဲကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ကူညီခဲ့တာပါ။ ဒီဝပ်ရှော့ကို ကျွန်တော်ငှားရမ်းခဲ့တာ မမြဲရီကို အသိပေးရင် လက်မခံမှာသိလို့ ဝပ်ရှော့ဆရာကတစ်ဆင့် ငှားရမ်းခဲ့ရတာပါ။ စာချုပ်သက်တမ်းအရ ငါးနှစ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်အိမ် ဘဏ်ပေါင်ထားတာလေးကျောသွားရင် မမြဲရီကို ပြန်အပ်ပါမယ်။ ကိုဝင်းမြင့် ကြိုးပမ်းထူထောင်ထားတာဖြစ်လို့ နာမည်ရပြီးသား ဝပ်ရှော့မို့ အလုပ်လည်း လုပ်ရပါတယ်။ ဝင်ငွေလည်းကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် မမြဲရီဆီက ခွင့်တောင်းစရာ တစ်ခုပဲရှိပါတယ်။ ဒါလေးပြောချင်လို့ ခုလိုလာရောက်ပြောဆိုနေရတာပါ။”

“အပေါင်ရှုံးတော့မယ့်အခြေအနေမှာ ရှင်ကူညီခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေ ထောက်ထားပြီး ကျွန်မ ဘာအနစ်နာခံရမယ်ဆိုတာ ပြောပါ။ တစ်ခုတော့ ကြုံပြောထားပါရစေ။ ရှင်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မထပ်နိုင်ဘူး။ ရှင် အပျောက်ပေးထားတဲ့ငွေကိုလည်း ကျွန်မတစ်နည်းနည်းနဲ့ ကျေအောင်

ဆပ်ပါ့မယ်”

“ကိုယ်လက်ထပ်ခွင့်မတောင်းဆိုပါဘူး။ သမီးလေးကို ကျွန်တော် မကြာမကြာလာတွေ့ခွင့်လေးတော့ ပေးပါ။ ဒီတစ်ခုတည်းပဲ တောင်းဆိုပါ ရစေ။ အပျောက်ပေးထားတဲ့ငွေကိုလည်း ပြန်ဆပ်ဖို့ မလိုပါဘူး”

“ဟင်း ဟင်း ရှင့်ရဲ့ နည်းဈေးဟာတွေက လိမ္မာပါးနပ်လှပါလား။ သမီးလေးကို ချဉ်းကပ်ရင်း ကျွန်မနဲ့ နီးစပ်အောင် ရှင်ကြိုးစားဦးမယ် မဟုတ်လား။ ဒါမျိုးတော့ မရဘူးမှတ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် သူမ နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ ငူငူ ငေါင်ငေါင် သူ ထိုင်ကျန်ရစ်သည်။ သွားလေသူ၏ စိတ်သဘောထား မြင့် မြတ်မှုကိုသိလေ လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲလေဖြစ်ကာ မကြည်မသာ ဖြစ်နေမိ သည်။

“မေမေ ဦးဦးဖေဖေ ပြန်သွားပြီလား”

“ဘာ ဦးဦးဖေဖေလဲ နောက်ခေါ်ဦးမလား။ ခေါ်ရဲရင် ခေါ်ကြည့်” ဟု ဆိုကာ သမီးလေးကို မရိုက်စဖူး ရိုက်မိသည်။ သမီးလေးငိုတော့ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ သမီးနှင့်အပြိုင် ငိုကြွေးနေမိသည်။

ကိုစိုးမောင်နှင့် စကားစမြည်ပြောဆိုပြီးနောက် အချိန်ပိုဆင်းရသည့် ကိစ္စလည်း မပေါ်ပေါက်သောကြောင့် သူနှင့်သမီးတွေ ဆုံရပုံ မပေါ်သေး။ မအေး အရိပ်အကဲသိလွန်းလှသော သမီးလေးကလည်း ဦးဦးဖေဖေဟူ၍ ယောင်မှား၍ပင် မပြော။ တစ်လကျော်ကြာမြင့်လာသောအခါ မူကြိုကျောင်း သို့ သမီးလေးကို ကြိုသည့်အခါတိုင်း သမီးလေးက သူ့ကို ဟိုရှာဒီရှာ ရှာသည့်အကြည့်မျိုးဆို မသိကျိုးကျွံပြု၍ နေရသည်။ ရင်ထဲက မကောင်း၊ သွေးက စကားပြောသည်ဆိုတာ မှန်လေမလားမသိ။ ကိုစိုးမောင်ကလည်း ရုံးမှာဆုံတွေ့တိုင်း သူမကို မကြည့်မိအောင် သတိထား၍ နေသည်။

“မမြရီ ဖုန်းလာတယ်”

တယ်လီဖုန်းက ကိုစိုးမောင် စားပွဲပေါ်မှာ ရှိသည်။ ဖုန်းလာတိုင်း သူ့က တစ်ဆင့် ခေါ်ပေးရသည်။ ခါတိုင်း မမြရီဖုန်းဆို မသိမသာ သူ့စားပွဲမှာ

ရှောင်ခွာပေးလေ့ ရှိသည်။ ယခုအရေးတကြီးလုပ်စရာ မရှိပါဘဲလျက် ထိုင်ရာမှ မထ နားစွင့်၍ပင် နေသေးသည်။

“ရှင် သမီးလေး ဘာဖြစ်တာလဲ”

သမီးတို့ မူကြိုကျောင်းမှ ဖုန်းဖြစ်၍ နားစွင့်ကာနေလေသလားမသိ။ သူမအဖို့ သမီးလေးနေမကောင်းကြောင်း သိလိုက်သည်နှင့် မျက်ကလူးဆန်ပြာ ဖြစ်မိသည်။

“လာခဲ့မယ်၊ ကျွန်မ လာခဲ့မယ်”

တကယ်ဆို ရုံးမဆင်းမီ ရုံးပြင်ပသို့ သွားစရာ လာစရာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာပါက သက်ဆိုင်ရာအရာရှိ ကိုစိုးမောင်ထံ စွင့်ပန်၍ ပြင်ပထွက်ခွင့်စာအုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးမှ ထွက်ရသည်။

“မမြရီ စာအုပ်ထဲမှာ ရေးမနေနဲ့၊ မြန်မြန်သွားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲ ဖြည့်သွင်းထားပါမယ်”

သမီးကိစ္စသာ မဟုတ်ရင် သူ့ကို ညစ်ပုတ်ကပ်ကျယ်လုပ်ပြီး ရုံးစည်းကမ်းအတိုင်းပဲ ဆောင်ရွက်ပါ့မည်ဟူ၍ အင်တော့မိမှာ သေချာသည်။ သမီးနေမကောင်းဘူးတဲ့လား။ အစားအသောက်နည်းတာ မရွှင်မလန်း ညှိုးနွမ်းနေတာကိုတော့ သတိထားမိသည်။ သမီးလေးကို ခါတိုင်းထက်ပို၍ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပေမယ့် သိသိသာသာ ရွှင်လန်းမလား။ သမီးလေးကို မွေးထုတ်ခဲ့သည့်အမေပဲ။ ဦးဦးဖေဖေဟု ခေါ်ခွင့်မရသော၊ တွေ့ခွင့်မရသော ကိုစိုးမောင်ကို လွမ်းနေမှန်းသိပေမယ့် မသိကျိုးကျွံ ပြုမြဲ ပြုနေသည်။ သူမကသာ မုန်းနိုင်မေ့နိုင်ပေမယ့် သမီးလေး မမုန်းနိုင် မမေ့နိုင် ဖြစ်နေသည်ကို အသည်းယားလှသည်။

“သမီးလေး မရွှင်မလန်း ဖြစ်နေတာ တော်တော်ကြာပြီ၊ ပိန်လည်း ပိန်သွားတယ်။ အဲဒါ အစ်မနဲ့ တိုင်ပင်ချင်လို့ ခေါ်လိုက်ရတာပါ”

မူကြိုဆရာမက သဘောကောင်းပါသည်။ ကလေးတစ်ဦးချင်းစီ၏ အမူအကျင့်ကိုလည်း သိနေသည်။ ဒီကလေး ဘာဖြစ်နေသည်ဆိုတာက အစ ဂရုတစိုက် ရှိလှသည်။

“ကျွန်မလည်း ဘာပြောမှန်းမသိပါဘူး။ အားဆေးတွေလည်း တိုက်တယ်။ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေလည်း ကျွေးတယ်။ သူ့နေထိုင်ချင်သလို

နေထိုင်ခွင့်ပေးထားတာပဲ။ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ မသိဘူး”

“အစ်မနဲ့ ဘာတော်သလဲ မသိဘူး။ ဟို ဦးလေးတစ်ယောက် လာရင် တော့ အရမ်းပျော်တာပဲ။ အဲဒီဦးလေး မလာတာ တော်တော်ကြာသွားပြီနော်။ ခရီးများ ထွက်သွားလို့လား”

ကိုစိုးမောင် တော်တော်ဒုက္ခပေးတာပဲ။ ဘယ်အချိန်ထိ ဒုက္ခပေးဦးမလဲ မသိ။ သူ ဒုက္ခပေးတာက သူမ တစ်ဦးတည်းဆို ဘာအရေးလဲ။ အခုတော့ သူမဘဝမှာ အချစ်ဆုံး ဘာနဲ့မှမလဲနိုင်သည့် သမီးလေးနှင့် လာပတ်သက်နေ သည်။ သွားလေသူကြီး ဆုံးပြီးကတည်းက ဖအော့နေရာ ဝင်ယူလာသော သူ့ကို မုန်းမိသည်။

“သမီးလေး နေကောင်းရဲ့လား”

“ခေါင်းမူးတယ် မေမေ”

သမီးလေးကို ပွေ့ချီ၍ မူကြိုကျောင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သမီးလေး နေထိပန်းလို နှမ်းနေသည်။ ခါတိုင်းဆို သူမလက်ကိုတွဲ၍ လျှောက်လှမ်း နေကျ၊ မူကြိုကျောင်းက သင်ကြားပေးသည့် ကဗျာလေးတွေ ရွတ်ဆိုနေကျ သမီးလေး။ သမီးလေးကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။ သမီးလေး အတွက်ဆို ကိုစိုးမောင်ကလွဲလျှင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်လျောမှာ သေချာပါ သည်။

“ဟော ဟိုမှာ ဦးဦးဖေဖေ”

ဘယ်က အားအင်တွေ ဝင်လာမှန်းမသိ။ သူမလက်ပေါ်မှ အတင်း ရုန်းကန်ဆင်းကာ လမ်းတစ်ဖက်မှ ကားအရင်းစောင့်၍ လမ်းကူးမည်ပြင်နေ သော ကိုစိုးမောင်ရှိရာ ပြေးသွားသည်။

“သမီး သမီး ကားတွေ လာနေတယ် မပြေးနဲ့”

သူမအော်သံကို ကြားဟန်မတူ။ လမ်းကို ဖြတ်ပြေးသည်။ ဟောဟိုမှာ ကားတစ်စီး အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် မောင်းလာပါရောလား။ သမီး သမီး မပြေးလေနဲ့ သမီး။ မေ့မေ့ဘဝထဲက ထွက်ပြေးမလို့လား သမီးလေးရယ်။ ထိုစဉ် ကားဘရိတ်အုပ်သံ၊ ကားရှေ့တွင် အလဲလဲအပြို့ပြို့ လုံးလားထွေးလား ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်လို ရုပ်နေသော သူမအရုပ်ကြီးပြတ်လဲကျသွား သည်။ ဘာဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ သမီးလေး ကားတိုက်ခံရတာလား။ ကိုစိုးမောင်

ကော ကိုစိုးမောင်၊ သမီးလေးကို ကားမတိုက်မိဘဲ ကိုစိုးမောင်ကို ကားတိုက်ခံရရင်ကော ကိုစိုးမောင်စိတ်နှင့် သမီးလေး ခုလို ဖြစ်ပျက်နေပုံမျိုးနှင့်ဆိုလုံးပါးပါးဖို့ပဲ ရှိသည်။

“မမြရီ မမြရီ”
“အစ်မ အစ်မ”
“မေမေ မေမေ”

အဝေးက ခေါ်သံလား၊ အနီးက ခေါ်သံလား။ ဘယ်သူတွေ ခေါ်နေတာလဲ။ ကိုစိုးမောင်လား သမီးလား။ မူကြိုဆရာမလား။ သူမနားထဲမှာ ကြားနေရတာ တကယ်မှ ဟုတ်ပါစ။ မျက်စိလေးမှေးရာမှ ဖွင့်ကြည့်တော့ သမီးလေး သမီးလေး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးနော်။ သမီးလေးက သူမရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာသည်။ သူမကို ငွေပိုက်ထားသူက ကိုစိုးမောင်ပါလား။ ရုန်းဖယ်ရန် အားကုန်နေသည်လား။ ရုန်းဖယ်ဖို့ သတိမေ့နေသည်လား။ မရုန်းဖယ်မိ။

“သမီးလေးက ဒီဘက်က ပြေးလာ၊ ဟိုဘက်က ဦးလေးကလည်း ပြေးလာ၊ လမ်းလယ်မှာ ကားတိုက်မိတော့မလို့ ကားက ဘရိတ်အုပ်တာ မြန်လို့ပေါ့။ ကားတိုက်မိရင်လည်း သမီးလေးကို တိုက်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုဦးလေးက သမီးလေးကို တွန်းဖယ်ပေးလိုက်တာလေ။ ကားသာ အရှိန်မထိန်းနိုင်ရင် ဦးလေးပဲ ပွဲချင်းပြီးမှာ”

မူကြိုဆရာမလေး၏ ထင်မြင်ချက်ပေးနေသံ။ ဟော တစ်လမ်းလုံး ထွက်ကြည့်နေပါပကောလား။ သမီးလေးကို ကိုစိုးမောင်က ငွေချီလို့ သူမကို တွဲလို့ လျှောက်နေမိပါလား။ ကိုစိုးမောင်အပေါ် ကြွယ်ဝစွာထားရှိသော အမှန်းထုထည်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ကိုစိုးမောင် တွဲခေါ်ရာ သူမလိုက်ပါသည့်နည်းတူ ကိုစိုးမောင်ငွေချီရာ သမီးလေး လိုက်ပါလာရပြီး ရှေ့ဆက်ရမည့်ဘဝစရီးလမ်းမှာလဲ သူမရယ်၊ သမီးလေးရယ်၊ ကိုစိုးမောင်ရယ်၊ ကိုစိုးမောင်ရယ်၊ သမီးလေးရယ်၊ သူမရယ်၊ သူမရယ်၊ သမီးလေးရယ်၊ ကိုစိုးမောင်ရယ်လေ။

အချစ်ကုန်ဈေးနှုန်းသတင်း

အချစ်ကုန်ဈေးနှုန်း သတင်း

ကိုဘစော ကွမ်းယာဆိုင်က အချက်အချာကျသည်။ ဝင်းဇော် တမူး ရောက်ပြီး နှစ်နာရီခန့် အကြာတွင် ကိုဘစော ကွမ်းယာဆိုင်ကို ရောက်ရှိသွားသည်။ မြန်မာပြည် အနှောက်မြောက်ဖက် တံခါးဝ၏ ဝင်ထွက် သွားလာမှုကို လေ့လာလိုလျှင် ကိုဘစော ကွမ်းယာဆိုင်သည် အထူးတန်း စင်မြင့်နှင့် တူလှ၏။

“ထုံး - မြန်မာဆေး - အာမွေးပဲလား”

ကိုဘစောက သူ့အလုပ်သူ လုပ်နေသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ဆေးမပါတဲ့ အဆိမ့်တစ်ယာ ပေးပါ”

ကိုဘစောက ဝင်းဇော်ကို မော်ကြည့်သည်။ အကြည့်တစ်ချက်ဖြင့် အကဲခတ်၍ ရသွားဟန်တူသည်။

“ကိုယ့်လူ ကွမ်းမစားတတ်ပဲ စားကြည့်မလို့လား၊ ပိုက်ဆံပေးမနေပါနဲ့၊ စားစမ်းပါ”

ကွမ်းတစ်ယာမှ အစပြု၍ ကိုဘစောနှင့်သူ ရင်းနှီးခင်မင်သွားသည်။

“တမူးမှာ အလုပ်အကိုင် ပေါ့တယ်လို့ ပြောလို့ ထွက်လာတာ၊ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူး”

ဝင်းဇော် စကားအဆုံး ဝင်းဇော် တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားက တမူးမှာ ပေါတဲ့ အလုပ်မျိုးနဲ့ တွက်သားကိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ကိုဘစောက ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေသည်။

“ခင်ဗျားပုံစံက ဗွီဒီယိုမင်းသား ရိုက်စားဖို့ပဲ ကောင်းတာဗျ။ ပျော့ပျော့ နဲ့နဲ့ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုး ဒီမှာ သိပ်မရှိဘူး၊ ထမ်းနိုင်ပိုးနိုင်ရင် ဒီမှာ အလုပ် မရှားဘူး”

ဝင်းဇော် နည်းနည်း စိတ်ပျက်သွားသည်။ သူနှင့် တန်သည်ဟု ယူဆသော အလုပ်မျိုး တကယ်ပင် မရှိတော့ပြီလား။

“စိတ်တော့မပျက်နဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် တမူးကိုရောက်တာ ၁၀ နှစ်ကျော်ပြီ၊ တစ်ခါမှ ထမ်းတဲ့ပိုးတဲ့ အလုပ်ကြမ်းမျိုး မလုပ်ဖူးဘူး၊ ကျွန်တော့် ကာယဗလကလည်း အဲလို လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်တာမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီမြို့က စားသောက်ဆိုင် အတော်တော်များများမှာ စားဖိုဖျား လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ကျွန်တော့် စိတ်နဲ့ သိပ်မကိုက်ပါဘူး၊ အခု ကွမ်းယာရောင်းတော့မှ ကျွန်တော့်ဘဝ အတွက် နေရာမှန်သွားတာ”

ဘဝအတွက် နေရာမှန်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဝင်းဇော် အတွေးဆန့်မိသည်။ နေရာမမှန်သော ဘဝများနှင့် ကာလအတော်များများ ကျင်လည်ခဲ့ဖူးသည်။ မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်၊ ဦးလေးမိသားစု၏ အသိုက်အမြုံကို ခိုလှုံ၍ ဘွဲ့ရ အလုပ်လက်မဲ့ ဘဝ။ ယခု ရေကြည်ရာ မြက်နုရာကို ရှာဖွေရင်း တမူးကို ရောက်လာရသည်။ မိမိဘဝအတွက် နေရာမှန်ကို မည်သို့ ရှာဖွေရမည်နည်း။

မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ ပါးပါးလျားလျားသည် အလုပ်အကိုင် ပေါများသော တမူးမြို့နှင့် တကယ်ပဲ မထိုက်တန်ပြီလား။ သူစွမ်းဆောင်နိုင်တာ တစ်ခုခုတော့ ရှိကိုရှိရမည်။ ငွေရတု သက်တမ်းကာလ ကြီးပြင်းခဲ့ရသော ဘဝ စာမျက်နှာများတွင် သူသည် အများနည်းတူ ပေါ့ပေါ့စား ပေါ့ပေါ့သွားလှင်ယံလေးများလို ကျင်လည်ခဲ့ရသည် မဟုတ်။ ဦးလေးမိသားစု ကြည်ဖြူမှု

ရှိသော စည်းပိုင်းအတွင်းတွင် နေသားထိုင်သား ကျနေခဲ့သည်။

စာအတော်များများ ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ၏ ၁၀ တန်းအောင်မှတ်နှင့် လျှောက်လျှင်ရနိုင်သော သူတို့မြို့တွင် မရှိသည့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း တက္ကသိုလ်ကိုပင် ငွေကုန်ကြေးကျ အတိုင်းအတာကို တွက်ဆ၍ လျှောက် လွှာမတင်ခဲ့။ သူတို့မြို့တွင် လွယ်လင့်တကူ တက်ရောက်နိုင်၍ ငွေကြေး ကုန်ကျမှု အနည်းဆုံးဖြစ်သော ဘွဲ့တစ်လုံးကို သူပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်။

ဦးလေးမိသားစု အသိုက်အမြုံတွင် ကြာရှည်မခိုလှသင့်မှန်း သူ သိသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဘဝအတွက် နေရာမှန်ဟု ဆိုရလောက်သော လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းများနှင့် အလှမ်းဝေး၍ နေသည်။ ယောင်ခြောက်ဆယ်ဘဝဖြင့် ပြကွဒိန် အဟောင်းအသစ်တစ်ကြိမ် ပြောင်းလဲသည်အထိ စောင့်ကြည့်သည်။ ဝင်ငွေအနည်းအကျဉ်းရသော အလုပ်မျိုးစုံ သူစမ်းလုပ်ဖူးသည်။ သူ့အတွက် လက်ဖက်ရည်ဖိုးမျှပင် အနိုင်နိုင်။ ဝင်ငွေများများရသော အလုပ်မျိုး သူ စွန့်စားလုပ်ချင်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ရေကြည်ရာ မြက်နုရာရှာရင်း ဘဝအတွက် နေရာမှန်ကို တည်ဆောက်ဖို့ ကြံရွယ်သည်။

ကျွန်တော့် ကွမ်းယာဆိုင်မှာ လာထိုင်ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားဘဝအတွက် အဆင်ပြေမယ့် အလုပ်အကိုင် တစ်ခုခုကိုတော့ တွေ့လာနိုင်မယ် ထင်ပါ တယ်။

ကိုဘစောက အားပေးသည်။ သို့ရာတွင် အုတ်မြစ်လောက်မှ မဖြစ် မြောက်နိုင်လျှင် ဘဝအတွက် နေရာမှန် အဆောက်အအုံကို အထောက်အကူ ပြုနိုင်ဖို့ ဝေးစွ။

ကိုဘစော ကွမ်းယာဆိုင်မှာ နှစ်ရက်ကြာမျှ ထိုင်ပြီးချိန်တွင် ရေနစ်သူ အတွက် နွယ်တစ်မျှင် မြက်တစ်ပင်ဟု ဆိုနိုင်သော အလုပ်အကိုင်တစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင်စ ပြုလာမိသည်။

“ဒါက ကိုသိန်းဝင်း ဒီနားက ဘီလီယက် ခုံတစ်ခုကို ပိုင်တယ်၊ သူ ဘီလီယက်ခုံမှာ မာကာတစ်ယောက် လိုတယ်လို့ ပြောတယ်”

ကိုဘစောက ကွမ်းယာလားစားသော အရပ်ထောင်ထောင်မောင်း

မောင်း သဘောကောင်းမည့် ပုံစံရှိသည့် ကိုသိန်းဝင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရင်း အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေရေး လုပ်ငန်းကို တစ်ဘက်တစ်လမ်းမှ အကူအညီ ပေးသည်။ တမူးမြို့၏ ကုန်ဈေးနှုန်းများက သူ့အတွက် နေစရိတ် ပြန်စရိတ် မရှိအောင် နှစ်ရက်အတွင်းမှာပင် လျင်မြန်စွာ စားသောက်ဝါးမျှ ပစ်ခဲ့ပြီးပြီ။

သူ့ဘီလိယက်ကို နားအလည်ကြီး မဟုတ်။ အနည်းဆုံး ဘယ် ဘောလုံး ဘယ်ကျင်းနှင့် ဆိုင်သည်။ အမှတ်ပေး စည်းမျဉ်း ဘယ်လိုရှိသည်။ ပြစ်ဒဏ် ဘယ်လိုပေးရသည်။ သုံးလုံးဘော၊ ရှစ်လုံးဘော ဘယ်လိုတည်ရ သည်ဆိုတာလောက်တော့ သူ့နားလည်ပါသည်။ သူတို့မြို့တွင် သူ့လုပ်ကိုင် ဖူးသော ဝင်ငွေအနည်းအကျဉ်း ရသည့် အလုပ်များအနက် ဘီလိယက်ခုံတွင် အမှတ်မှတ်ရသော အလုပ်လည်း ပါဝင်သည်။

“ကျွန်တော် လုပ်ချင်တယ်ဗျာ”

လျှောက်လွှာတွေ ဘာတွေ ပုံစံဖြည့်စရာ မလိုပဲ အလုပ်လျှောက်သည်။

“လုပ်ချင်တယ်ဆို အခုလာလုပ်၊ စရိတ်ငြိမ်း တစ်လငါးရာ”

ကို—နုံးဝင်းက ပွင့်လင်းသည်။ ကိုဘစော၏ ထောက်ခံချက်ရပြီးမှ တော့ အရည်အချင်းစစ် စာမေးပွဲတွေ ကျင်းပလိုဟန် မတူ။ ချက်ချင်း အလုပ်ခန့်သည်။

“စရိတ်ငြိမ်းဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ မေးပါရစေ၊ အစားအသောက် သက်သက်ပဲလား၊ နေဖို့ထိုင်ဖို့ကော မပါဘူးလား”

“အားလုံးပါတယ်၊ ခင်ဗျား အဝတ်အစားတွေ ဘာတွေသယ်လာခဲ့၊ ဘီလိယက်ခုံမှာ အခန်းတစ်ခန်း ဖွဲ့ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားနေနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့် ဘီလိယက်ခုံ ညလုံခြုံရေးအတွက်ပါ စိတ်ချရတာပေါ့”

“နေပါဦး ကိုဝင်းဇော်၊ ကိုသိန်းဝင်းဘီလိယက်ခုံမှာ ခင်ဗျား နှစ်လ သုံးလလောက် လုပ်ပြီး ပြီးခဲ့တဲ့လက စက်ဘီးတစ်စီးဝယ်တယ်လို့ ကြားတယ်၊ အခုတစ်စီးထပ်ဝယ်ပြန်ပြီ၊ ခင်ဗျားရတဲ့ တစ်လငါးရာနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် လေးလ အတွင်းမှာ စက်ဘီးနှစ်စီး ဝယ်လိုက်နိုင်တာလဲ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား တစ်ယောက် တည်းအတွက် စက်ဘီး နှစ်စီးကော လိုအပ်လို့လားဗျာ”

ကိုဘစောက သူ့ကို စူးစမ်းသလို ကြည့်ရင်း မေးလာသည်။ ကိုဘစော ကွမ်းယာဆိုင်ကိုတော့ အားလျှင် အားသလို အမြဲလာလေ့ရှိသည်။ ကွမ်းယာ အဆီမှိတ်စာယာ စားရင်း စီးပွားရေးရပ်ကွက်ကို လေ့လာ၍ ရသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဒေါက်တာဦးတင်အောင်ဆွေ၏ “အေး မေတ္တာ”ဆေးခန်း ရှိသည်။ ဆရာသည် ဆေးလည်းကုရင်း အခြားစီးပွားရေး လုပ်ငန်းကိုလည်း လုပ်ကိုင်သည်။ ဆရာလုပ်ငန်းက တော်တော်များသည်။ သစ်ခွဲစက်၊ အုတ်ဖုတ်လုပ်ငန်း၊ အဆောက်အအုံ ကန်ထရိုက် စသည့် လုပ် ငန်းများအပြင် လူမှုရေးလုပ်ငန်း များတွင်လည်း တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင် ဆောင်ရွက်လေ့ရှိသည်။

ဆရာဆေးခန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကုန်စုံဆိုင် လှလှလေး တစ်ဆိုင် ရှိသည်။ ကုန်စုံဆိုင် လှလှလေးတွင် အရောင်းဈေးသည် လှလှလေး တစ်ယောက်လည်းရှိသည်။ ဆရာဦးတင်အောင်ဆွေ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်နိုင်သည့် စွမ်းရည်ကို သဘောကျသလို ကုန်စုံဆိုင်လှလှလေးမှ အရောင်းဈေးသည် မသက်မွန်၏ အလှကိုလည်း သဘောကျမိသည်။

“ဟေ့လူ ... ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ၊ မေးနေတာ မကြားရလောက် အောင် မသက်မွန်ရဲ့အလှက ခင်ဗျား အပေါ် တော်တော်လွှမ်းမိုးနေပြီ ထင်တယ်”

မသက်မွန်တို့ ဆိုင်ဖက် ငေးကြည့်နေသည်ကို မြင်သွား၍ ထင်သည်။ ကိုဘစောက သွေးတိုးစမ်း စကားဆိုလာသည်။ ဘီလီယက်ခုံအတွက်၊ မိမိ သုံးအတွက် မသက်မွန်ဆိုင်တွင် ပစ္စည်းအနည်းအကျဉ်း ဝယ်ဖူးသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးနှင့် ရင်းနှီးသိကျွမ်းနေပါပြီ။

“ကိုဘစောမေးတာ ကျွန်တော်ကြားပါတယ်၊ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်း မပြဘဲ ခပ်တိုတိုလိုရင်းရောက်အောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲလို့ စဉ်းစားနေမိ တာပါ”

“ပြောဗျာ၊ ခပ်တိုတိုပဲ ပြောပြော၊ ခပ်ရှည်ရှည်ပဲ ပြောပြော မသက်မွန်နဲ့ မပတ်သက်ရင် ပြီးရော”

ကိုဘစောက ရယ်ကျဲကျဲ ပြောလာသည်။

“ဟာ ... အခုထိတော့ မမွန်နဲ့ မပတ်သက်ပါဘူးဗျာ”

“ဟော ... မမွန်တွေ ဘာတွေတောင် ဖြစ်နေပြီလား၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေလား အောက်မှေတယ်၊ လက်စသတ်တော့ ရန်သူအစစ် ဖြစ်နေပြီကိုး”

ကိုဘစောက တဟားဟား ရယ်ရင်းပြောသည်။

“ဒီလိုဗျ၊ ကျွန်တော့်ဘိလိယက်ခုံပိုင်ရှင် ကိုသိန်းဝင်းနဲ့ မပေါက်တို့က ကောင်းရှာပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် လက်ဖက်ရည်ချိန် လက်ဖက်ရည်၊ ထမင်းချိန် ထမင်း၊ အစားအသောက်အတွက် တစ်ပြားမှ အပိုမကုန်စေရဘူးဗျာ၊ ဒါကြောင့် သုံးလအတွင်း ကျွန်တော့်လခလေးနဲ့ စက်ဘီးဟောင်းလေးတစ်စီး ဝယ်လိုက်နိုင်တယ်၊ လိုတဲ့ငွေလည်း ကိုသိန်းဝင်းက စိုက်ပေးတယ်”

ထိုစဉ် ကွမ်းယာလာဝယ်သူအတွက် ကိုဘစောက ကွမ်းယာ ယာပေးနေသဖြင့် စကားပြတ်သွားသည်။ ဝယ်သူရှင်းတော့မှ စကားဆက်နိုင်သည်။

“ဘိလိယက်ခုံမှာက ကုန်သည်တွေ ပွဲစားတွေ၊ စီးပွားရေးသမားတွေ စုံတယ်မဟုတ်လား၊ နေ့တိုင်းလိုလို လာကစားနေကျဆိုတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးနေကြပြီလေ၊ ပွဲရုံလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်က သူ့လုပ်ငန်းအကြောင်း စကားစပ်မိရာက ကျွန်တော်စက်ဘီးဟောင်းတစ်စီး ဝယ်လိုက်တာပဲ”

“ဟေ့လူ ... ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျားစကားက ဘယ်လိုလဲ၊ ပွဲရုံလုပ်ငန်းရှင်က သူ့လုပ်ငန်းအကြောင်း ရှင်းပြတာနဲ့ ခင်ဗျားစက်ဘီးအဟောင်းတစ်စီး ဝယ်တာက ဘာဆိုလို့လဲ”

“ကျွန်တော် ရှင်းပြမယ်လေ၊ သူ့ပွဲရုံက အလုပ်သမားတွေ အကြောင်း ပြောတယ်၊ ဒီကပွဲရုံ အလုပ်သမား တွေက ဟိုဘက်နိုင်ငံကို ပစ္စည်းပို့ရတယ် မဟုတ်လား၊ စက်ဘီးရှိတဲ့လူက စက်ဘီးနဲ့ ပစ္စည်းတင်ပြီး တွန်းပို့တယ်၊ စက်ဘီးမရှိတဲ့လူက ထမ်းပြီး ပို့ရတယ်၊ သူတို့ဝင်ငွေက နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ စိတ်ကူးရပြီး စက်ဘီးမရှိသေးတဲ့ စိတ်ချရတဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို စက်ဘီးဝယ်ပြီး ငှားလိုက်တယ်၊ ထမ်းရပိုးရတာထက် စက်ဘီးနဲ့ တင်တွန်းရတာက ပိုသက်သာတယ် မဟုတ်လား၊ စက်ဘီးငှားခက မဆိုလှဘူး၊ အနည်းဆုံး တစ်ရက် ၅၀ ဝင်တယ်၊ ဒါကြောင့် နောက်ထပ် စက်ဘီးတစ်စီး ဝယ်လိုက်နိုင်တာပဲ”

ကိုဘစောက ပေါင်ကို ဖျန်းခနဲ ရိုက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက လူကောင်သေးသလောက် စိတ်ကူးကြီးလှပါလား၊ နောက်ဝယ်တဲ့ စက်ဘီးကိုလည်း ပွဲရုံ အလုပ်သမားကိုပဲ ငှားတာလား”

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဘီလိယက် လာကစားသူတွေထဲမှာ ကလေးမြို့ ကလေးဝကို အဝေးပြေးစက်ဘီး နင်းသူတွေ တွင်ကျယ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီဒေသက မိုးများတယ် ခုနှစ်လလောက် မိုးဆက်တိုက်ရွာတယ်လို့ သိရ တယ်၊ လိုအပ်တဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေ အပိုအယူကို စက်ဘီးသမားတွေက လုပ်ကြတယ်၊ ဒီက ပေါက်ဈေးကို ကလေးမြို့ ကလေးဝက ပေါက်ဈေးနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီး အသွားကုန် အပြန်ကုန် ဈေးကိုက်ရာ သယ်နိုင်တယ်၊ ကားတွေက တော့ ကုန်ပြည့်အောင် စောင့်တင်နေရတာနဲ့ ဈေးနှုန်းအပြောင်းအလဲ ရေစီးကြောင်းကို အမိမလိုက်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုရမယ်”

“ဒီမှာက ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ခရမ်းချဉ်သီးဟာ ဒီနေ့ တစ်ပိဿာ ၁၀၀ ဈေးရှိရာကနေ နောက်နေ့လည်း ရောက်ရော ၁၀ ဈေးလောက် ကျချင် ကျသွားတာ မဟုတ်လား၊ စက်ဘီးသမားတွေက တစ်နိုင်ဝန်နဲ့ တစ်နိုင်စီးပွား ရေးကို အရင်းအနှီး နည်းနည်းနဲ့ လုပ်လို့ရတယ်၊ အဲဒီထဲမှာ ကိုယ်ပိုင် စက်ဘီးမရှိပဲ အငှားနင်းသူတွေလဲ ရှိတယ်”

“အံ့ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားကတော့ နောက်မှလည်း လာသေး၊ ငဦးလို့လည်း မှည့်ချင်သေး၊ ကျွန်တော် တမူး ရောက်တာ ၁၀ နှစ်ကျော်ပြီ၊ ခင်ဗျားလို စက်ဘီးနှစ်စီး ဝယ်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်နိုင်တဲ့ စိတ်ကူးမျိုး မရှိသေးဘူး”

ကွမ်းယာလာဝယ်သူတွေ ရောက်လာသဖြင့် စကားပြတ်သွားသည်။ ဝယ်သူရှင်းတော့မှ သူထပြန်ဖို့ ပြင်သည်။

“ပြန်တော့မှာလား ကိုဝင်းဇော်၊ ကွမ်းယာစားသွားဦးလေ”

“တော်ပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကွမ်းယာထဲ မသိမသာ ဆေး ထည့်ထည့် ယာပေးတယ်”

“ဟာ ... ဒါကတော့”

“သိနေပါတယ်၊ ကွမ်းအပျော်တမ်း စားတဲ့လူကို ကွမ်းစွဲအောင် ခင်ဗျား စည်းရုံးနေတာ မဟုတ်လား၊ ဒါက ခင်ဗျား စီးပွားရေးပဲလေ”

“ဟဲ့-ဟဲ့ ကိုယ့်လူကတော့ တကယ့်ကို အကွက်မြင်တဲ့လူပဲ၊ ဘီလိ

ယက်ခုံကို တန်းပြန်မှာ မဟုတ်လား”

“မမွန်တို့ဆိုင်ဖက် ပစ္စည်းလေးတစ်ခု သွားဝယ်ပြီးတော့မှပဲ ပြန်မယ်”

“ဟေ့လူ ... ခင်ဗျားကတော့ လုပ်ပြီ၊ ကျွန်တော် ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားပုံစံက ဦးဒီယို မင်းသားလို့လေ၊ အခုလဲ ကျွန်တော်အသည်းကွဲမယ့် ဇာတ်ကားကို စရိုက်ဖို့ စိတ်ကူးရှိနေပြီလား”

“ဒါကတော့ သူ့အကျိုးပေးနဲ့ သူပဲဗျ”ဟု ရယ်ရွန်းပတ်ရွန်း ပြောကာ ထွက်လာသည်။

“မမွန်တို့ ကုန်စုံဆိုင်က အရင်းအနှီး မရှိပဲလည်း အကျိုးအမြတ်ရအောင် လုပ်လို့ရတယ်နော်”

မသက်မွန်က သူ့ကို ခပ်တွေတွေ ငေးကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုဝင်းဇော်”

“ဆိုပါတော့ဗျာ၊ အလှကုန်ပစ္စည်း ကုန်သည်တစ်ယောက်က မမွန်တို့ဆိုင် ပစ္စည်းလာသွင်းပြီ ဆိုပါတော့၊ မမွန်က နောက်တစ်ပတ်မှ ပစ္စည်းဖိုးငွေလာယူပါလို့ ချိန်းလိုက်မယ်၊ နောက်ရက် လူသုံးကုန် ပစ္စည်းကုန်သည်တစ်ယောက်က ပစ္စည်း လာသွင်းမယ်၊ တစ်ပတ်ခွာ ချိန်းမယ်၊ နောက်ရက် အဝတ်အထည် ပစ္စည်းကုန်သည် တစ်ယောက်က ပစ္စည်း လာသွင်းမယ်၊ တစ်ပတ်ခွာ ချိန်းမယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ရက်သတ္တပတ်အတွင်းမှာ မမွန်တို့ဆိုင်ကုန်ပစ္စည်းလည်း မပြတ်လပ်ဘူး၊ အရောင်းသွက်တာနှင့်အမျှ ငွေကြေးလည်း လည်ပတ်နေတယ်၊ ဒီတော့ အရင်းအနှီးမရှိပဲ အကျိုးအမြတ်ရအောင် လုပ်လို့ရတဲ့ လုပ်ငန်းဆိုတာ မမှန်ဘူးလား”

မသက်မွန်က သူ့ကို ပြုံးကြည့်သည်။

“ကိုဝင်းဇော်က မမွန်တို့ လုပ်ငန်းသဘောကို သိနေပြီကိုး၊ ဒါပေမယ့် နေရာလည်း လိုပါသေးတယ်၊ ကုန်စုံဆိုင်နေရာက အချက်အချာကျဖို့ ပေါ့ရှင်၊ ပြီးတော့ ယုံကြည်မှုလည်း လိုတယ်၊ ကတိအတိုင်း ကုန်သည်တွေနဲ့ ငွေကြေးအပေးအယူကိစ္စ မှန်မှန်ကန်ကန်လုပ်တတ်ဖို့ပေါ့၊ ပြီးတော့ ဖောက်သည်ကောင်းရှိဖို့လည်း လိုတာပေါ့ရှင်၊ တခြားလိုအပ်ချက်တွေလည်း

အများကြီး ရှိသေးတာပဲ”

“ကျွန်တော် အနည်းအကျဉ်း လေ့လာပြီးပါပြီ၊ ကုန်စုံဆိုင်လုပ်ငန်းကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတယ်”

“ကိုဝင်းဇော် စိတ်ဝင်စားတယ်ဆို လုပ်လေ၊ မမွန်ကူညီနိုင်တာ ရှိရင် အားမနာပါနဲ့၊ ပြောပါ”

“ကျွန်တော် တမူးရောက်တာ ခုဆို တစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်၊ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်မယ့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ထူထောင်လာ ခဲ့တာပါ”

မသက်မွန်က သူ့ကို လှလှလေး ပြုံးပြသည်။

“ကိုဝင်းဇော်က ရည်ရွယ်ချက် ကြီးမားတဲ့လူပဲ၊ ဒီလိုလူမျိုးမှ မကြီးပွား ရင် ဘယ်လိုလူစားက ကြီးပွားမှာတဲ့လဲရှင်၊ ကိုဘစောကလည်း ဈေးဝယ် လာရင်း ပြောပါတယ်၊ ကိုဝင်းဇော် စက်ဘီးနှစ်စီး ဝယ်ပြီး လုပ်ငန်းလုပ်တဲ့ အကြောင်းတွေလေ”

ကိုဘစောကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းသည်။ သူနှင့် ပတ်သက်၍ သာသာထိုးထိုးလေး သတင်းပေးရင်း အကျိုးဆောင်ခဲ့မည်မှာ သေချာပါ သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ စက်ဘီးနှစ်စီးကို စောစောက ကျွန်တော်ငှားခဲ့တယ်၊ ခုတော့ ကျွန်တော်က စက်ဘီးစီးတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို ငှားထားတယ်၊ ကျွန်တော်တစ်နိုင် ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်နိုင်ပြီဆိုပါတော့၊ ဒါထက် မမွန်ပြောသွားတဲ့ ကုန်စုံဆိုင်အတွက် လိုအပ်ချက်ထဲမှာ နေရာ အရေးကြီးတယ်နော်”

“ဟုတ်တာပေါ့ရှင်”

“မမွန်လည်း သိမှာပါ၊ ဈေးအဝင်လမ်းဘေးက တိုက်တန်းကို ကန် ထရိုက်ယူပြီး ဆရာဦးတင်အောင်ဆွေ ဆောက်လုပ်နေတာ အခုဆို ပြီးနေပြီ၊ မကြာခင် ဆိုင်ခန်းတွေ အပ်တော့မယ်”

“ဆရာဦးတင်အောင်ဆွေက တကယ် အလုပ်လုပ်တဲ့လူပဲ၊ ဆေးခန်း လည်း ထိုင်တယ်၊ လူမှုရေးလုပ်ငန်းတွေလည်း အများကြီး လုပ်တယ်၊ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းလည်း အများကြီး လုပ်လိုက်သေးတာပဲ၊ ဒါနဲ့ အဲဒီ

တိုက်ခန်းက ”

“ကျွန်တော် အရင်းအနှီး နည်းနည်းပါးပါး စုဆောင်းမိတာနဲ့ ဆိုင်ခန်း တစ်ခန်း ဝယ်ထားလိုက်တယ်။ ဒါဆို နေရာအတွက် ပြေလည်သွားပြီ ပေါ့နော်”

“တကယ့်နေရာကောင်းပဲ။ ကိုဝင်းဇော် စိတ်ကူး မဆိုးပါဘူး။”

“ကျွန်တော်က ဘီလိယက်ခုံမှာ နေထွက်ကနေဝင် အမြဲရှိနေတော့ လူတွေရဲ့ သဘောကို လေ့လာလို့ ရနေတယ်။ တချို့က ဖျာတတယ်။ တချို့က စိတ်ကူးကောင်းတယ်။ တချို့က တည်ကြည်တယ်။ တချို့ကျတော့ စိတ်ဓာတ်မကောင်းဘူး။ လူမျိုးစုံရဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးစုံကို မြင်နေရတယ်။ ဒီတော့ ဘယ်လိုလူကို မပေါင်းသင့်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် လွယ်လွယ်လေးနဲ့ အကဲခတ်လို့ရတယ်”

“ကုန်သည်တွေလည်း ဘီလိယက် လာကစားကြတယ်။ အဲဒီထဲက ကျွန်တော် သဘောတွေ့တဲ့ ကုန်သည်တွေကို ကျွန်တော့်ဆိုင်မှာ ပစ္စည်း လာသွင်းဖို့ မှာပြီးပြီ။ ဒီတော့ဆိုင်ခန်းအတွက်ရော ရောင်းချရမယ့် ကုန်ပစ္စည်း အတွက်ရော မပူရတော့ဘူးပေါ့”

သူ့စိတ်ကူးစိတ်သန်းနှင့် လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်မှုအပေါ် မသက်မွန် အထင်ကြီးလေးစားလာသည်မှာ အသိသာကြီးပါ။ သူ၏ အသောက်အစား ကင်းမှု၊ အပေါင်းအသင်း ဝင်ဆုံမှု၊ တည်ကြည်မှုတို့ကို ဈေးသည်ပီပီ အကဲ ဖြတ်နိုင်မည် ထင်ပါသည်။

“ဒီတော့ ကျွန်တော့်ဆိုင်ခန်းအတွက် နေရာရှိတယ်။ ရောင်းချဖို့ ကုန် ပစ္စည်းတွေလည်း ရှိတယ်။ အရင်းအနှီးလည်း အနည်းအကျဉ်း စုဆောင်း ထားတယ်”

“ဒါဆို ဘာလိုသေးလဲ။ ကိုဝင်းဇော် အားလုံး ပြင်ဆင်ငှားပြီးပြီပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး မမွန်။ ကျွန်တော့်ဆိုင်အတွက် အဓိက လိုအပ်ချက် ကြီး တစ်ခုရှိနေတယ်။ အဲဒါကတော့ မမွန်တို့လို အရောင်းဈေးသည်ကောင်း တစ်ယောက် ရရှိရေးပဲ”

မသက်မွန်က မျက်တောင်အတွန်အကွေးဖြင့် တွေးနေသည်။ မျက်မှောင်ကျူလျှင် အလှပျက်သည်ဟု ကြားဖူးသော်လည်း မသက်မွန်၏

မျက်မှောင်အတွန့်အကွေးက တစ်မျိုးလေး လှနေသည်။ မျက်ခုံးထူထူ လေးများက ထပျံ့ရန် အားယူနေသော ဇင်ယော်တောင်ပံလေးများနှင့် တူနေ သည်။

“သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ စပ်စုတယ်လို့ မအောက်မေ့နဲ့နော်၊ မမွန်က ကျွန်တော့်လိုပဲ မိဘတွေ မရှိတော့ဘူး။ အဒေါ်ကို မှီခိုပြီး နေရတယ်။ ၁၀ တန်းအောင်တဲ့အထိ ကျောင်းနေဖူးတယ်။ အဒေါ်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းမှာ တစ်ဘက်တစ်လမ်းက အကူအညီရတယ်။ မမွန်ရဲ့အဒေါ်မှာ သမီးလေး တစ်ယောက် ရှိတယ်။ မမွန်ရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲ ဆိုပါတော့၊ မမွန်ညီမလေးက ဒီနှစ်ထဲ ဘွဲ့ရလာပြီ”

“မမွန်တို့ဆိုင်မှာ ပြဿနာလေး တစ်ခုရှိတယ်။ ဒါကတော့ မမွန်တို့လို ကုန်စုံဆိုင်လေးတွေ အပြိုင်အဆိုင်ပေါ်လာတယ်။ ဈေးပြိုင်ရောင်း လာကြ တယ်။ ဈေးနှုန်းအလျော့အတင်း ဈေးကစားလာကြတယ်။ မမွန်က စီးပွားရေး လုပ်ငန်းမှာ အဒေါ်ထက် ကျွမ်းတယ်။ အရင်းတိုင်း ရောင်းသင့်တဲ့ပစ္စည်း အရင်းအတိုင်းရောင်းတယ်။ ငွေပေါ် အောင် အရှုံးခံသင့်ရင် အရှုံးခံရောင်း တယ်။ အရင်းတိုင်းရောင်းထားတာ အရှုံးခံရောင်းထားတာတွေနဲ့ ပတ်သက် ပြီး မမွန်အပေါ် မမွန်အဒေါ်က အမြင်မကြည်ဘူး။ မမွန်အနေနဲ့ ဒီရက်ပိုင်း အတွင်းမှာ ပစ္စည်းစာရင်း ငွေစာရင်းတွေ အပ်နှံရမယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် သိနေတယ်။ မမွန်နေရာမှာ မမွန်ညီမလေးက ဆက်ခံရမယ်ပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ သူများအတွင်းရေး စပ်စုချင်တာလဲ။ အတင်းပြောတဲ့ အလုပ်ကို ယောက်ျားတွေ မလုပ်သင့်ပါဘူး”

မသက်မွန်က နှုတ်ခမ်းတစ်လန် ပန်းတလန်ဖြင့် ရန်တွေ့ဖို့ ပြင်သည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မမွန်အဒေါ်နဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ပြီးပြီ”

“ဘာကိစ္စ သွားတွေ့ရတာလဲ။ ရှင့် အပူတစ်ပြားသားမှ မပါဘူး”

ဒေါသနှင့်အတူ နီမြန်းလာသော ပန်းသွေးနုနု မျက်နှာလေးက တစ်မျိုး ကြည့်ကောင်းနေပြန်သည်။

“မမွန်ကို အရောင်းဈေးသည် နေရာကနေ ဖယ်ရှားတာနဲ့ ပတ်သက် လို့ ကျွန်တော် မကျေနပ်နိုင်ဘူး။ မမွန်လို အရည်အချင်းပြည့်ဝတဲ့ ဈေးသည် ကောင်းတစ်ယောက်ဟာ အဒေါ်ဖြစ်သူရဲ့ မီးဖိုချောင်အကျဉ်းစခန်းမှာ

အလွမ်းသင့်ဖို့ မကောင်းဘူးလို့ ယူဆမိတယ်”

“ကြားကောင်းအောင် လာမပြောနဲ့၊ နားထောင်ကောင်းအောင် ကဗျာ လာမရွတ်နဲ့”

ပန်းသွေးနုနု မျက်နှာလေး အနည်းငယ်ကြည်စင် ဝင်းပလာပြန်သည်။ ဒေါသအနယ်မှန်လေးတွေ ကင်းသွားတော့လည်း မသက်မွန်၏ မျက်နှာပြင် ငွေစင်ကျွန်းမှာ ရှင်းသန့်၍ လှပနေပါသည်။

“တိုတိုနဲ့ လိုရင်းပြောရရင် မမွန်အဒေါ်က ကျွန်တော့်ဆိုင်မှာ အရောင်း ဈေးသည်အဖြစ် ခန့်အပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်”

“ဘာရယ်... ရှင့်ဆိုင်မှာ လာလုပ်ရမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မမွန်အတွက် စားဖို့သောက်ဖို့လည်း ထမင်းဆိုင်မှာ လပေးချိန်ဆွဲ စီစဉ်ခဲ့ပြီး အဝတ်အစားအတွက်လည်း မပူရဘူး၊ ဆိုင် ရောက်လာတဲ့ ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား အဝတ်အထည်တွေကို ချုပ်ဝတ်ခွင့်ပြုတယ်၊ ဒါလည်း မမွန်လှတာမြင်ပြီး လှချင်တဲ့ကောင်မလေးတွေအတွက် ကြော်ငြာ တစ်မျိုးပေါ့။ မမွန်အတွက် လိုအပ်မယ့် အသုံးစရိတ်တွေပေးဖို့လည်း စီစဉ်ထားတဲ့အပြင် မမွန်အပေါ်ကို လစဉ်ထောက်ပံ့ဖို့လည်း ညှိနှိုင်းပြီးပြီ၊ တစ်လစာတောင် ကြိုတင်ပေးပြီးပြီ”

“ရှင်က မမွန်ကို ဝယ်ယူဖို့ ကြိုးစားနေတာပေါ့လေ၊ ရှင့်ငွေလေး မဖြစ်စလောက်နဲ့ စိတ်ကူးလာမယဉ်နဲ့”

“တစ်သက်လုံးကောင်းလာတဲ့ ကျေးဇူးရှင်အဒေါ်ရဲ့ ဩဇာကို ဖိဆန် မယ်ဆိုရင်တော့ မမွန်သဘောပေါ့၊ မမွန်လည်း စဉ်းစားဦးပေါ့လေ၊ ကံ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“သေတောင် မလုပ်ဘူး”

ဝင်းဇော်၏ နောက်ကျောပြင် ပစ်မှတ်ကို မသက်မွန် မျက်စောင်း လှလှလေးဖြင့် ဒိုင်းခနဲ ပစ်ခတ်လိုက်လေသည်။

“ဒီမှာ ကိုဝင်းဇော် ရှင်ကြံစည်သလောက်တော့ မမွန်လည်း စီးဖွား ရှေးနယ်ပယ်မှာ တွင်ကျယ်လာခဲ့တာပါ၊ မသိဘူးတော့ မထင်နဲ့”

ကိုဝင်းဇော်ဆိုသည့် လူက မည်မျှပင် စကားနာထိုးထိုး၊ မည်သို့ပင် ဒေါပွပွ၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ကျင့်ရရ၊ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလို နေတတ်သည်။ စီးပွားရေးသမား ပီသလွန်းသည်။

“ကျွန်တော် ဘာတွေများ ထူးထူးခြားခြား ကြံစည်နေလို့လဲ၊ မမွန် သဘောမကျတာရှိရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါ့။ ဖွင့်သာ ပြောပါ။ စီးပွားဖက် အချင်းချင်းပဲဟာ၊ ကျွန်တော်ဆိုင်လေး တိုးတက် အောင် မမွန် အများကြီး ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့တာကိုလည်း ကျွန်တော် အသိအမှတ် ပြုပြီးသားပါ။”

ဝင်းဇော်ကြံစည်သမျှ မမွန်က လက်တွေ့ကျကျ ဆောင်ရွက်ပေး သည်။ ဆိုင်ခန်းလေးမှာ သုံးလလောက်မှာပင် လည်ပတ်မှု တည်ငြိမ်လာ သည်။ ရင်းစားလေးတွေ ရလာသည်။ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ထင်တာထက် ပို၍ တိုးပွားလာသည်။ ယခင်က ဘီလီယံကန်မှာ အမှတ်မှတ်ရသူ ဝင်းဇော် မဟုတ်တော့။ တစ်မူးမြို့ စည်ပင်သာယာ တစ်ဈေးလုံးက ကိုဝင်းဇော်ဆိုလျှင် အထင်ကြီးလေးစားကြသည်။ သူ့အပြုအမူကို အတုယူရလောက်အောင် ပြောစမှတ်ထားကြသည်။

“ရှင်က ပစ္စည်းတွေ ဆိုင်မတင်ပဲ ဟိုဘက်ကမ်းကို အထုပ်အထည် လိုက်ပို့တာက ဘာသဘောလဲ”

“ဪ ခါလား၊ ဒီလိုလေ မမွန်ထိုင်တဲ့ ဆိုင်ခန်းမှာ အသားကျ နေတာက အလှကုန်၊ အထည်၊ လူသုံး ပစ္စည်း၊ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ လူသိ လည်း များပြီးသား၊ ကြော်ငြာစရာမလိုလောက်အောင် ဖောက်သည် ရှိပြီးသား”

“သိပါတယ်၊ မမွန်အတွက် ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား အဝတ်အစားအဆန်း လေးတွေကို ဒီခိုင်းအသစ်ထွင်ပြီး ဝတ်ခိုင်းတာကိုက စေတနာရှိလို့မှ မဟုတ် တာ၊ ကြော်ငြာချင်တာက အဓိက မဟုတ်လား”

မသက်မွန်က မဲ့ကာရွဲ့ကာနှင့် ခနဲ့လာသည်။

“ကုသိုလ်လဲရ ဝမ်းလည်းဝဆိုတာလိုပေါ့၊ မမွန်ရယ်၊ စေတနာထားမှ အပေါ်မှာ ကြော်ငြာလည်း အထိုက်အလျောက် ပါဝင်ပတ်သက်မှု ရှိသွား တာပေါ့။ ဒါထက် စောစောကစကား ဆက်ပါရစေဦး၊ သိမ်ကြီးဈေး

ဇာဘော်လီဆိုင်တွေက မြန်မာတက်ထရွန်စတွေကို ပန်းထိုးထားတဲ့ ၂၄ လက်မ ခေါင်းအုံးစွပ်တွေဆိုရင် ဒီဘက်မှာ အဝယ် သိပ်မလိုက်ဘူး။ ဟိုဘက် နိုင်ငံက အလှအယက်ဖြစ်နေတယ်”

“ဒီဈေးကွက်ကို သိလိုက်လို့ ကုန်သည်တွေကို လက်သိပ်ထိုး မှာကြား ပြီး ဟိုဘက်ကို အထုပ်အထည်လိုက် သွင်းလိုက်နိုင်တယ်။ ဒီလို ကုန်ပစ္စည်း မျိုးဆိုရင် မမွန်ထိုင်တဲ့ ဆိုင်ခန်းအတွက် ထားစရာလည်း နေရာမရှိသလို အရောင်းမသွက်ဘူးလို့လည်း ယူဆမိတယ်လေ။ ဒီဆိုင်မတင်တဲ့ တခြား ပစ္စည်းလေးတွေလည်း ဒီပုံစံအတိုင်း ပို့တာတွေ ရှိပါတယ်”

သူဖြေရှင်းပြန်တော့လည်း လိပ်ခဲတည်းလည်း ရှိသမျှ ဘဝင်ကျသွား ရသည်ချည်း။ သို့ရာတွင် မသက်မွန် ရင်ထဲ မတင်မကျ ခိုးလို့ခုလု ရှိနေသည့် ကိစ္စတစ်ရပ်က ကျန်သေးသည်။ ကိုယ်တော်ချောကတော့ သူ့ကိုယ်သူ အပိုင်တွက်ထားပုံ ပေါ်သည်။ အေးအေးလူလူ၊ မသိလျှင်ခက်မည်။ ဆိုင် မတင်ပဲ သူ့သဘောနှင့်သူ ရောင်းချသည့် ပစ္စည်းက မသက်မွန်အတွက် အနေသာချည်းပါ။ သူကသိကအောက်ဖြစ်အောင် နီဒါန်းပျိုးရုံလောက်ပါ။ အဓိက အချက်အလက်က လာမည်။ သူဘာလုပ်ထားသည်ဆိုတာကို တစ်စ မကျန်သိကြောင်း သူ့သဘောပေါက်ရုံ လေစိမ်းနည်းနည်း တိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီလို နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက် ရိုက်တတ်လို့လည်း ကိုဝင်းဇော် ကြီးပွား လာတာ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ဆရာဦးတင်အောင်ဆွေဆီ တိုက်ဆောက်ဖို့ ကန်ထရိုက်တွေဘာတွေတောင် တင်ပေးထားနိုင်တာပေါ့”

ဈေးနှင့် မလှမ်းမကမ်း၊ လမ်းမကျယ်ကြီးကို မျက်နှာပြုနေသည့် အိမ်ဝင်းတစ်ဝင်း ဝယ်ထားတာ သုံးလေးလလောက်ရှိပြီ ထင်သည်။ လွန်ခဲ့ သည့် တစ်လလောက်က စတင်၍ တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးကို ဆရာ ဦးတင်အောင်ဆွေ ကြီးကြပ်ကာ ဆောက်လုပ်နေသည်။ ကိုဝင်းဇော် အစီ အစဉ်နှင့် ဆရာအစီအမံကောင်း၍ ထင်သည်။ နောက်တစ်လဆိုလျှင် အပြီးသတ်မည်မှာ သေချာနေသည်။

“ကျွန်တော့်အိပ်မက်တွေ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးတွေကို ဒီတမူးမြို့မှာပဲ ကျကျနန လှလှပပ အကောင်အထည် ဖော်ခဲ့နိုင်တာပါ။ တမူးမှာ ရာသက်ဝန်

နေထိုင်ဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

ရော့လောသော အကြည့်တစ်မျိုးကြောင့် မသက်မွန်ရင်ထဲ ဖိုခနဲ လှိုက်သွားသည်။ ကိုဝင်းဇော်မှာ ထိကပါး ရိကပါး နေတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ မသက်မွန်အပေါ် အလေးအနက်ထား၍ တလေးတစား ဆက်ဆံတတ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ပတ်ဝန်းကျင်က ရှိသေးသည်။ လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်၏ ဆိုင်ခန်းတွင် မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်က ဖွဲ့စည်းပုံအပြည့်ဖြင့် ဆိုင်ထိုင်နေသည်။ ကိုယ့်ခြေကိုယ့်လက် ဆောင်ရွက်ခွင့်ပေးထားသည်။ မသက်မွန်လို ခံစားခွင့်မျိုးကို တစ်ဈေးလုံးကဈေးသည်တွေ အိပ်မက်ပင် မက်ဖူးကြမည်မထင်။

“ရှင် ရာသက်ပန် နေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာက အရေးမကြီးဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပြောတယ် မှတ်သလဲ”

“ဘာတွေပြောကြလို့လဲ၊ ဪ့ မမွန်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို သားပုပ်လေလွင့် ပြောကြတဲ့ကိစ္စလား၊ ပတ်ဝန်းကျင် ဆိုတာ ထင်ရာမြင်ရာ ပြောတတ်ကြတာပဲ”

“ရှင်က ကျေနပ်နေတယ်ပေါ့လေ၊ မမွန်ကို အရောင်းဈေးသည် မခန့်ခင် ကတည်းက ရှင်ကြိုတွက်ထားမှာ သေချာပါတယ်”

“သိပ်အတိအကျကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

ကြည့်ပါလား၊ ပြောပုံကိုက ဝန်ခံရာ တစ်ပိုင်းရောက်နေသည်။ သည်ပုံစံရောက်အောင် ကြိုးစားပမ်းစား ပုံသွင်းလာခဲ့သည်မှာ သေချာနေပါပြီ။

“မမွန်ကို သူငယ်နှုပ်စားလေးလို သဘောထားပြီး ကြိုတင်စီမံကိန်း ချမှတ်ထားတဲ့အတိုင်း အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပြီပေါ့လေ”

“မမွန်အပေါ် သူငယ်နှုပ်စားလို သဘောမထားခဲ့ရိုး အမှန်ပါ။ ကြိုတင် စီမံကိန်းချမှတ်ထားတဲ့အတိုင်း အောင်မြင်လုနီးပါးအခြေအနေ ရောက်နေ ဘယ်ဆိုတာတော့ မှန်ပါတယ်”

“ဪ... မမွန်လုပ်အားကို ရှင်က ဝယ်ယူနိုင်သလို မမွန်ကိုပါ ဝယ်ယူဖို့ ကြိုးစားနေတာလား”

“ဒီကိစ္စက သိမိမ္မေ့လွန်းပါတယ် မမွန်၊ အရောင်းအဝယ်သဘော

မသက်ရောက်ပါဘူး၊ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ရောင်းကုန်ပစ္စည်း မဟုတ်သလို အချစ်ဆိုတာကိုလည်း ဈေးနှုန်းဆုံးဖြတ်ဖို့ သင့်မယ် မထင်ပါဘူး။”

“အချစ်ကိုလည်း ကုန်ပစ္စည်းလိုသဘောထားမှာ သေချာပါတယ်၊ ရှင်က စီးပွားရေးသမားပဲ။”

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပါရစေ၊ ကျွန်တော် မမွန်ကို မြင် မြင်ချင်းပဲ သံယောဇဉ်ဖြစ်မိတယ်၊ ချစ်ဟယ်ဆိုတာကို နားမလည်ခင် ကတည်းကပဲ ချစ်ခဲ့မိတာပါ။ မမွန်အကြောင်း လေ့လာတော့ မမွန်ရဲ့ဘဝကို သိလာရတယ်။ မမွန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်ဖို့ စိတ်ကူး မိတယ်၊ ကျွန်တော့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ မမွန်မပါရင် အသက်မဝင်ဘူး၊ မရှင်သန်နိုင်ဘူးလို့ ထင်မိတယ်၊ မမွန်ပါဝင်လာကတည်းက ကျွန်တော့် စီးပွားရေး အောင်မြင်လာမယ်ဆိုတာ ဗေဒင်မေးစရာ မလိုတော့ဘူး။”

“ရှင်က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအပြင် အကောင်းဆုံးရည်းစားစကားလည်း ပြောတတ်သားပဲ၊ ဒီမှာ ကိုလူလည်ကြီး ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှ မချစ်ဘူး၊ ရှင် ဆိုင်မှာလည်း ဘယ်တော့မှ မထိုင်တော့ဘူး။”

မသက်မွန်က အပြောပြတ်သလို အပြတ်ကောလိုက်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ မေတ္တာကို ရောင်းကုန်တစ်ရပ်လို သဘောထားပြီး ခေါင်းပုံဖြတ်သလို ကျောလာလျှင်တော့ အပြတ်ကောတာပဲ ကောင်းပါသည်။

“မမွန် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောသလို မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ ပြဿနာကို ဝုန်းဒိုင်းကြံပြီး အဖြေရှာခဲ့ကြလို့ ကမ္ဘာမှာ စစ်မီးနှစ်ကြိမ် လောင်ခဲ့ပြီးပြီ၊ အခုပြဿနာက မမွန်ဆုံးဖြတ်သလို အေးငြိမ်းသွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်တော်နဲ့ မမွန်ကို ဘာလိုလိုပြောနေတဲ့ကြားက မမွန်ထွက်သွားပြီ ဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော်နဲ့ မမွန် ဘယ်လိုပဲ ရိုးသားရိုးသား၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ရိုးသားတယ် ထင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မမွန်ထွက်သွားတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်က ခါလိုက်လို့ ခွာပစ်လိုက်လို့။”

“တော်တော့နော်၊ မမွန် ဒီထက်ပိုပြီး သည်းခံနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အော်သာ အော်ပစ်လိုက်ရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဒီအတိုင်းမပြောဘူးလို့ ဘယ်သူမျှ အာမခံနိုင်မည် မဟုတ်။ ဆိုင်မှ ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွား

ပို့လမ်းလည်း မမြင်သလို ခံစားမိသည်။ အို... ဒီလိုမျိုးဖြစ်လာအောင် သူဖန်တီးခဲ့တာနေမှာပါ။ ဒီလို အပြောခံရမှာမျိုးတော့ ဘယ်မိန်းကလေးမျှ လိုလားနိုင်မည်မဟုတ်။ ကိုယ်က ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြရအောင်ကလည်း ကိုယ့်အဒေါ်ကအစ ယုံမည်မဟုတ်။ အဒေါ်ဆိုလို့ စိတ်ကူးလေးတစ်ချက် လက်ခနဲ ရလာပြန်သည်။

ကိုဝင်းဇော် အိမ်ဆောက်စ ရက်ပိုင်းက ဖြစ်မည်ထင်သည်။ အဒေါ်က သွေးတိုးစမ်းစကားဆိုလာသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ထင်သလို မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြရသေးသည်။

“အင်းလေ... မောင်ဝင်းဇော်က ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ကြိုးစားတဲ့သူငယ်ဆိုတော့ စကတည်းက ကိုယ့်တူမတစ်ယောက်လုံးကို ယုံပြီး ပုံထားခဲ့တာပဲ ကွယ်၊ တကယ်လို့များ အိမ်ထောင်ရက်သားပြုဖို့ စိတ်ကူးမိရင် မောင်ဝင်းဇော် လိုလူမျိုးမှ အဒေါ်တို့က သဘောတူနိုင်မှာ” ဟု အတိအလင်း ပြောခဲ့သည်ကို အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေခဲ့သည်။

ခုတစ်လော ယခင် သူလုပ်ငန်းရှင် ကိုသိန်းဝင်း၊ မပေါက်တို့နှင့် အဒေါ်ဖြစ်သူတို့ တီးတိုး တီးတိုး သဖန်းပိုး လုပ်နေသည့်ကိစ္စကို ခုမှ အတိအကျ သိလာရတော့သည်။

အရောင်းဈေးသည်အဖြစ် မသက်မွန်ကို ငှားရမ်းစဉ်က အဒေါ်ကို အပိုင်ချည်တုပ်သိမ်းသွင်းခဲ့သလို ယခုကိစ္စတွင်လည်း နည်းလမ်းဟောင်း အတိုင်း မကျင့်သုံးဟု မပြောနိုင်။

“တစ်သက်လုံး ကောင်းလာတဲ့ ကျေးဇူးရှင်အဒေါ်ရဲ့ ဩဇာကို ဖိဆန်မယ်ဆိုရင်တော့ မမွန်သဘောပေါ့၊ မမွန်လည်း စဉ်းစားဦးပေါ့လေ” ဟု အနိုင်ပိုင်းလေသံနှင့်များ ပြောလေမလား။

မြတ်နိုးတွယ်တာသော အကြည့်များဖြင့် အချစ်မြားလေး တစ်စင်းပြီး တစ်စင်း ပစ်ခွင်းလာသော ကိုဝင်းဇော်ကို မသက်မွန် တတ်စွမ်းသမျှ ရှောင်တိမ်းပုန်းကွယ်ရန် ဟန်ပျိုးမိသည်။ မျက်လွှာလေးချရုံမျှနှင့် လုံခြုံပါ့မလားရှင်။

မှော်ရမ်းပွင့်ချိန်

ရုံးအားရက် တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့တွင် စာရေးရန် စိတ်ကူးစိတ်သန်း ထုတ်နေစဉ် အမေက စာအုပ်တစ်အုပ် လာပေးသည်။ အဖေစာအုပ်စင် ရှင်းလင်းရာမှ တွေ့လာပုံရသည်။ အဖေသာ သက်ရှိထင်ရှားရှိသေးလျှင် အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်ရောမည်။ စာအုပ်မှာ သားရေဖုံး မှတ်တမ်းစာအုပ် ဖြစ်သည်။ ဟောင်းနွမ်းလှပြီ။ အပြင်က သားရေဖုံးအကောင်းစားဖြစ်၍သာ စာအုပ်အဖြစ် တည်တံ့နေသည်။ စာအုပ်ကို လှန်လှောကြည့်သောအခါ အတွင်း စာရွက်များမှာ အထိပင် ကောင်းကောင်းမခံချင်။ ဆွေးမြည့်နေပြီ။ အချို့နေရာများတွင် ပိုးဖောက်ရာတွေ ပြည့်နေ၏။

အဖေလက်ရေးလက်သားမှာ ရှင်းလင်းပီသ၍ ဝိုင်းစက်လှပသည်။ သို့ရာတွင် မင်အရောင်မှာ မှေးမှိန် ဖျော့တော့နေပြီ။ အတော်ပင် အားယူ၍ ဖတ်ရ၏။ ပိုးဖောက်ရာများသော စာမျက်နှာများမှာ လုံးစေ့ပတ်စေ့ ဖတ်မရ တော့။ ရှေ့နောက်ဆက်စပ်၍သာ ဖတ်ရ၏။ ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်းမှာပင် မဂ္ဂဇင်း အချို့၌ ဝတ္ထုတိုလေးများ ရေးသားလေ့ရှိသော ကျွန်တော့်အဖို့ စိတ်ဝင်စား ဖွယ် ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် ရရှိလိုက်သည်။

ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရပါမူ ယခုရေးသားမည့် ဝတ္ထုမှာ ကျွန်တော်၏ ပင်ကိုယ်စွမ်းရည်ဖြင့် ရေးသားထားခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်ရေးနေကျ အရေးအသားမျိုး လိုင်းမျိုးလည်း မဟုတ်သဖြင့် “ခြိမ့်သဲ” ရေးတာမှ ဟုတ်ပါ

လေစဟု သံသယဝင်နိုင်ပါသည်။ ဝင်လည်း ဝင်သင့်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်က ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သည့် ဖခင်ကြီး၏ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းကို အနည်းငယ် ပြုပြင်မွမ်းမံ၍ ဖော်ပြလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရိုးသားစွာ ဝန်ခံပါသည်။ ပြုပြင်မွမ်းမံသည်ဆိုရာ၌ ရှေးဆန်၍ လေးလံရှည်လျားသော ဝါကျတည်ဆောက်ပုံများကို ပေါ့ပါးသွက်လက်အောင် ဖြတ်တောက်ပေးခြင်း၊ ဝတ္ထုပုံစံ အိုင်ကျင်းဖွဲ့ပေးခြင်း၊ ခေတ်ကာလအသုံးအနှုန်းများ ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ပေးခြင်းတို့ ဖြစ်သော်လည်း မူရင်းအာဘော်ကို မထိခိုက်အောင် များစွာ သတိထားခဲ့ပါသည်။

ဖခင်ကြီး ရှေးသားပြုစုခဲ့သော မှတ်တမ်းမှာ မယုံချင်သူတို့အတွက် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်သာလျှင် ဖြစ်ပါမည်။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ ကျွန်တော်ကတော့ ယုံချင်နေမိပါသည်။

[၁]

ဘာပွဲပါလိမ့်...။

အိုးစည်ဗုံမောင်းသံကြားရုံနှင့်ပင် သည်ပွဲ တော်တော်စည်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ လူပျိုပီပီ ကြည်စရာ ဖြူနီညိုပြာလေးတွေ မြင်ရမည်မို့ ကြည်နူးဝမ်းသာသွားသည်။ ပွဲတဲ့လမ်းတဲ့ဆို သည်အလှပန်းလေးတွေက ပွင့်နေကျ။ လှလိုက်ပုံ ယဉ်လိုက်ပုံတွေ ရင်ခုန်လိုက်မောစွာ ကြည့်ရှုဦးမည်။ ပြုံးတော့မည် ပြင်ကာမှ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စောစောက မဆင်မခြင် ကြည်နူးဝမ်းသာမိသည်ကိုပင် အပြစ်တင်ချင်သလို ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်ရောက်နေသည့်နေရာက ခမိတ်ရွာနှင့် အတန်ငယ်လှမ်းသည့် တောအုပ်အလယ်တွင် ဖြစ်သည်။ သည်တောကလည်း နတ်ကြီးသည်ဟု သတင်းကြီးသည့် တော။ ပျားမသတ်ရ၊ ကြောင်မြီးမဆွဲရ၊ သစ်ကိုင်းခုန်မဆွဲရ၊ ပုစွန်ဆိတ်မီးမဖုတ်ရ၊ သစ်ခက်ကို အဖျားမှ ကိုင်မဆွဲရစသည့် ပညတ်ချက်များနှင့် သတင်းကြီးသည့်တော။ ပညတ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ ပြစ်မှားကျူးလွန်မိသော် နတ်ကျားက ဆုံးမလိမ့်မည်တဲ့။ နတ်ကျားနှင့် တွေ့မှ

တော့ အယူခံဝင်၍ ရစရာ အကြောင်းမမြင်။

သည်ခရီးတွင် ကျွန်ုပ်မှာ အဖော်လည်းမပါ။ လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာလည်း မရှိ။ မကြောက်ဘူးဆိုသော် လည်း ကြက်သီးစိမ့်စိမ့်ထချင်သည်။ အိုးစည်ဗုံမောင်းအသံတို့က နီး၍နီး၍ လာချေပြီ။ ဘယ့်နှာပါလိမ့်။ သည်တော ခေါင်ခေါင်မှာ ဘာပွဲတော်များ ကျင်းပမည်မသိ။ တောချောက်တာတော့ ဟုတ်မည်မထင်။ အိုးစည်ဗုံမောင်းအသံတို့က ပီလွန်း မြည်လွန်းသည်။

တောပဲချောက်ချောက် မကြောက်သာပြီ။ ရောက်ရာအရပ်မှာ ပေါက်သည့်နဖူး မထူးတော့ပြီ။ ရင်ဆိုင် တွေ့ရုံ ရှိတော့သည်။

[၂]

လာကြပါပြီ။ ရွာရှိလူကုန်ပဲ ထင်သည်။ စည်လိုက်သည်မှာ မြိမ့်မြိမ့်သဲ။ ဝတ်ထားသည်ကိုလည်း ကြည့်ဦး၊ အယဉ်ဆုံး အဆင်အသွေးနှင့် ယဉ်ကျေးပါဘိ။ မြင်မြင်သမျှ အကုန်လှနေသည်။ ကျွန်ုပ် အလွမ်းသင့်သည့် ကြည့်မျက်ဝန်းက ယဉ်ယဉ်လေးချောနေသော တောင်သူမလေးများဆီ။ တစ်ခုတော့ ဘဝင်မကျလှ။

လိုက်မည့်အဆင်၊ လှမည့်အဆင်အသွေးဖြင့် ယဉ်ကျေးမှုရာ ကြွယ်သော်လည်း ဆံမြညာမှာ ပန်သလာသော ပန်းကိုမူ ကျွန်ုပ် ဘဝင်မကျ။ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစဆိုလျှင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်။ ခုတော့ မြင်မြင်သမျှ လှပျိုဖြူလေးများ၏ ကေသာမင်ပိတုံးတွင် ထုံးဖွဲ့ဆင်ယင်ထားသည်က တစ်မျိုးတည်းသော ပန်း၊ ခေါင်းတွင် ပန်၍သာ ပန်းဟုဆိုလိုက်ရသည်။ စင်စစ်ပန်းမဟုတ်။ စလူရွက် အညွန့်အတွန့်လေးများကို အနီးစပ်ဆုံးပန်းနှင့် တူအောင် စိမ့်ဖန်တီးထားသော ပန်းမဟုတ်သည့်ပန်း။ တစ်ညီတည်း ပန်လာကြသည်။ ပန်းပန်ပါလျက် နန်းမဆန်လေခြင်း။

“ဒီမှာ ညီမ... စလူရွက်ကို ပန်းလိုပန်လာကြရအောင်က ဒီအရပ်မှာ ပန်း ရှားလိုလား”

ကျွန်ုပ်အပြောက သဘောမကောင်းလျှင် ခေါ်ဖောင်းချင်စရာ။ ကံအား

လျော်စွာ သဘောကောင်းဟန် တူသော အပျိုမတစ်ဦးကို ပြောမိလျက်သား
 ဖြစ်နေသည်။ တီးကြမှုတ်ကြသူတွေကလည်း မနားတမ်း တီးမှုတ် သီဆိုကြ
 တုန်း။ စည်းချက်ဝါးချက်နှင့်အညီ ကခုန်ပျော်မြူးသူတွေကလည်း မောမှ
 မမောကြပေ။ ရင်နှစ်ခြမ်း ဖြန်းဖြန်းကွဲအောင် အသုံးတော်ခံကြဖို့များ
 စိတ်ကူးကြရောသလားမသိ။ ဘာလိုလိုနှင့် တရွေ့ရွေ့ချီတက်နေသော
 လူတန်းကြီးထဲ ကျွန်ုပ်လည်း ရောယောင်နောက်လိုက် ဝင်ပါလာသည်။

“မောင်ကြီးက ဒီအရပ်သား မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“ဒီရွာနဲ့ ဆယ်နှစ်မိုင်လောက်သာဝေးတဲ့ တမူးမြို့သားစစ်စစ်ပါ”

“ဪ တမူးကကိုး၊ ကျွန်မတို့ပန်ထားတဲ့ပန်းက မလှလို့လား”

“လှတော့ လှပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့်”

ဆက်ပြောရန် မသင့်၍ တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားရသည်။ စိတ်ရင်း
 အတိုင်း ဘွင်းဘွင်းပြောရလျှင် နားဝင်မချောပဲ ရှိလိမ့်မည်။

“ဒီပန်းကို နတ်ပန်းလို့ ခေါ်တယ်၊ ပျားနတ်ကို ပူဇော်ပသတဲ့ပွဲမှာ
 ဒီပန်းကို မပန်မနေရ ပန်ကြရတယ် ရှင့်”

“ပျားနတ်ပူဇော်ပသတဲ့ပွဲတဲ့လား၊ ဘယ်လိုပွဲမျိုးပါလိမ့်”

“ဒီပွဲအကြောင်း မကြာခင် မောင်ကြီးသိမှာပါ”

အပျိုမက စကားကြောရှည်သည်ကို ကြိုက်ပုံမပေါ်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း
 မမေးမမြန်း မစုံစမ်းပဲ လိုက်ပါလာသည်။ အတန်ငယ်လှမ်းလာကြပြီးနောက်
 တစ်နေရာအရောက်တွင် လူအုပ်ကြီး ရပ်တန့်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း စူး
 စမ်းချင်စိတ်ဖြင့် လူအုပ်ကြားထဲမှ ရှေ့နားအရောက် တိုးဝင်ကြည့်လိုက်သည်။

လယ်ပြင်ကွင်းစပ် သည်တောရိပ်ကြောင့် အေးမြခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို
 ကိုယ်စားပြုနေသည်။ ကွင်းပြင် တစ်ကြောတွင် စင်တန်းကြီးများကို တွေ့
 ရသည်။

“ဒီစင်တန်းတွေကို ပြီးပြီးရောသဘောမျိုးနဲ့ ဆောက်လုပ်ထားတာ
 မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ဒေါက်ခွကို ခိုင်ခိုင်မာမာ စိုက်ပြီး ထောက်ကြံ့၊ နဘဲ၊ ကြောင်
 ရှာသားတစ်ခုခုကို မျောတန်းတင်ထားရတာ၊ မျောတန်းအတွက် သစ်ခုတ်တဲ့
 အခါ မြေကို မကျစေရဘူး၊ အဖျားမှာ ကွဲတာအက်တာ အပွေးကျတာမျိုးလဲ
 မဖြစ်စေရဘူး”

အပျိုမလေးက ကျွန်ုပ်ဘေးနားမှ ရှင်းပြနေသည်။ အနီးကပ်မြင်တွေ့နေရ၍လား မသိ။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်သည် မလှုပ်ရှားစဖူး လှုပ်ရှား၍ မခုန်စဖူး ခုန်နေသည်။ ပြုံးရိပ်ကလေးများ ယှက်နွယ်၍ မျက်တောင်ကလေးများ ပုတ်ခတ်၍ ရှက်ရွံ့ဟန်လေးများ မသိမသာ ရောယှက်၍ ပြောနေပုံမှာ ကျွန်ုပ်မြင်တွေ့ဖူးသော အခြားမိန်းမပျို များ၏ အမူအရာမျိုး မဟုတ်ဟု ထင်မြင်မိသည်။ မပြုံးပဲနှင့်ပင် ယဉ်စစမို့ ပြုံးလိုက်လျှင် ဘယ်လောက်များ လှလာမည်နည်းဟု ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် အဖြေထုတ်နေမိသည်။

“မျောတန်းတွေက များလှချည်လား”

“ကျွန်မတို့ရွာက အိမ်တိုင်းစေ့ လာလုပ်ရတာ”

“ပျားတွေက မျောတန်းတိုင်းကို လာစွဲပါ့မလား”

“ပျားနတ်တင်တိုင်း စွဲနေကျပါ”

ထိုစဉ် ကန်တော့ပွဲမျိုးစုံဖြင့် တင်ကြပသကြသည်။ ခြင်းကြားကြီးများကို နတ်မကိုင့်သဏ္ဍာန် ဆင်ယင်၍ ပုဝါရှည်ဖြင့် အုပ်ပေါင်းပေါင်းထားသော လူတချို့ ထွက်လာသည်။ အခြားလူနှစ်ယောက်က ယပ်တောင်ကြီးနှစ်ချောင်းကို မြေနှင့်လျှပ်၍ ခတ်ရင်း လိုက်ပါလာသည်။ အခြားလူတစ်စုက လည်း ပျဉ်ချပ် ဖုံးအုပ်ထားသော မြေကျင်းကြီး နှစ်ကျင်းကို ဗုံလုပ်ကာ တဒုန်းဒုန်းမြည်အောင် တီးခတ်နေသည်။ ဗုံတီးသူက တီးခတ်နေစဉ် လိပ်ခွံကြီးတစ်ခုကို ငါးရဲ့ခေါင်းဖြင့် မောင်းလိုတီးနေသည်။

“ဒီခွံတိုင်ပေါ် တင်ထားတဲ့ မျောတန်းကို ပျားစွဲတံလို့ ခေါ်တယ်။ မိုးဦးကျ ကဆုန်၊ နယုန်လတွေမှာ အခုလို ပျားနတ်ခေါ်ပြီး တန်ဆောင်မုန်း၊ နတ်တော်လတွေရောက်မှ ပျားဖွပ်ရတယ်”

“ပျားတွေက တကယ်လာစွဲတယ်နော်”

“လာစွဲတာပေါ့၊ တချို့စင်တွေဆို နှစ်အုံသုံးအုံထိတောင် ပျားလာစွဲတာ”

အပျိုမလေးပြောသမျှ သဘောကျအောင် ကြိုက်မှိတ်ယုံလိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ သိပ်မယုံချင်။ သဘာဝနှင့် ဆန့်ကျင်သော လုပ်ထုံးစေလေ့ကိုလည်း ကျွန်ုပ် သိပ်စိတ်မဝင်စား။ မဟုတ်သော်ရှိ ဟုတ်သော်ရှိ။ အပျိုမလေးနှင့် စကားတွတ်ထိုးနေရလျှင် ဘယ်မျှပင် မယုံကြည်နိုင်စေကာမူ အလွယ်

တကူ ခေါင်းညိတ်တတ်သည့် ပုတ်သင်ညို ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

တွေ့သမျှ မြင်သမျှ စုံတကာစေအောင်တော့ မေးမြန်း၍မဖြစ်။ သည် အပျိုမလေးလည်း သိနိုင်မည် မဟုတ်။ မေးလျှင်လည်း ပျားနတ် ပူဇော် သည့်ပွဲတွင် သည်လိုပဲ ထုံးစံအရ လုပ်ကြရသည်ဟုသာ ယေဘုယျဆန်သည့် အဖြေမျိုး ပေးမှာသေချာသည်။ နတ်ပွဲတို့၏ ထုံးစံပင်။ အစဉ်အလာအရ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ရှိသည်ဆို၍သာ လုပ်ကြရသော်လည်း ရေရေရာရာ သိကြသူ အလွန်နည်းသည်။

“မောင်ကြီး နားထောင်ပေတော့၊ ပျားနတ်ကို ပူဇော်တော့မယ်”

ဖူးငုံစအပြုံးနုဖြင့် သတိပေးသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း နားကို ပို၍ စွင့်မိ သည်။ သူပြော၍ ရောယောင် ခေါင်းညိတ်လုပ်ကာ အားနာပါးနာဖြင့် နားစွင့် ခြင်းတော့မဟုတ်။ တကယ်နားထောင်ချင်၍ မကြားလိုက်ရမှာ စိုး၍ နား စွင့်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုခဏ၌ အပျိုမကို မေ့လျော့သလို ဖြစ်နေမိသည်။

“ဟိုင်-ဖြီရေး-ဖြီရေး၊ ဟာ ပြေးခွမား၊ ဟုတ်ပြေး ထုံမဖြီရေး၊ နီလာလုတ်၊ နီလာလိတ်၊ နီလာလိတ်၊ ခမိတ်၊ ပိန်မိတ်ဆောက် စဖြီရေး၊ ဟွဆာ မတ်ဆာဝါ ဖြီရေး၊ နန်းအရောင်း တေမှတ်ရ ဖြီရေး၊ ဟွဆာ မတ်ဆာဝါဖြီရေး၊ ပွတ်သာ မဆာလာ ဖြီရေး၊ ဟွဆာ မတ်ဆာဝါ ဖြီရေး၊ ဝိတုပ်ဆန်တလုပ် ဖြီရေး၊ ဟွဆာ မတ်ဆာဝါ ဖြီရေး၊ ထင်းဇင်ဂေါင်ဂဆေ ဖြီရေး၊ ဟွဆာ မတ်ဆာဝါ ဖြီရေး”

နတ်ရွတ်လင်္ကာသည် နားထောင်လိုတော့ ကောင်းသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ဆိုလျှင်တော့ အကုန်အစင် နားလည်သဘောပေါက်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ် မှာမူ ခန္တီးရှမ်းအနွယ် ဖြစ်သော်လည်း ဖခင်ကဲ့သို့ ရှမ်းစကားကို နားမလည် ပါ။ ဗမာစကား တစ်မျိုးတည်းသာ တတ်ကျွမ်းသည်။ နတ်ရွတ်လင်္ကာထဲမှ ခမိတ်၊ နန်းအရောင်း၊ ပွတ်သာ၊ ဝိတုပ်၊ ထင်းဇင် စသည့် တမူးမြို့နယ်ထဲက ရွာအမည်များကိုသာ သိ၍ လုံးစေ့ပတ်စေ နားမလည်နိုင်ပါ။ ရှမ်းဘာသာဖြင့် ပွဲဆိုထားသော ဂါထာကို နားစွဲအောင် နားစွင့်ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိနိုင်။

“မောင်ကြီး နားကောလည်ရဲ့လား”

လွယ်လင့်တကူ ခေါင်းညိတ်နေကျအတိုင်း ညိတ်မည်ပြင်ရာမှ ကမန်း ကတန်း အရေးပေါ် ခေါင်းယမ်းခါ ပြသည်။

“မောင်ကြီးနားလည်အောင် အစကနေ ပြန်ပြောရရင် နည်းနည်းတော့ ရှည်မယ်၊ ရာဇဝင်နဲ့ချီ ပြောရမှာကိုး”

စူဠလိပ်ကိုမှ ရေထဲ ချချင်သည်။ သည်အပျိုမသာ အနားမှာ ထိုင်ပြောနေလျှင် တစ်ရက်တည်းမဟုတ်၊ တစ်သက်လုံး နားညည်းနိုင်မည် မထင်ပါ။ ကြည်နူးသာယာစွာ နားဆင်နိုင်ပါသည်။

[၃]

မြန်မာသက္ကရာဇ် (၉၀၂)ခုလောက်က တဖူးမြို့နယ် အလှော်ကျေးရွာ အနီးတွင် ဝေလုံရွာဟု ခေါ်သော ရွာကလေးတစ်ရွာ ရှိခဲ့သည်။ ဝေလုံရွာ သူကြီးတွင် သမီးငါးယောက် ရှိသည်။ သမီးအကြီးဆုံး၏ နာမည်မှာ ပိန်မိတ်ဆောက်၊ ဒုတိယသမီး တေမုတ်ရ၊ တတိယသမီး မဆာလာ၊ စတုတ္ထသမီး ဆဖတလုပ်နှင့် အထွေးဆုံးသမီး ဂေါင်ကဝေ ဖြစ်သည်။

ဝေလုံရွာသူကြီးသည် သူ့သမီးများကို တော်ရုံတန်ရုံ ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် သဘောမတူ၊ ဂုဏ်သရေရှိသူနှင့်သာ ထိမ်းမြားပေးရန် သဘောတူလေ့ ရှိသည်။ ဖခင်၏စကားကို တသဝေမတိမ်း နားမှာပန်ဆင် ရင်မှာသိမ်းဆည်း ကြသော သမီးအလိမ္မာများဖြစ်ကြ၍ သမီးအကြီးဆုံးမှာ ခမိတ်ရွာသူကြီး သားနှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခဲ့ရသည်။ ဒုတိယသမီးသည် နန်းအရောင်း ရွာသူကြီးနှင့် စုလျားရစ်ပတ်ခဲ့ရသလို တတိယနှင့် စတုတ္ထသမီးများမှာ ပွတ်သာရွာနှင့် ဝိတုပ်ရွာသူကြီးသားများနှင့် အိမ်ယာထူထောင်ခဲ့ရသည်။

ကြီးစဉ် ငယ်လိုက် နဖူးစာရွာလည်၍ နောက်ဆုံးတွင် အနှောင်းဆုံး မွေးသည့် အထွေးဆုံးသမီး ဂေါင်ကဝေ အလှည့်ကျရောက်ရန်သာ ရှိတော့ သည်။

သူကြီးတစ်ပိုင်ကို ကျော်၍ အလှသတင်း ကျယ်ပြန့်ခဲ့ခြင်းကို အစက တော့ ဂေါင်ကဝေ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားခဲ့ဖူးသည်။ အပျိုပေါက်ဘဝမှာပင် ဝိုင်းဝိုင်း လည်မျှ ချစ်တေးဖွဲ့သီကြ၍ ရှက်ရှက်နှင့် ကြည်နူးသာယာခဲ့ဖူးသည်။ ပြန်လည်၍ မရနိုင်တော့သော ရွှေရင်သိမ်းသစ် ချစ်စဖွယ် ဆယ်ကျော်သက်၏ ဖူးငုံစကားလလေးများ။

သူ့အလှက ဘဝအကျိုးပေး မကောင်းစေခဲ့ပါ။

အရုဏ်ရောင်ပြေးသည် အမှောင်ထုကို ထိုးဖောက်စပြုပြီ။ မကြာမီ နေခြည်ပျံ့၍ နေမင်းထွက်ပြု လာတော့မည်။ တောလမ်းတလျှောက် တဖျတ်ဖျတ်ခြေသံက မှန်မှန်ကြီး ပေါ်ထွက်နေသည်။ ကိုယ့်ခြေသံနှင့် ကိုယ် လိပ်ပြာငယ်ရပေါင်း များလှပြီ။ နောက်ကလိုက်လာပြီ အထင်ဖြင့် လှည့်၍ လှည့်၍ ကြည့်ရသည်မှာလည်း အမော။ သောကကြောင့် မောရမှန်းပင် မသိ။ သန်းခေါင်ယံမှာ အစပြုခဲ့သော ခြေလှမ်းက နှမ်းလှပြီ၊ ပမ်းလှပြီ။

ဆင်စီး၍ မြင်းရုံစေလိုသော ဖခင်ဖြစ်သူ၏ တလွဲဆဲပင်ကောင်း ဆန္ဒ ကိုပင် အပြစ်တင်ရမည်လား။ ဖူးငုံရွှေမှု အစပြု၍ အလှသတင်း ကျော်စော ခြင်းဖြင့် ဝန်းကျင်အနှံ့ သင်းပျံ့ခဲ့သည့် အဖြစ်ကိုပင် အပြစ်တင်ရမည်လား။

တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်ဆို၍ အစ်မလေးယောက်ကလည်း လင့် တစ်မျက်နှာ တစ်ရွာထင်နေကြပြီမို့ တိုးတိုးဖော်မျှမရ။ ဖခင်၏ တစ်မိန့် တစ်ဩဇာနှင့်ပင် ချစ်ကံဆိုး၍ ချစ်ကျိုးနည်းခဲ့ရပါသည်။

သမီးလေး ဂေါင်ဂဝေသည် အဆင်ခြင်ဉာဏ်နည်းသူ မဟုတ်။ မလွန်မီကပင် ဖခင်အား အသနားကြိုတင်ခံခဲ့သည်။ ဖခင်က နားမဝင်။ ဒီလုလင်သည် လူတို့မစွမ်းနိုင်သော လုပ်ငန်းကိုပင် လွယ်လင့်တကူ လုပ်နိုင် ၏။ ဖခင်သည် ဒီစွမ်းရည်ကို လွန်စွာနှစ်ခြိုက်၏။ သူ့ရဲ့ကောင်းကဲ့သို့ မြောက် စား၏။ ချစ်သမီးလေးအတွက် နှစ်ပါး ဂဟေဆက်ရန် သဘောတူမျှခဲ့လေ သည်။

“သူဟာ လူမဟုတ်ဘူး” ဟု သံသယဖြင့် အယူခံဝင်သော်လည်း ဖခင် သည် ရယ်ရွန်းပြုံးတုံ့ မပြုံးတုံ့ဖြင့် ခေါင်းခါသည်။

မတတ်နိုင်ပါ။ မချစ်သော်လည်း အောင်ကာနမ်းရတော့မည်။ မနမ်း သော်လည်း ပင့်သက်ရှုရတော့မည်။ သို့ရာတွင် မကြည်ဖြူရိုးတော့ အမှန်။

သူ့ရွာရောက်မှ သူ့ဇာတိသည် မပုံးနိုင် မဖိနိုင် ရုပ်လုံးပေါ်တော့၏။ လုလင်ပျိုယောင်ဆောင်သော ထင်းစင်ရွာနေ တောင်စောင့်နတ် ဖြစ်နေသည်။ ဂေါင်ဂဝေ၏ အလှသတင်းကြောင့် လုလင်ပျိုယောင်ဆောင်ကာ ဝေလုံ ရွာသူကြီးထံတွင် ထားရာနေ စေရာသွား၍ အခစားဝင်ခဲ့သည်။ သမီးရှင် နှစ်ခြိုက်အောင် အစွမ်းကုန် ပြုမူနေထိုင်သည်။ လူမဟုတ်သဖြင့် လူထက်

ထူးခြားသည်။ လူ့စွမ်းအားထက် ပိုမိုသည်။

သာမန် အကျဉ်းတန်သူ၊ အရပ်ဆိုးသူကို မချစ်သော်လည်း နှစ်သက်ကြည်ဖြူယောင် ပြနိုင်ပါသည်။ ခုတော့ နားရွက်ကြီးနှစ်ဖက်မှာ အလွန်ကြီးမားလှ၍ တစ်ဘက်ကိုခင်းကာ တစ်ဘက်ကိုခြုံ၍ အိပ်နိုင်သည်။ ဂေါင်ဂဝေ ဆောက်တည်ရာမရ လွန်မင်းစွာ ကြောက်လန့်သွားသည်။

ယခု ပြေးသာပြေးရသည်။ ပြေးတာပဲ အဖတ်တင်မည်ကိုလည်း သိသည်။ တစ်ကြိမ်လည်းမက၊ နှစ်ကြိမ်လည်းမက၊ ယခုအကြိမ်ဆို သုံးကြိမ်မြောက်၍ သုံးခေါက်ပြည့်ခဲ့ပြီ။

ယခင်အကြိမ်တုန်းကလည်း လင်ယောက်ျားနှင့် စိတ်မကြည်၍ ထင်ရာမြင်ရာပြောသည်ဟု ယူဆကာ ဖခင်သည် မချစ်မနှစ်သက်သူထံ ပြန်ပို့လေ့ရှိသည်။ မည်သို့ပင်ပြောသော်လည်း အမောသာ အဖတ်တင်သည်။ ဂေါင်ဂဝေ၏ မျက်ရည်စက်သည် ဖခင်အတွက် မထိရောက်ခဲ့ပေ။

ပြေးပင်ပြေးရသော်လည်း ပြေးအားက မရှိပါ။ လူသွားလူလာ များသည့် လမ်းကိုရှောင်၍ ညဉ့်အမှောင်မှာ လရောင်ကို အဖော်ပြုခဲ့သည်။ တောကြီးမျက်မဲထဲ တာဝဲလည်နေသည်လားတော့ မသိ။ ခရီးမည်မျှ ပေါက်ခဲ့သည်ကိုလည်း မမှန်းဆနိုင်။

ရွှေလိုဦး၍ ဖူးဖူးမှုတ်ခံရသည့် ဘဝပေးကံ အကြောင်းကြောင့် ခရီးကြမ်းကိုလည်း မလှမ်းစဖူး။ ခရီးဝေးကိုလည်း မပြေးစဖူး။ ယခုမူ ခရီးကြမ်းကိုလည်း လှမ်းခဲ့ရပြီ။ ခရီးဝေးကိုလည်း ပြေးခဲ့ရပြီ။ သောကကြောင့် မောရမှန်း မသိသော်လည်း ဖဝါးခြေတော်က ပမ်းလှပြီ။ နွမ်းလှပြီ။ နားမှ တော်မည်။ ရှေ့တစ်ခေါ် မျှော်ကြည့် လိုက်သည်။ ရှေ့မှာ တံတစ်တံ။ ယာခင်းစောင့်တဲပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

တံပေါ်တက်၍ အမောအပန်းဖြေသည်။ အမောပြေစမှာပင် အတွေးဘစ်ချက် ဝင်လာသည်။ ထင်းဇင် တောင်စောင့်နတ်သည် လူမဟုတ်။ သူ့ဘစ်ပိုင်နယ်နိမိတ်ကျော်သည်နှင့် သူ့ဩဇာတို့သည် မသက်ရောက်ပြီလော။ သူ့ဩဇာအာဏာသည် မိုင်နှစ်ဆယ်ကျော်ဝေးသော ဝေလုံရွာသို့ပင် သက်မြက်စူးရှသေးသည်ဆိုလျှင် သည်ခရီး အကွာအဝေးလောက်တော့ အပန်းကြီးမည်မဟုတ်။

သူခြေကုန်သုတ်ခဲ့သော ခရီးသည်တောင်စောင့်နတ်အတွက်မူ လက်
တစ်ကမ်းစာမျှ အကွာအဝေးသာ ရှိရောမည်။ အလှမ်းကြီးလှမ်းခဲ့ပြီးမှ
အပန်းကြီးပန်းခဲ့ပြီးမှ အနွမ်းကြီးနွမ်းခဲ့ပြီးမှ အမိခံရချေတော့မည်။

အားကိုးရာမဲ့ ငိုကြွေးလိုက်သည်။ ဖေးမသူမရှိ။ ကူညီမည့်သူမရှိ။
ကယ်တင်မည့်သူမရှိ။ ရှိုက်ရှိုက်ခါ ငိုကြွေးရုံမှအပ ဘာများ တတ်နိုင်ဦး
မည်နည်း။

မချစ်မနှစ်သက်သောသူထံမှ ဝေးရာသို့ ပြေးလာနိုင်ပြီဆိုဦး၊ ဒေဝကြီး
ကတော့ ကြည်ကြည်သာသာ ခရီးဦးကြီးပြုပါမည်လား။ တစ်ကြိမ်မက
နှစ်ကြိမ်မျှပင် သူ့ကို တောင်စောင့်နတ်ထံ ပြန်၍ပြန်၍ ပို့ဖူးသည်။ လင်ကို
ပစ်၍ မဆင်မခြင် ပြေးလာသူကို မိန်းမကောင်းဟု မည်သူက ထင်မြင်မည်
နည်း။ မိဘမျက်နှာ အိုးမဲသုတ်သူ၊ မယားဝတ္တရား ပျက်ကွက်သူဟု ကဲ့ရဲ့
သင်္ကြိုဟ် စကားတင်းဆိုကြမည်မှာ စကံ။

တွေးလိုက်တိုင်း သက်သာရာလမ်း မမြင်။ အဘက်ဘက်က မိမိအား
ရက်စက်ကြတော့မည်။ ကံဆိုးမသွားလေရာ မိုးလိုက်လို့ ရွာချေပြီကော။

မိမိဘေးဝဲယာ ဝန်းကျင်ကို အားကိုးစရာ နွယ်တစ်မျှင် မြက်တစ်ပင်မျှ
ရှိလိမ့်နိုး မျှော်ကိုးကာ လှမ်းကြည့်သည်။ ကြိုးတစ်ဆွေကို တံထောင့်ကျွေးတွင်
မြင်လိုက်မိသည်၏ ခဏ၌-

“အဲဒီ စွန်လည်ရွာနားက တုံဘလင်ချောင်းဘေး ယာစောင့်တဲမှာ
ကြိုးဆွဲချသေလိုက်တာပဲ၊ မသေခင် ငါသေသည်ရှိသော် ပျားတစ်ပိုင်း လူ
တစ်ပိုင်း ဖြစ်ပါစေသား။ မိဘများကိုလည်း ပြန်၍ ကျေးဇူးဆပ်နိုင်ပါ
စေသားလို့ အမိဋ္ဌာန်သွားတယ်”

ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ကို မျက်ရည်စဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ မျက်
တောင်ကျောတွင် တွဲခိုလာသော မျက်ရည်စကို မမြင်ရက်တော့။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်
ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမည်မှန်း မသိတော့။ ကျွန်ုပ် သိလိုက်သည့် အချိန်
တွင်မူ သူ့မျက်ရည်စလေးများကို တယုတယ လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သုတ်ယူ
နေမိသည့် အဖြစ်။

“သူ့မိဘတွေက သမီးပျောက်လို့ လိုက်ရှာတော့ ယာစောင့်တဲ့မှာ ပျားတစ်ပိုင်း လူတစ်ပိုင်းအဖြစ်နဲ့ တွေ့ရတယ်။ သမီးပျားနတ်မယ်လေးက လူ့ဘဝတုန်းက နို့ဖိုး မဆပ်နိုင်ပေမယ့် ယခုဘဝမှာ နို့ဖိုးဆပ်မည့် အကြောင်း ကတိပေးပြီး နှစ်နှစ်တစ်ကြိမ်ကျ ပျားခေါ်ပွဲ ပြုလုပ်မယ်ဆိုရင် ပျားရည်တွေ ပေးမယ့်အကြောင်း မှာကြားသွားရှာတယ်”

ကျွန်ုပ် မျက်ရည်သုတ်ပေးနေသည်ကို ရှက်စနိုးဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။ ကြည့်နူးမှလေးများကိုလည်း မြင်တွေ့နေရသည်။

“ဒီအကြောင်းပြောရင် ကျွန်မ အမြဲမျက်ရည်ကျတယ်”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ မျက်ရည်ကျမှန်းသိရင် ကျုပ်မမေးပါဘူး၊ ကျုပ်ကိုယ်က အလိုက်မသိတာပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကလဲ ဒီအကြောင်း မပြောပဲလည်း မနေနိုင်ပါဘူး”

“ကဲ ... ဒါဆို နှစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ပျားခေါ်ပွဲ ကျင်းပတယ်ဆိုပါတော့”

“ဟိုတုန်းကတော့ နှစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ပျားခေါ်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ခုတော့ ခြောက်နှစ်တစ်ကြိမ်ကျ ပျားနတ်ကို ပူဇော်ပြီး ပျားခေါ်ပွဲ ကျင်းပကြသည်။ ခမိတ်မှာ ပျားခေါ်ရင် ထင်းဇင်ရွာမှာလည်း ပျားမခေါ်ပဲ ပျားစွဲတယ်”

“ဘာကြောင့်ပါလိမ့်”

“ထင်းဇင်တောင်စောင့်နတ်က မင်္ဂလာ ကတိပျက်ကွက်တဲ့အတွက် ပျားနတ်မယ် မိဘတွေဆီ လျော်ကြေးတောင်းရာမှာ ဆယ်ခိုင်တစ်ခိုင် လျော်ကြေးပေးရတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ထင်းဇင်ရွာမှာ ဆယ်ပုံတစ်ပုံလောက် ပျားရည်ရတာပေါ့”

ဇာတ်ရည်တော့ အတော်လည်သွားပြီ။ ဒီအပျို့မသည် သက်ကြီးစကားကို အစဉ်နားစွင့်ခဲ့ဟန် တူသည်။ စေ့စေ့စပ်စပ် ပြေပြစ်စွာ စကားဆိုနိုင်သည်။ တစ်ထိုင်တည်းနှင့် ပျားနတ်မယ်၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို သိရှိသွားသည်။

ပူဇော်ပသပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီ ထင်သည်။ ကာလသားတစ်သိုက် ဆူဆူညံညံ အော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။ အမျိုးသမီးများကတော့ ပျားစွဲစင်များ ရှိရာဘက်သို့ သွားကြပြီ။ အချို့က ကျွန်ုပ်တို့ကို သင်္ကာမကင်းဟန်ဖြင့် တစ်နေ့တစ်စောင်း ကြည့်ရင်း တိုးတိုး တိုးတိုး လက်တို့၍ ပြောသွားကြသည်။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း တစ်ချိန်လုံး တစ်ပူးတွဲ တွဲနှင့် အကဲပါလှသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်နော်၊ ခုလောက်ဆို အမေရှာနေမှာ သေချာ တယ်၊ တကယ်လို့များ တန်ဆောင်မုန်း၊ နတ်တော်လလောက်မှာ မောင်ကြီး လာနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ပျားအုံတစ်အုံ လက်ဆောင်ပေးပါ့မယ်”

“အခုလို ဖိတ်ကြားထားရင်တော့ လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါ့မယ်၊ ပျားအုံ မပေးလည်း လာမှာပဲ”

“တကယ်ပေးမှာပါရင်၊ လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါ”

သဘောကောင်းလွန်းလှသော မိန်းမချောလေး ကျွန်ုပ်အပါးမှ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ရင်ထဲမှာ ဟာသလိုလို ဘာလိုလိုကြီး ဖြစ်၍ ကျန်ရစ် ခဲ့ပါသည်။ ယခုမှ လာရင်းရည်ရွယ်ချက်ကို သတိရမိတော့သည်။ ခမိတ်ရွာ တွင် ဝံသာနုအသင်း ဖွဲ့စည်းရေးအတွက် ဆွေးနွေးရန် ကိစ္စ၊ တမူးမြို့ ဝံသာနုအဖွဲ့မှ ကျွန်ုပ်အား ခမိတ်ရွာ ဝံသာနုအဖွဲ့ဝင် ကိုသာမောင်ထံ သွား ရောက်တွေ့ဆုံရန် စေလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပျားနတ်ပူဇော်သည့် လူစုလူဝေးကြီးထဲတွင် ကျွန်ုပ်တွေ့လိုသော ကိုသာမောင်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိ၍ လိုအပ်သည်များကို အသေးစိတ်မှာကြား ပြောဆိုနေမိပါသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်စကားပြောဆိုဖူးသူ မိန်းမချောလေးကို ကျွန်ုပ်တို့ ဝံသာနုဖွဲ့စည်းရေးကိစ္စ ဆွေးနွေးနေစဉ် တစ်ကြိမ်စနစ်ကြိမ်စ ဆိုသလို ဖြတ်သွားဖြတ်လာ အမှတ်မထင် တွေ့မြင်မိသော်လည်း မအား လပ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ရပါ။ ခမိတ်ရွာမှ ကျွန်ုပ်ပြန်လာသည်အထိ ထိုမိန်းမ ချောကို ထပ်မံ၍ မတွေ့ရတော့ပါ။

[၄]

နှင်းရည်စိုလူးသော ဆောင်းဦးနံနက်ခင်း။

ပျားချစ်သောမြေမှ ပျားမိတ်ဆွေများထံ ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိ၍ လာပါပြီ။ အမည်နာမပင် မသိလိုက်ရသော မိန်းမချောလေးကိုလည်း ခွဲခွာပြီးနောက်ပိုင်း တွေးမိတိုင်း သတိရနေမိပါသည်။ ပျားချစ်သောမြေ ဇာတိဖွားပေမို့လား

မသိ။ စကားမို့ဆိုလျှင် ပျားသို့ ရျိုသော အပျိုချော။

ယခုတစ်ခေါက်တွင်လည်း ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်း တစ်ကိုယ်တော်ပင်။ လာရင်းကိစ္စမှာလည်း ဝံသာနု အသင်းဖွဲ့စည်းပြီး ဖြစ်၍ ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်များ ညှိနှိုင်းရန် ဖြစ်သည်။ အဓိကကိစ္စထက် ရင်ထဲမှာ ဘဝင်မကျ တကျဖြင့် အရေးကြီးသည့် သာမညကိစ္စလေးကလည်း ဝင်ရောက်နေပါသည်။ နှုတ်ချီပျူငှာသူအဖို့ သာမန်ကာလျှံကာမျှ ဖိတ်ရိုးဖိတ်စဉ် ဖိတ်လိုက်သည်လား။ မည်သို့ဆိုစေ အကြောင်းပြစရာ ကိစ္စကရှိသည်။ ခမိတ်ရွာကို အကြောင်းမဲ့လာသည်ဟု မည်သူဆိုအံ့နည်း။

တစ်တောလုံး အင်ပင်တို့ မင်းမူနေ၏။ ပင်ကြီးပင်သေးပင်ငယ်တို့တွင် ကျယ်နေသည့်တော။ အလို... ဘာပန်းပါလိမ့်။ ခရမ်းပြာရောင် တစ်ဆုပ် တစ်ခဲကြီး ပွင့်နေသည်။ ပန်းတို့၏ သဘာဝနှင့် ပန်းတို့၏ အမည်နာမကို စိတ်မဝင်စားသော ကျွန်ုပ်ပင် အတော်အတန် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ခါးလယ်နှင့် ရင်ဆိုင်လောက်ထိ မြင့်မားစွာ ပေါက်ရောက်ပြီး ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်နေသည့်ပန်းများ ပန်၍တော့ရမည် မထင်။ ရနံ့ကလည်း မလွင်။ တစ်ပွင့်ချင်းဆိုလျှင်လည်း မလှ။ တစ်ပင်လုံးမှ လှသည်။ တစ်ပင်လုံးကို ခြုံကြည့်လိုက်လျှင် ပြည့်ပြည့်ဝဝ မလှ။ တစ်တောလုံးမှ ပြည့်ပြည့်ဝဝ လှတော့သည်။

တစ်တောလုံး ပင်ခြေစိပ်စိပ် သိပ်သိပ်သည်းသည်း ပွင့်လန်းနေသည်။ စုပေါင်းမှလှသော အမည်မသိ တောပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို ကျွန်ုပ်ခူးလိုက်သည်။ နမ်းကြည့်သည်။ ထူးခြားသည့် ရနံ့မရှိ။ ဝတ်ဆံဝတ်ရည်လေးကို လျှာနှင့်တို့ကြည့်သည်။ ရျိုလှပါလား။ အလှ၏ အားနည်းချက်၊ ရနံ့၏ အားနည်းချက်များကြောင့် သတင်းနာမည် မပေါ်လွင်သော်လည်း ရှိမြဲသော ဝတ်မှုန်ဝတ်ရည် တို့ကို ပိုင်ဆိုင်သော ပန်းပါလား။

ခမိတ်ရွာသို့ ရောက်ရှိ၍ ဝံသာနုအဖွဲ့ဝင်များနှင့် တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးပြီး နောက် မနက်ဖြန်တွင် ပျားဖွပ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းကြားရပါသည်။ ပျားဖွပ်ချိန်သတင်းကို နားစွင့်ပြီး အချိန်ကိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံကြိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပျားနတ်ခေါ်စဉ်ကလို့ အမှတ်မထင် တိုက်ဆိုင်ကြုံကြိုက်ခြင်းမျိုးတော့

မဟုတ်ပါ။

ပျားနတ်ကို အယုံအကြည် သိပ်မရှိ၍ ပျားလာစွဲမည်ဟု မထင်မှတ်သော်လည်း ပျားစွဲကြောင်း သတင်းကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်အတော် အံ့ဩဝမ်းသာသွားသည်။ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်းနှင့်အတူ ပျားအုံလက်ဆောင်ပေးမည်ဆိုသော မိန်းမချောကို သတိရလျက် တစေ့စေ့ တဖြည့်ဖြည့် အောက်မေ့ကြည်နူးမိသည်။ အားခဲထားခိုက် ဝံသာနက်စွ ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ တိုင်း၍ယက်သည့် ပက္ကလာ မိုးရွာသည်နှင့် အခန့်သင့် သွားတော့သည်။

ဝံသာန အဖွဲ့မှလည်း 'နက်ဖြန်တစ်ရက်တော့ နေပါဦး၊ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ပျားဖွပ်သည် ပွဲကို နှဲသွားပါဦး'ဟု ဖိတ်ကြားသည်။ မခေါ်ခင်က ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်အဖို့ မဆိုင်းမတွပင် ဟန်ကလေးမျှ မဆောင်နိုင်ပဲ 'မဟုတ်ဘဲ အဖြစ်ပေါ့ဗျာ'ဟု ပြောရင်း ခမိတ်ရွာတွင် တစ်ရက်တာမျှ ဆိုင်းငံ့နေခဲ့ပါသည်။

ရင်ထဲတွင် ပီတီလှိုင်းကလေးများ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေသည်။ တစ်ကြိမ်မျှ စကားလက်ဆုံကျ၍ အမည် နာမပင် မသိလိုက်ရသော မိန်းမချောလေး။ ခဏတာဆုံဆည်း ကြုံကြိုက်ရုံမျှဖြင့် ရင်တခုန်ခုန် အသည်းတနွေးနွေး ဖြစ်နေရသည်များ။

ဪ - သူကလေးကတော့ ဘယ်သို့ရှိမည်မသိ။ ကျွန်ုပ်မှာမူ.....

[၅]

နေ့သစ်တဖန် ရောက်ပြန်ပြီ။
အိုးစည်ဗုံမောင်းသံ ကြားရပြန်ပြီ။
ဖြူနီညိုပြာမလေးတို့အလှ ခင်းကျင်းပြန်ပြီ။

ပျားနတ်ပူဇော်စဉ်ကနှင့်တော့ မတူ။ လေးထောင့်သံပုံးကိုယ်စီ စွဲကိုင်လာကြသည်။ ပျားရည်ထည့်ရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဝံသာနအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကိုသာမောင်က ကျွန်ုပ်အား ရှင်းပြသည်။ တစ်ရွာလုံး အုံးအုံး ကျွက်ကျက်ညနေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲမှာလည်း တလှုပ်လှုပ်။ အပျိုမလေးများ၏ ချိုမြသော် အပြုံးကိုယ်စီ။ သို့သိပ်ထားသော စိတ်အလှတို့ မျက်နှာပြင်တွင် ယိုဖိတ်

စွန်းထင်းနေသည်ဟု ထင်မိ၏။

ခမိတ်ပျိုဖြူ အချောတို့သည် လူးလာတုံခေါက် လျှောက်နေကြပြီ။ လှပသော သန့်စင်သော၊ ဖော်ရွေသော မိန်းမချောတွေထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်မကြာမကြာ မျက်စိရေ၍ရေ၍ ရှာဖွေမိသည်။ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းတော့ မကြည့်ရဲ။ မြင်ရလို့ မြင်ရငြား တစ်ချက်ကြည့် တစ်ကွက်ကြည့်နှင့် မျက်စိကို အလုပ်ပေးနေသည်။

တွေ့ရလို့ တွေ့ရငြား အိမ်ရှေ့ထွက်၍ အညောင်းအညာ ဖြေသယောင် လူလုံးပြုရသည်မှာလည်း အမော။

ကျွန်ုပ်ကလည်း မမြင်မိ။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း တွေ့သွားဟန်မတူ။ ယခင်တစ်ကြိမ်တုန်းက လွယ်လင့်တကူ ကြုံကြိုက်သလောက် ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ဆုံဆည်းရန် ခက်ခဲနေသည်။ ပျားနတ်စင်သို့ရောက်လျှင် တွေ့ရကောင်း တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

အချိန်တန်၍သာ နတ်စင်သို့ ထွက်လာရသည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ယခင်က ဆုံဆည်းခဲ့သော မိန်းမချောကို မတွေ့မြင်မိ။ မေးလျှင်လည်း တယ်ကစ၍ မေးရမည်မသိ။ ကျွန်ုပ်မမှတ်မိတာလည်း မဖြစ်နိုင်။ မိန်းမချော၏ ရုပ်ပုံလွှာသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်ဝန်းအတွင်းတွင် အစဉ်စွဲငြိနေ၏။

“ဒီတော့ပန်းလေးတွေက တော်တော်ပွင့်တယ်နော်၊ ဒီဘက်တော့ တစ်ဝိုက်မှာသာ ကျုပ်တွေ့ဖူးတယ်”

ဟိုတစ်နေ့က တွေ့ခဲ့သော တောပန်းများကို ရည်ညွှန်း၍ ကိုသာမောင်အား ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပါသည်။

“ပျားနတ်ကို ပူဇော်တဲ့ နှစ်တွေမှာ မှော်ရမ်းပန်းတွေက ပွင့်နေကျဗျ”

“ဗျာ - ဒီပန်းတွေက မှော်ရမ်းပန်းတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အဲဒီ မှော်ရမ်းပန်းတွေက နှစ်စဉ်လှိုင်လှိုင် မပွင့်ဘူး၊ ခြောက်နှစ်တစ်ကြိမ် ပွင့်တယ်”

ကိုသာမောင်က ထပ်ဆင့် ရှင်းပြသည်။

ကျွန်ုပ်အဖို့ ခြောက်နှစ်တစ်ကြိမ်ကျ ပျားခေါ်သည့် အချိန်နှင့် တစ်ထပ်တည်း ပွင့်ပုံထူးသော မှော်ရမ်းပန်းအကြောင်း အတွေးထဲ ရောက်လာသည်။ ပျားနတ်သမီးလေး နို့ဖိုးဆပ်ခြင်းကြောင့် ပျားတို့လာသည်လော။ သုံးနှစ်

တစ်ကြိမ်၊ ခြောက်နှစ်တစ်ကြိမ် ဆိုသလို မှော်ရမ်းပန်းတို့ လှိုင်လှိုင်ပွင့်၍
ပျားတို့လာသည်လော။ ကျွန်ုပ်အဆုံးအဖြတ် ပေးနိုင်စွမ်းမရှိပါ။

သဘာဝကျကျ တွေးတတ်သော ကျွန်ုပ်အဖို့ နတ်ကို ယုံကြည်မှု
အားနည်းပါသည်။ သို့ရာတွင် မှော်ရမ်းပန်း ကြောင့်သာ ပျားလာစွဲနိုင်သည်
ဟုလည်း အတပ်မပြောသာပါ။ ကျွန်ုပ်သည် ရုက္ခဗေဒပညာရှင်လည်း
မဟုတ်သဖြင့် မှော်ရမ်းပန်းတွင် ပျားတို့ အလွန်ကြိုက်သော စွမ်းရည်ထူးများ
ရှိမည်ကို မသိနိုင်ပါ။

“ဒါနဲ့ ခြောက်နှစ်မှတစ်ကြိမ် ဘာဖြစ်လို့များ ပွင့်လာရသလဲ မသိဘူး
နော်”

“အဲဒီအပင်တွေ ပွင့်တဲ့နှစ်တွေမှာ နွေရာသီရောက်တော့ ညှိုးခြောက်ပြီး
သေသွားရော၊ အဲဒီနှစ် တောမီးအကြီးအကျယ် လောင်ပြီသာ မှတ်ပေတော့၊
တောမီးဒဏ်ကြောင့် တော်တော်နဲ့ နာလန်မထူနိုင်တာဖြစ်မှာပါ။ ခြောက်
နှစ်လောက်ကြာမှ ဝေဆာလာတဲ့ သဘောပါပဲ”

ကိုသာမောင်နှင့် စကားတပြောပြော လာခဲ့ကြရာ ပျားနတ်စင်သို့
ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာကြသည်။ ပျားစွဲတံများတွင် ပျားအုံကြီးငယ်တို့
စွဲနေကြပြီ။ တစ်ချို့ တစ်စင်တည်းနှင့် နှစ်အုံသုံးအုံထိ စွဲနေ၏။ အုံဩဖွယ်
ကောင်းသည်မှာ တစ်ရွာလုံး တစ်စုတစ်ရုံးတည်း ဆူဆူညူညူ အုတ်အုတ်
ကျက်ကျက် လာကြသည်ကို မြင်လျက်နှင့်ပင် ပျားအုံရှိရာ ပျားတို့မှာ လှုပ်လှုပ်
ရွရွမရှိ။ ဘာသိဘာသာ နေကြလေရောသလား။

“ကိုသာမောင် အလျော်ကို ပျားအုံ ပို့လိုက်တဲ့အဖွဲ့ ပြန်လာတာ
မမြင်သေးဘူးလား”

ကိုသာမောင်ကို ရပ်ရွာလူကြီး ဖြစ်ဟန်တူသူက လှမ်းမေးသည်။

“တော်တော်နဲ့ ပြန်လာမယ် မထင်ပါဘူး။ ဟိုမှာက ဘကြီးပဲ သိတဲ့
အတိုင်းပဲ၊ ပို့လိုက်တဲ့ ပျားအုံကို ပျားရည်ညှစ် နတ်တင်ပြီး ပျားနို့တွေကို
စဉ်းကောလုပ်စားနေကြမှာ”

သူတို့အချင်းချင်း ပြောသည့်စကားတိုင်းလိုလို ကျွန်ုပ်အဖို့ အဓိပ္ပာယ်
ကောက်ရခက်သည်ချည်းပင်။

“ဒီလိုဗျ၊ ကျွန်ုပ်တို့ဆီက ပျားအုံမှာ အရည်တွေပြည့်လို့ ပျားကောင်

ငယ်လေးတွေ စုံလာတဲ့အခါ ပျားအုံကို အလှော်ရွာ ပို့ပေးရတယ်။ ဟိုမှာလည်း ပျားစွဲစင်တွေ ရှိတယ်။ ဒီက မပို့မချင်း ဟိုမှာ ပျားမဖွပ်ရဘူး။ မပို့ခင် ပျားဖွပ်ခဲ့ရင် ပျားတုပ်ခံရတယ်။”

ကျွန်ုပ် နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်နေသည်ကို သိ၍ထင်သည်။ ကိုသာမောင်က ကျွန်ုပ်ဘက်လှည့်၍ ရှင်းပြသည်။ ဟုတ်ပေလိမ့်မည်။ အလှော်ရွာမှာ ရှေးက ပျားနတ်မယ်၏ ဖခင်ရှိရာ ဝေလုံရွာနှင့် နီးသည် မဟုတ်ပါလား။ ခမိတ်ရွာက ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား ပျားအုံကို ပို့ပေးသည်မှာ သဘာဝကျပေမည်။

ပျားနတ်လူကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ရေရွတ်တိုင်တည်ပြီး ပျားစွဲစင်များကို လိုက်လံကြည့်ရှုသည်။ ပျားစွဲစင်တွင် အကြီးမားဆုံး ပျားအုံရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ တစ်ဦးက မီးခိုးအူစေ့ရန် ဖန်တီးထားသော မီးတုတ်ကို လက်ဆင့်ကမ်းသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် အပြစ်မဲ့ပျားလေးတွေကို သနားနေမိသည်။

ပျားနတ်လူကြီးမှ အစပြုလိုက်ခြင်းကြောင့် ကွင်းပြင်နေရာအနှံ့ နေရာယူထားသော ပျားဖွပ်သူတို့၏ မီးခိုးငွေ့တို့သည် အာကာယံသို့ လွင့်ပျံ့စေ့ဝဲ မှိုင်းပျံ့ကုန်၏။ ထိုခဏမှာပင် ပျားအုံကြီးရှိရာ ပျားတို့ တစ်စုတစ်ဝေး ထွက်လာ၍ လူအုပ်ကြီးကို ကျော်ပြီး တစ်ရပ်တစ်ပါးသို့ ပျံသန်းသွားကုန်သည်။

“အခုလို မီးခိုးလွှတ်ပြီး ပျားမဖွပ်လည်း ရတယ်လို့ ဆိုတယ်။ မီးမပါပဲ ဒီအတိုင်း မောင်းထုတ်လိုက်ရင် အလိုအလျောက် ပျံသွားသတဲ့ဗျ”

“ဘယ်လိုဘယ်လို၊ ပျားအုံကို ပျားတွေက အလွယ်တကူ စွန့်သွားမတဲ့လားဗျ။ ဝေးပါသေးတယ်။ ကျုပ်တွေဖူးသလောက်တော့ သူတို့အုံတွေကို အသက်ပေးကာကွယ်တဲ့ ကောင်တွေဗျ။ သတ္တိသိပ်ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ လူတွေထက်တောင် သာသေး။”

မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေး မရသေးသည့်အဖြစ်ကို စိတ်မှတ်ကြီးစွာဖြင့် ကျွန်ုပ်ပြောလိုက်သည်။ ကိုသာမောင်ကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးပင်။

“ပျားအတောင်ပံတွေကို မီးနဲ့သင်းအောင် လုပ်ရမယ်လို့ အယူအစွဲတော့ ရှိသဗျ။ ပျားတောင်ပံမှာ မီးနဲ့မသင်းရင် ပျားနတ်မယ်က မင်းတို့တော်ရာက ပြန်လာတာပဲ။ ငါခိုင်းတဲ့ဆီ မသွားကြဘူး။ အခု ပြန်သွားလို့ အမိန့်ပေးတယ်ဆိုပဲ။ ရှေးက အစဉ်အလာ ပြောတဲ့စကားကို ပြောရတာပါ။

ဟုတ် မဟုတ်တော့ ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ”

ကိုသာမောင်သည်လည်း သည်အယူအဆကို သိပ်လက်ခံချင်ပုံမရ။ သို့ရာတွင် ဆန့်ကျင်၍တော့ သူမဆို။ ကျွန်ုပ်လည်း ဘယ်သို့ ခုခံချေပ နိုင်အံ့နည်း။ ဘာအကြောင်းကြောင့်ပဲဆိုဆို ပျားစွဲတံမှာ ပျားအုံတွေ ပြည့် နေတာ လက်တွေ့မျက်မြင်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

“သမီးရေ - သမီးလေးရဲ့ အီး-ဟီး ဟီး”

စောစောက ပျားနတ်လူကြီး၏ မီးတုတ်ဖြင့် ပျားမောင်းခြင်းခံရသော ပျားအုံကြီးပိုင်ရှင် မိန်းမကြီးပါလား။ ဘာကြောင့်များ ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုကျွေး နေတာပါလိမ့်။ အားလုံးက ကရုဏာသက်စွာ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ကြသည်။

“သမီးလေးရေ... သမီးလေးရဲ့၊ သမီးလေးဆုံးတဲ့နှစ်မှာ အမေပျားစွဲ စင်မှာ အများဆုံး ပျားလာစွဲတယ်ဟဲ့၊ လာကြည့်ပါဦးလား သမီးလေးရဲ့၊ အီး ... ဟီး ဟီး”

သူ့သမီးဆုံးသွားသည်မှာ ကြာသေးဟန်မတူ၊ ပျားကလည်း အရဆုံးမို့ အချစ်ဆုံးသမီးလေးကို မြင်စေချင်ဟန် တူသည်။

“သနားစရာပါဗျာ၊ သူ့သမီးက ဒီရွာမှာ ကွမ်းတောင်ကိုင်းဗျာ၊ လှလည်း သိပ်လှတယ်၊ သဘောလည်း အင်မတန် ကောင်းတာ၊ ကံဆိုးရှာပါတယ်ဗျာ၊ ဆုံးသွားတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ၊ တစ်လလောက်ပဲ ရှိဦးမယ်”

ကိုသာမောင် ပြောမှပင် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူ ကလေးတော့ မဟုတ်ပါစေနဲ့ဟု ဆုအကြိမ်ကြိမ်တောင်းမိသည်။ ပတ်ဝန်း ကျင်အနံ့သို့လည်း တစ်စေတစ်စောင်း မျက်စိကစားရင်း ရှာကြည့်သည်။ ခုထိ မတွေ့ရသေးပါလား။ မိန်းမကြီး၏ စကားသံအချို့ နားထဲ မဝင်တစ် ချက် ဝင်တစ်ချက် ဝင်လာပြန်ပါသည်။

“သံယောဇဉ်ကြီးမားတဲ့ သမီးရေ၊ သမီးက ပျားအုံလက်ဆောင်ပေးမို့ ကတိပေးထားတဲ့ သမီးရဲ့ မိတ်ဆွေလည်း ခုထိ ပေါ်မလာသေးဘူးဟဲ့၊ သမီး လေးမသေခင်က တတွတ်တွတ်မှာလို့ကို မဆုံးနိုင်ဘူး၊ အမေရေ ... အကြီး ဆုံး ပျားအုံကိုတော့ လက်ဆောင်ပေးဖြစ်အောင် ပေးလိုက်ပါတဲ့၊ အမေ ဘယ်သူကိုပေး....”

စာရေးဆရာ ခြံ့မဲ့သဲ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

- အမည်ရင်း - ဦးတင်အောင်
- ကလောင်အမည် - ခြံ့မဲ့သဲ
- မိဘအမည် - ဦးပြု + ဒေါ်ဖွားကူ
- မွေးဇာတိ - တမူးမြို့
- နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးအမှတ် - ၅/တမန (နိုင်) ၀၃၂၀၉၀
- မွေးသက္ကရာဇ် - ၁၃. ၈. ၁၉၄၉
- နေရပ်လိပ်စာ - လှေယာဉ်ရပ်၊ (အလုံ) မုံရွာမြို့
- ဖုန်းနံပါတ် - ၀၉-၄၇၀၅၈၁၉၀၊ ၀၉-၇၈၉၆၉၉၇၁၃
- စာပေအတွေ့အကြုံ - ငယ်စဉ်ကပင် စာပေဝါသနာပါခဲ့၍ ကဗျာရေးသားခြင်းဖြင့် စာပေဘဝကို အစပျိုးခဲ့ပါသည်။ ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှ မြန်မာစာအဓိကဖြင့် ဘွဲ့ရပြီး မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဝတ္ထုတိုများ စတင်ရေးသားခဲ့သည်။ ယခုအခါ ဝတ္ထုတို ၁၅၀၊ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည် ၄၀၊ မဂ္ဂဇင်းအခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည် ၅ ပုဒ်၊ လုံးချင်းဝတ္ထုရှည် ၅ အုပ် ရေးသားထုတ်ဝေပြီး ဖြစ်ပါသည်။

